

การพัฒนาศิลปะสร้างสรรค์ กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรม
ของ ฌอง ดูบอฟเฟ้ ในปี ค.ศ. 1962-1985

ปริญญานิพนธ์
ของ
ทวีพร อัครเลิศเศรษฐ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญา ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ : ศิลปะสมัยใหม่

ตุลาคม 2549

การพัฒนาศิลปะสร้างสรรค์ กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรม
ของ ฌอง ดูบอฟเฟ้ ในปี ค.ศ. 1962-1985

บทคัดย่อ

ของ

ทวีพร อัครเลิศเศรษฐ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญา ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ : ศิลปะสมัยใหม่

ตุลาคม 2549

ทวีพร อัครเลิศเศรษฐ. (2546). การพัฒนาศิลปะสร้างสรรค์ กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรม ของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ในปี ค.ศ. 1962-1985. ปรินซ์นิพนธ์ ศป.ม. (ทัศนศิลป์:ศิลปะสมัยใหม่). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อำนาจ เย็นสบาย ,รองศาสตราจารย์ พงษ์ศักดิ์ สุกเศรษฐศิริ

ปรินซ์นิพนธ์เรื่อง การพัฒนาศิลปะสร้างสรรค์ กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรมของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ในปี ค.ศ. 1962-1985 มีจุดหมายเพื่อการศึกษาวิเคราะห์ผลงานจิตรกรรมในรูปแบบศิลปะแบบเฮาว์ลูเปว (Hourloupe) จำนวน 17 ภาพและได้นำผลที่ได้จากการศึกษาวิจัย และพัฒนาเป็นผลงานการสร้างสรรค์ตามแนวทางของผู้วิจัยผลการศึกษาพบว่า

1. ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีความสามารถในการสร้างรูปทรงให้เกิดความแปลกใหม่ ที่เกิดจากการทับซ้อนกันรวมทั้งในเรื่องสีและเส้นที่ทำให้องค์ประกอบโดยรวมของผลงานจะเห็นได้ว่าการพัฒนาอย่างชัดเจน ซึ่งได้แก่การใช้ สีชอล์ก และหมึกอินเดียอิงค์บนกระดาษและมาเป็นสีน้ำมันลงผ้าใบ อะคริลิกบนผ้าใบจนสุดท้ายก็กลับไปสู่ สีชอล์กบนกระดาษ ในระยะสุดท้ายของชีวิต

2. มีการสร้างรูปทรงของเส้นแบบอิสระ และลอกเลียนธรรมชาติมีการจัดองค์ประกอบ แบบกระจายเป็นส่วนใหญ่ การระบายสีจะระบายแบบเรียบมีการตัดเส้นด้วยสีดำ และสีที่ใช้ส่วนใหญ่จะมี 3 สีคือ ดำ แดง น้ำเงิน เอกลักษณะของเขาคือหน้าคนที่บิดเบี้ยว หรือตัวคน ที่ผิวด้านคล้ายภาพการ์ตูน ซึ่งจากการวิจัยสรุปได้ว่ามุมมองหรือความคิดเห็นของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีแนวคิดหรือกลวิธีที่แปลกใหม่ และเป็นรูปแบบเฉพาะที่สามารถนำไปพัฒนา และสร้าง สรรค์ ผลงานต่อได้เป็นอย่างดี

MIX MEDIA ART OF
JEAN DUBUFFET IN 1962-1985

AN ABSTRACT
BY
TAWEEPRON AKARALASTSEAD

Presented in partial fulfillment of the requirements
For the Master of Fine Art degree in Visual Art : Modern Art
At Srinakharinwirot University
October 2006

Taweeporn akalastsaed: (2006) *Mix Media of Jean Dubuffet in 1962- 1985*.

Mater thesis M.F.A.(Visual art : Modern Art), Bangkok : Graduate School of Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assoc. Prof. Amanard Yensabai, Assoc. Prof. Prit Supasetsiri

The purpose of this research are to analyses content, style technique as well as Structure in Hourloupe Art of Jean Dubuffet. The sample are Jean Dubuffet 17 pieces which are created during the year 1962 to 1985.

Jean Dubuffet - France Painter

Jean Dubuffet's remains to this day a largely unknown artist in his own country. Yet his works are among the most keenly sought after by collectors of contemporary art. As a water, painter, sculptor and designer of massive sculptural "Environments" in Europe and the USA. Dubuffet was an artist in a category of his own. He created the baffling world of the Hourloupe and was the scourge of "Asphyxiating" official culture, as well as being the first to Discover and Champion Outsider Art (Art brut) In a series of Resounding Manifestoes.

The result reveal that :

1. Jean Dubuffet's painting has the ability in the figure building to give to be born birth place strange from the overlay to overlap Color element be in the that make one of the works generally again will we able to see that have the development clearly. Which get the colored crayons using and India ink moves on paper. Later is the oil color on the canvas, Vinyl on canvas. Got back to piece of crayons on paper finally too. In the last distance of the life.

2. Model there is free one. The nature has element model imitate and spreading mostly. The bolding the drawing lines painting will let off to have the Black model A color at use the majority will be black red and blue color. His identity is the Face of the Human at be twisted and the Body of the Human be the wrong proportion resemble a cartoon picture. Which I can summarize concentrate to state the opinion of Jean Dubuffet's at have the strange idea the format is individual be and developing create the works well next.

การพัฒนาศิลปะสร้างสรรค์ กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรม
ของ ฌอง ดูบอฟเฟ้ ในปี ค.ศ. 1962-1985

ปริญญานิพนธ์
ของ
ทวีพร อัครเลิศเศรษฐ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญา ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ : ศิลปะสมัยใหม่

ตุลาคม 2549

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การพัฒนาศิลปะสร้างสรรค์ กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรม
ของ ฌอง ดูบอฟเฟ้ ในปี ค.ศ. 1962-1985

ของ
ทวีพร อัครเลิศเศรษฐ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยนับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ : ศิลปะสมัยใหม่
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณะคดียุติบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)
วันที่.....เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2549

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อำนาจ เย็นสบาย)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ พงษ์ศักดิ์ ศุภเศรษฐศิริ)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ศาสตราจารย์ ดร.วิรุณ ตั้งเจริญ)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์ วรรณรัตน์ ตั้งเจริญ)

ประกาศคุณูปการ

การวิจัยเพื่อสร้างสรรค์ผลงานในลักษณะวิจัยและพัฒนา (R & B) เป็นการวิจัยที่ทำให้เกิดการวิเคราะห์เพื่อนำมาพัฒนาจนเกิดแนวความคิดที่นำมาซึ่งเนื้อหา การสร้างสรรค์ รูปแบบ ตลอดจนกระบวนการทางกลวิธีการสร้างสรรค์ที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ ดังที่ปรากฏอยู่ในปริญญานิพนธ์นี้ ภายใต้ชื่อผลงานว่า การพัฒนาศิลปะสื่อผสม กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรมของ ฌอง ดูบอฟเฟ้ ในปี ค.ศ. 1962-1985 ถือว่าเป็นผลงานที่ได้รับการหล่อหลอมกระบวนการทางความคิดและได้รวบรวมรายละเอียดทางด้านวิชาการ ทั้งทางการปฏิบัติรวมเข้าไว้ด้วยกัน

ข้าพเจ้าขอขอบคุณคณะศิลปกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ได้ให้โอกาสแก่ข้าพเจ้าในการเข้าศึกษา

ขอขอบคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ถ่ายทอดความรู้ทั้งทางด้านวิชาการ และปฏิบัติมา ณ ที่นี้ด้วยสุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าต้องขอขอบคุณ บิดา มารดา อาจารย์ และเพื่อนๆตลอดจนทุกท่านที่มีส่วนช่วยเหลือและเกี่ยวข้องพร้อมทั้งให้ความสนับสนุนทุกๆประการ ในการเรียนการศึกษารุ่นนี้ให้มีความสำเร็จลุล่วงตามแบบฉบับของบัณฑิตวิทยาลัยทุกประการ

ทวีพร อัครเลิศเศรษฐ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการศึกษา.....	4
ขอบเขตของการศึกษา.....	5
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	6
นิยามคำศัพท์เฉพาะ.....	6
วิธีศึกษาวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ประวัติความเป็นมาของ ฌอง ดูบอฟเฟต์.....	8
ศิลปะเฮาส์ลูปว์ (Hourloupe).....	19
ศิลปะผสมผสาน (Assemblages).....	29
ข้อมูลในการสร้างสรรค์ศิลปะ.....	32
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	47
ประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	47
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	50
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	51
ผลการวิเคราะห์ผลงาน.....	51
4 การพัฒนาสร้างสรรค์ผลงาน.....	129
สรุปผลการพัฒนาสร้างสรรค์ผลงาน.....	144
5 สรุปอภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	145
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	145

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
ความสำคัญของการวิจัย.....	145
ขอบเขตของการวิจัย.....	145
สมมุติฐานของการวิจัย.....	147
สรุปผลการศึกษาวิจัย.....	147
อภิปรายผล.....	148
ข้อเสนอแนะ.....	148
บรรณานุกรม.....	150
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	152

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ศิลปะเกิดขึ้นมาจากการเรียนรู้ของมนุษย์ ซึ่งสังคมเป็นประสบการณ์มีการถ่ายทอดความรู้และการแสดงออกทางความคิดโดยไร้ซึ่งขอบเขตเป็นอิสระทางความนึกคิดมาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์ ทั้งที่บางครั้งเองมนุษย์ที่ เป็นผู้สร้างสรรค์กลับไม่รู้ตัวก็ได้ว่าตนเองนั้น ได้สร้างผลงานที่สุดวิเศษไว้ในคนรุ่นหลังได้ชื่นชม ศิลปะจึงถูกแยกออกไปตามแนวความคิดของคนในแต่ละยุคและตามประเพณีนิยมของสังคมที่แตกต่างกันไปศิลปะจึงไม่เคยมีเส้นแบ่งในตัวของมันเอง เปรียบได้กับมันคือสื่อกลางที่จะสะท้อนความต้องการและแสดงออกอย่างเป็นการปลดปล่อย เพียงสิ่งเดียวที่ไม่เคยถูกกำหนดจากกฎข้อ บังคับใดใดจากวันเวลาที่ดำเนินไปอย่างซ้ำๆ รวมนับศตวรรษที่ศิลปะนับล้านได้ถูกถ่ายทอดออกสู่สายตาประชาชนทั้งรูปแบบที่แตกต่างเทคนิคการเลือกใช้วัสดุที่พิถีพิถันขึ้น ศิลปะจึงถูกจัดแบ่งไปตามประวัติศาสตร์ด้วยเช่นกันทั้งนี้ยังรวมไปถึงความเชื่อ ศาสนา และสิ่งแวดล้อมต่างๆของสังคมในขณะนั้นด้วยศิลปินต่างๆก็ผุดขึ้นมาอย่างต่อเนื่องและไม่หวั่นกับอุปสรรคไม่ว่าจะถูกอำนาจทางการเมืองการแบ่งชั้นวรรณะ หรือแม้แต่กระทั่งสงครามก็ตามกลับยังเป็นแรงคลไ่นในการสร้างงาน เพราะเรื่องราวของเนื้อหาต่างๆที่เป็นภาพสะท้อนศิลปินนักปราชญ์ต่างก็มักจะเปรียบเทียบศิลปะตามค่านิยมต่างๆนานา ผลงานศิลปะส่วนใหญ่ นอกจากแนวความคิดแล้วมักจะเชื่อมโยงกับวัสดุกลวิธีในการสร้างสรรคงาน ซึ่งจะเห็นได้ว่างานศิลปะจากอดีตมาจนถึงปัจจุบันนั้นได้มีการพัฒนา โดยสะท้อนถึงความคิดและสติปัญญาของผู้สร้างงานรวมทั้งความประณีตก็ไม่แพ้กัน อย่างไรก็ตามความเชื่อที่ว่าศิลปะทุกประเภทจะมีสื่อความหมายแฝงในตัวมันเองเสมอ

จากการเคลื่อนไหวของขบวนการที่มีแนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องจริง หรือขบวนการอนาคตินิยมที่มีบทบาทอยู่ภายในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ศิลปินที่มีหัวคิดก้าวหน้าชอบค้นหากลวิธี รูปแบบ ที่มีความต่างออกไปสู่ลัทธิสมัยใหม่โดยมีแนวคิดที่ซ่อนทับและพัฒนาจากลัทธิหนึ่งสู่ลัทธิหนึ่ง เป็นเวลาช้านานที่ศิลปะได้ก่อเกิดขึ้นมา เพื่อเป็นสิ่งที่ตอบสนองทางทางด้านจิตใจของมนุษย์ได้เป็นอย่างดีที่สุด ทั้งความเชื่อ ด้านสังคมศาสนาถูกสะท้อนออกมาทางทัศนศิลป์ และแนวทางศิลปะสมัยใหม่ก็เริ่มขยับเข้ามาท้าทายกัน ด้วยความเป็นตัวตนอันแท้จริงได้ถูกหยิบยกออกจากตัวศิลปิน แล้วสิ่งไหนที่ดีมีอยู่ก่อนหน้านี้ก็ถูกนำมาพัฒนาและผสมกับสิ่งใหม่ให้ดียิ่งขึ้น โดยสังคมเป็นตัวกำหนดบทบาทของศิลปะซึ่งเป็นผลงานของมนุษย์สร้างขึ้นตามความรู้สึก จากความเพียรพยายามสนองความพึงพอใจจนเกิดเป็นรูปธรรมเป็นผลงานพร้อมกระบวนการรับรู้ต่างๆเกิดขึ้นทั้งด้านความคิดการหาวัสดุ และเทคนิคกลวิธีการต่างๆ มาตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์ศิลปะจึงอยู่รายล้อมรอบตัวเราโดยการสั่งสมมาหลายร้อยทศวรรษ ศิลปะจึงไม่ได้มีการกำหนดขอบเขตทางความคิดเพราะเป็นการแสดงออกทางอารมณ์ความพอใจและประสบการณ์ ซึ่งมีความแตกต่างไม่เหมือนกันอยู่แล้ว ดังนั้นอารี สุทธิพันธุ์ จึงกล่าวเอาไว้เกี่ยวกับประสบการณ์ทางศิลปะว่า

ส่วนใหญ่มักจะเกิดจากการปฏิบัติทำจริงทำขึ้นด้วยวัสดุและสภาพแวดล้อมจริง ซึ่งจะเกิดต่างจากการมีประสบการณ์อย่างอื่นประสบการณ์จึงมีลักษณะพิเศษ 2 ประการ คือเป็นประสบการณ์ของแต่ละบุคคลหรือเป็นเรื่องส่วนตัว ซึ่งเป็นความรู้ความสามารถความสนใจตามความรู้สึกของตน ซึ่งแต่ละคนนั้นจะมีความสามารถในการแสดงออกและชื่นชมเฉพาะตน โดยมีต้องคิดว่าประสบการณ์ของเรานั้น ควรจะต้องมีความเหมือนหรือคล้ายตามบุคคลอื่นเสมอไป อาจมีบางส่วนที่คล้ายกันหรือเข้าใจร่วมกันได้เป็นผลรวมของความสามารถความรู้สึก และอารมณ์ของผู้สร้างที่ถ่ายทอดเป็นรูปทรงซึ่งให้ผู้ดูผู้พบเห็นเข้าใจร่วมกันได้ (อารี สุทธิพันธุ์ : 2535 : 77)

ดังนั้นรสนิยมของการแสดงออกของศิลปินจึงมักมีความแตกต่างกันด้วยปัจจัยต่างๆที่แวดล้อมนั่นเอง ปัจจัยอีกอย่างหนึ่งที่มีผลพวงจากประสบการณ์คือวัสดุและวิธีการที่นำมาสร้างให้เกิดรูปทรงต่างๆซึ่งแบ่งออกเป็นรูปทรง 2 มิติและ 3 มิตินั้นเองยังส่งคมปัจจุบันวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีสร้างสรรค์ ใหม่ๆทำให้เกิดมีการเลือกใช้วัสดุอย่างหลากหลายขึ้นทำให้ทางเลือกของศิลปินจึงมีมากขึ้นตามไปด้วย เช่น ปีกาสโซ สร้างผลงานจากเศษวัสดุเหลือใช้เป็นต้นที่เชื่อมโยงไปถึง เนื้อหา รูปแบบและวิธีการดังนั้นศิลปินผู้มีแบบฉบับเป็นของตนเอง

ผู้ซึ่งเป็นเอกเทศต่อลัทธิใดนามว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ (Jean Dubuffet) เป็นจิตรกรชาวฝรั่งเศสซึ่งถือว่าเป็นศิลปินร่วมสมัยที่มีผลงานน่าศึกษาเป็นอย่างมาก เขาได้พัฒนางานมาจากลัทธินีโอคาตาผู้ซึ่งอัครคติความสวย งามที่ถูกสร้างขึ้นและมีแนวทางในแบบของตนเองจนวาระสุดท้าย ฌอง ดูบอฟเฟต์ เองมีการสร้างสรรค์ผลงานในแบบ ศิลปะแอสเซมเบลิจ (Assemblage) เป็นภาษาฝรั่งเศสซึ่งมีความหมายว่าการผสมปนเป โดยพัฒนามาจากงานปะติดแต่แอสเซมเบลิจ นิยมใช้วัสดุ 3 มิติทุกชนิด เช่นเครื่องจักรโลหะ เหล็ก ไม้ พลาสติก ฯลฯ จุดมุ่งหมายคือมีความต้องการที่จะ สร้างความแปลกใหม่ที่คาดเดาไม่ถึงด้วยการรวมศิลปะลัทธินิวเรียลิสต์และลัทธิคาตาเข้าไว้ด้วยกัน ซึ่งผลงานศิลปะที่ปรากฏส่วนใหญ่ มักจะเป็นผลงานประติมากรรมซึ่งเรียกว่า Junk Sculpture มีความเคลื่อนไหวอยู่ระหว่าง ค.ศ. 1950 – 1960 ฌอง ดูบอฟเฟต์ เป็นจิตรกรอิสระซึ่งมีบทบาทในวงการศิลปะร่วมสมัย และได้สร้างผลงานที่ทำด้วยวิธีแอสเซมเบลิจ ที่มีวิธีการผสมผสานวัสดุต่างๆมาสร้างงานตามวิธีที่กล่าวข้างต้นและนับเป็นจิตรกรที่มีความน่าสนใจอย่างยิ่ง เพราะเขามีวิธีการระบายสีที่น่าศึกษาและสร้างงานอย่างไ้มารยาแบบเด็กด้วยความคิดที่เป็นอิสระไม่จำกัดตนเองภายใต้ศิลปะของลัทธิใด เขาเกิดที่ลออาร์ประเทศฝรั่งเศสเมื่ออายุได้ 17 ปีเขาได้เดินทางเข้าสู่กรุงปารีสเพื่อศึกษาวิชาศิลปะ นอกจากนั้นเขายังได้ศึกษาวิชา เช่นวิชามานุษยวิทยา วรรณคดีปรัชญา และวิชาดนตรีเพื่อเป็นการเพิ่มเติมทำให้มีเวลาในการศึกษาวิชาทางด้านศิลปกรรมน้อยลงครั้งเมื่ออายุได้ 25 เดิมเขาจึงหันเหความสนใจทั้งหมดเพื่อมุ่งหน้าสู่ทางด้านศิลปกรรมโดยละทิ้งวิชาทั้งหมดเพื่อเข้าสู่วงการศิลปะอย่างเต็มตัว หลังจากนั้นเขาก็เปลี่ยนตัวเองมาเป็นพ่อค้าเหล้าไวน์อยู่นานพอสมควรจนกระทั่งเขามีอายุได้ 41 ปีทีเดียว ฌอง ดูบอฟเฟต์ จึงหันหลังให้กับอาชีพธุรกิจและเดินเข้าหาโลกศิลปะอีกครั้งโดยเขาเริ่มวาดภาพทิวทัศน์ , หุ่นนิ่ง , ด้วยวิธีการใช้สีตามรูปแบบกลุ่มโฟวิสต์และพัฒนาไปเรื่อยๆมีการผันแปรรูปทรงตามธรรมชาติ เขาได้จัดนิทรรศการของตนเองครั้งแรกที่ดูแองเกลเลอรี ในวันที่ 20 ตุลาคม ค.ศ. 1944 โดยเขาได้รับความสำเร็จในการแสดงครั้งนี้ และได้รับการยกย่องเป็นอย่างมากในการใช้เทคนิคไม่ว่าจะเป็นในเรื่องการใช้สีหนา การผสมสีที่มีการนำผงตะกั่วมาผสมสีและปูนที่มักใช้ผสมกับน้ำมันลินสีดสำหรับอุดรู ผงถ่าน หิน กรวด และ เศษแก้ว หรือ เศษหิน เศษปูน เมื่อเขานำวัสดุเหล่านั้นที่เตรียมเอาไว้บนพื้นผ้าใบเรียบร้อยแล้วจึงได้ใช้ด้ามแปรง มีด ช้อนและนิ้วมือของเขาเองวาดเส้นให้เป็นรอยลึกลงบนพื้นผิว จึงก่อให้เกิดร่องรอยของพื้นผิวที่มีความขรุขระตามที่ต้องการจากนั้นจึงระบายสีตามความปรารถนาวิธีการนี้จึงเรียกว่า ภาพรอยพิมพ์ วิธีการสร้างภาพเช่นนี้ ถือเป็นการสร้างสรรค์ภาพโดยใช้วัสดุ

ต่างๆ แสดงตัวของมันเองโดยตรง ปราศจากการสอดแทรกของสื่อวัสดุอื่นและเขามักจะใช้สิ่งที่มาจาธรรมชาติ เช่น สีนํ้าตาล ,สีเทา, และสีดำเป็นต้นหรือตามสภาพวัสดุที่นำมาใช้ผสมผสานผลที่ได้ออกมามักจะให้อารมณ์ความรู้สึกที่รุนแรง สนุกสนาน และความแข็งแรงราวกับผนังคอนกรีตหรือภูเขาหินที่เต็มไปด้วยร่องรอยแห่งการแตกแยกหลังจากผลงานชุดแรก ที่เขาจัดการแสดงแล้วเขาวาดภาพคนเหมือน ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับการวาดภาพล้อที่ดูน่าขบขัน โด่แสดงออกถึงอารมณ์ที่รุนแรงและเกร่งเกรียดแต่ มอง ดูบุฟเฟต์ได้อธิบายเกี่ยวกับภาพใบหน้าคนว่า " สำหรับใบหน้าคนนั้นจะต้องบรรจุไว้ด้วยผลประโยชน์ที่ต้องการสิ่งแรกที่ต้องเป็นคือ ต้องไม่ใช่ใบหน้าคนนั้นคนนั้นในด้านของข้าพเจ้ามีความชอบต่อสิ่งที่จะนำไปสู่สิ่งจำกัดความหมายสำคัญที่สุดของมันบนใบหน้าคนเช่นเดียวกับจิตรกรรมต้องไม่ใช่จำกัดมันว่าเป็นจิตรกรรม" (กัจจกร สุนทรพจน์ศรี. 2528 :345)

ในปี ค.ศ. 1950 มอง ดูบุฟเฟต์ ได้จัดแสดงผลงานที่ชื่อชุดว่า "ร่างกายของคุณชายทั้งหลาย" ซึ่งเป็นการวาดภาพที่แสดงถึงผู้หญิงชั้นสูงที่สะท้อนภาพลักษณ์ของข้อคิดในแง่เยาะเย้ยถากถางแดกดัน โดยทำให้ผู้หญิงชั้นสูงเหมือนสัตว์ร้ายที่ชอบอ้างว่าตนเป็นผู้ดี ซึ่งงานของเขาถูกพัฒนาด้วยเทคนิควิธีการ โดยการนำวิธีการรวบรวมการสร้างสรรค์งานศิลปะหลากหลายชนิดเข้าไว้ด้วยกัน ซึ่งเขาเรียกวิธีการนี้ว่าแอสเซมบลีจ (Assemblages) ซึ่งเป็นงานประเภทเดียวกันกับการคอลลาจ (Collage) การผสมปนเป ซึ่งเป็นการสร้างสรรค์งานศิลปะประเภท 3 มิติ วิธีหนึ่งโดยนำวัสดุหลายชนิดมาผสมประกอบกันสร้างขึ้นเป็นงานใหม่วัสดุที่นำมาใช้เหล่านั้นส่วนมากเป็นสิ่งที่เก็บตกเช่น ขาโต๊ะ, ชิ้นส่วนบานประตู, อานจักรยานงานศิลปะที่สร้างขึ้นด้วยกลวิธีนี้อาจจะกลายเป็นแบบตั้งอิสระคล้ายประติมากรรมรอยตัว หรือคิดค้นหรืออื่นๆก็ได้ เขาจึงใช้กรรมวิธีดังนี้นั้นคนนั้นเขาจะทำให้พื้นผิวให้มีความขรุขระตามความต้องการบนกระดาษหรือผ้าใบ ก่อนจากนั้นก็ตัดแบ่งเป็นชิ้นๆ นำเอาวัสดุที่ตัดแต่ละชิ้นไปติดบนแผ่นวัสดุที่ต้องการ โดยจัดองค์ประกอบให้มีความสวยงาม และลงตัวเนื่องจากลักษณะงานของเขาค่อนข้างแสดงออกซึ่งอารมณ์รุนแรงและคล้ายกับศิลปะพวกคนป่าเถื่อน นักวิจารณ์ต่างก็เรียกผลงานของเขาว่า "อาร์ต บรูต" (Art brut) หรือศิลปะดิบ คือรูปแบบงานจิตรกรรมที่มีการใช้สีพื้นผิว เส้น หรืออื่นๆให้คล้ายกับผลงานของพวกสมิครเล่นเด็ก หรือผู้มีอาการทางประสาทใช้กลวิธีสร้างงานอย่างอิสระ และปราศจากการนึกคิดใคร่ครวญแสดงออกอย่างตรงไปตรงมคล้ายกับผลงานของศิลปะแบบดั้งเดิมและศิลปะเด็ก ซึ่งเขาเป็นคนบัญญัติคำว่า Art brute ขึ้นมาเพื่อเรียกผลงานของตนเองนอกจากจะมีรูปแบบและกลวิธีดังกล่าวแล้วยังแสดงถึงความนิยมในความสวยงามที่ปรากฏอยู่ในวัตถุต่างๆ เช่น รอยขีดขีดบนกำแพงที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ การกระทำของมนุษย์อย่างไม่ตั้งใจ รอยกร่อนของหินที่เกิดจากน้ำหรือลมเป็นต้น กล่าวได้ว่าการนำศิลปะที่มีอยู่ในวัตถุเหล่านั้นมาแสดงมากกว่าจะสร้างให้ดูหรูหราวิจิตร มอง ดูบุฟเฟต์ เองได้นำชื่อนี้ไปใช้ในผลงานของเขาในปี 1974 เพื่อให้เป็นชื่อที่เรียกศิลปะซึ่งตรงกันข้ามกับศิลปะวัฒนธรรมอื่นๆทั่วไปทั้งอดีตและปัจจุบัน ผลงานชุดนี้ส่วนใหญ่ถูกซื้อโดย อัลฟองโซ ออสโซริโอ มหาเศรษฐีชาวฟิลิปปินส์ซื้อนำไปเก็บเอาไว้ในสหรัฐอเมริกา (คำว่า Art brute และคำว่า Primitive art คล้ายคลึงกันแต่ไม่เหมือนกันตรงที่มีการแสดงออกโดยคำว่า Art brute มักจะใช้กับผลงานที่แสดงออกโดยมิได้มีการแสวงหารายได้ในเรื่องสุนทรีภาพส่วนคำว่าPrimitive art จะใช้กับงานที่มีความสวยงามในสุนทรีภาพในตัวเอง) มอง ดูบุฟเฟต์ ได้แรงบันดาลใจมาจากการวาดภาพของเด็กๆซึ่งไร้เดียงสาไม่มีความง่ายและบริสุทธิ์โดยเขาก็นำมาปรับใช้ ระหว่างความไร้มารยาทกับความหนักแน่นในแบบของเขาด้วยความเอาใจใส่ในสิ่งเล็กๆน้อยๆในรายละเอียด และความนับถือคุณค่าของรูปทรงที่ผิดธรรมชาติ เพื่อค้นหาความจริงที่เป็นแก่นแท้ตัวอย่างการแสดงออกตามธรรมชาตินั้นเป็นการแสดงออกที่ยังไม่ได้แปรผัน เพราะด้วยวัฒนธรรมที่มีอำนาจใดอำนาจหนึ่งนั้นในการทำเช่นนั้นจึงเป็นการให้ผลทางอ้อมแก่ วงการศิลปะตะวันตก ซึ่งในขณะนั้นมีความหลงใหลต่อความงามและความคิดของพวกนามธรรมและลัทธิคิวบิซึม ซึ่งกำลังจะกลายเป็นประเพณีนิยมไปในที่สุดเพื่อถึงความสนใจในผลงานจิตรกรรม เขาจึงแสดงออกคล้ายเด็กและพวกอนารยะที่มีแสดงออกตรงๆ อย่างซื่อๆ มอง ดูบุฟเฟต์ ได้ประกาศตนเป็นศัตรูกับศิลปะที่นำพาความสวยงามต่างๆใน

งานจิตรกรรมโดยเขามีความเชื่อว่าจะมีคุณค่าเมื่อเป็นเพียงเรื่องของการเกิดขึ้นโดยฉับพลันและสัญชาตญาณเท่านั้นเขากล่าวอีกว่า” ข้าพเจ้าต้องการเปิดเผยสรรพสิ่งทั้งหลายที่คนทั่วไปคิดว่ามันน่าเกลียดเป็นสิ่งที่มนุษย์ลืมนึกจะดูมัน งงๆที่มันมีความน่าสนใจมาก ข้าพเจ้าต้องหลีกเลี่ยงความคิดใดๆทั้งหมดที่กล่าวนี้มิได้เป็นเรื่องตลกขบขัน หรือ เขาะเย้ยแดกดันแต่ประการใด” ผลงานของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ส่วนใหญ่จะแสดงออกถึงความเป็นปฏิกิริยาต่อความงามหรือรสนิยมซึ่งพวกกรูมพีของชาวฝรั่งเศส คิดว่าเป็นผลงาน มีการแสดงออกอย่างรุนแรงนั้นจึงทำให้ได้รับการโจมตีอย่างมากในช่วงระยะเวลาแรกๆจากนักวิจารณ์ชื่อดังหลายๆคนและพวกผู้อำนวยความสะดวกของสถาบันศิลปะและพิพิธภัณฑ์ของฝรั่งเศสจำนวนมากกว่าได้รับความสำเร็จ ใน ฌอง ดูบอฟเฟต์ได้รับการโจมตีนั้นก็ได้รับการสนับสนุนจากพวกกวี และนักประพันธ์ร่วมสมัย (กัจจกร สุนทรพงษ์ศรี. 2528 :345)

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีความเป็นนักสร้างสรรค์โดยมีการนำเสนอเนื้อหาที่สะท้อนจากจิตใต้สำนึกในวัยเด็กและความศรัทธาต่อผู้ใกล้ชิด ซึ่งมีอิทธิพลต่อเขาสภาพแวดล้อมจากอดีตชีวิตประวัติดังนี้เป็นปัจจัยอันส่งไปถึงผลงานที่เขาถ่ายทอดสู่ผลงานได้อย่างดี จนกระทั่งรวมไปถึงกลวิธีในการสร้างสรรค์ผลงานที่มีความน่าสนใจเป็นอย่างมาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาวิจัยและนำผลวิจัยจากศิลปินผู้นี้มาเพื่อศึกษาข้อคิดต่างๆที่จะเป็นประโยชน์ และพัฒนาสร้างสรรค์ผลงานของตนเองต่อไปในอนาคต

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ผลงานจิตรกรรมตามแนวความคิดของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ในประเด็น
 - 1.1 แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพ
 - 1.2 การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรง
 - 1.3 การใช้สี
 - 1.4 เทคนิคการระบายสีและกลวิธีในการสร้างงาน
 - 1.5 การใช้เส้น
2. ศึกษากระบวนการแบบทางศิลปะ (Style)
3. ศึกษาผลกระทบและแรงบันดาลใจที่ศิลปินได้รับ และถ่ายทอดลงผลงาน (concept – and inspiration)
4. นำผลวิเคราะห์ที่ได้จากการค้นคว้ามาเป็นแนวทางในการพัฒนาสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบศิลปะสร้างสรรค์ของตนเอง

ความสำคัญของการศึกษา

ผลจากการศึกษาค้นคว้าทำให้เกิดความรู้เกี่ยวกับแนวทาง และประวัติความเป็นมาของศิลปินรวมไปถึงผลกระทบจากเหตุการณ์ต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อแนวความคิดกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินโดยปรับใช้และพัฒนาในรูปแบบของผู้ศึกษาเอง

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า

ในการจัดทำการศึกษาค้นคว้าวิเคราะห์ผลงานจิตรกรรม ตามรูปแบบผลงานของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ (Jean Dubuffet) โดยจะศึกษางานจิตรกรรมสร้างสรรค์ในปี ค.ศ 1962- 1985 ซึ่งเป็นปีที่เขาได้สร้างสรรค์ผลงานศิลปะในรูปแบบที่คิดค้นขึ้นเองซึ่งเรียกว่า ศิลปะแบบเฮาว์ดูบวว์ (Hourloupe) และส่งผลในมีชื่อเสียงในระหว่างปี1962 จนกระทั่งเสียชีวิตในปี 1985 นั้นเองจำนวนภาพที่นำมาวิเคราะห์มีจำนวน 17 ภาพ โดยคัดเลือกจากความสับสนเนื่องที่แตกต่างของการพัฒนาผลงานมีดังนี้

1. ผลงานชื่อ trios personages, 1962 : Gouach (Indian ink ground) on paper
29 x 23 cm.
2. ผลงานชื่อ Preparatory maquette for Gaya Scienza, 1963 : biro and gouache
27 x 35 cm.
3. ผลงาน Autorout a la route noire ,1963 : Oil on canvas 195 x 150 cm.
4. ผลงานชื่อ Etre et paraitre (To Be and to Seen) , 25 July 1963 : oil on
canvas 150 x 195 cm.
5. ผลงานชื่อ Le Train de pendules, 1965 : Vinyl on paper mounted on canvas
125 x 400 cm.
6. ผลงานชื่อ Le Verre d'eau v, 1967 : Vinyl on canvas 250 x 129 cm.
7. ผลงานชื่อ Site a l' oiseau (Site with bird) ,1974 : Vinyl on canvas
195x130 cm.
8. ผลงานชื่อ Paysage avec deux personages (Landscape with two characters)
1974 : Black felt tip pen and colored crayons on paper 32.5 x 25 cm.
9. ผลงานชื่อ Ontogenese , 1975 : Vinlyl on laminated panel 245 x 307 cm.
10. ผลงานชื่อ Mondanite'xxviii (Meeting xxviii) : Vinyl on paper mounted on
canvas 67 x 100 cm
11. ผลงานชื่อ Site a' trois personages don't l'un porte un gateau (Site with
three characters, one with a cake)1975 : Oil on canvas 92 x 73 cm
12. ผลงานชื่อ Tissu D'episode 1976 : Acryl on paper mounted on canvas 248 x

319 cm.

13. ผลงานชื่อ *Avantage aux cravates* (*Advantage to Neckties*) 1978 : Acryl on paper mounted on canvas 127x 215 cm.
14. ผลงานชื่อ *Les Pas perdus* (*Killing Time*) , 1979 : Acryl on paper (15 pasted pieces added) 51 x 70 cm.
15. ผลงานชื่อ *Mire G 131* (*Kowloon*) , 1983 : Acryl on paper mounted on canvas 134 x 100 cm.
16. ผลงานชื่อ *Donnee* (*Non-lieux H 15*) , 1984 : Acryl on paper mounted on Canvas 67 x 100 cm.
17. ผลงานชื่อ *Jean Dubuffet's last drawing, untitled*, 1985: Colored crayons on writing paper 21 x 13.5 cm.

วิเคราะห์ผลงานจิตรกรรมของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ จากที่มาจากข้อมูลต่างๆ ในแนวความคิดและเนื้อหาของภาพและกระบวนการสร้างสรรค์โครงสร้างรูปทรง และกลวิธีการระบายสี ส่วนผลที่ได้จากการผสมผสานงานปะติดด้วยวัสดุสื่อผสมในรูปแบบผลงานศิลปะสร้างสรรค์

ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการศึกษาวิเคราะห์ผลงานครั้งนี้ได้ศึกษาข้อมูลทางด้านเอกสาร จากหนังสือชีวประวัติของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ตั้งแต่เกิด จนกระทั่งเสียชีวิต และข้อมูลเพิ่มเติมพร้อมผลงานภาพผลงานจากอินเทอร์เน็ต จึงได้คัดเลือกมากลุ่มตัวอย่างมาทั้งหมดจำนวน 17 ภาพโดยคัดเลือกในระหว่างปี ค.ศ 1962 - 1985 ซึ่งเป็นปีที่เขามีชื่อเสียงจากการสร้างศิลปะในรูปแบบของตนเอง ซึ่งเรียกว่า ศิลปะแบบเฮวล์ลูเปว (*Hourloupe*)

นิยามศัพท์เฉพาะ

อาร์ต บรูต (Art brute) หมายถึงรูปแบบงานจิตรกรรมและประติมากรรมที่มีการใช้สี, ฝุ่นผิว, เส้น หรืออื่นๆ ให้คล้ายกับผลงานของพวกสมัครเล่นเด็ก หรือผู้มีอาการทาง ประสาท ใช้กลวิธีสร้างงานอย่างเสรีและปราศจากการไตร่ตรอง แสดง ออกอย่างตรงไปตรงมา คล้ายกับผลงานทางศิลปะแบบดั้งเดิม หรือ ศิลปะเด็ก

ศิลปะแบบดั้งเดิม (Primitive art) หมายถึงศิลปะที่สร้างขึ้นตามสภาพสังคม สติปัญญาและวิทยาการที่แตกต่างไปจากอารยธรรมของชาติที่พัฒนาแล้ว อีกทั้งที่ยังไม่มีการพัฒนาด้วย หรือเรียกผลงานศิลปะของศิลปินผู้ไม่รับเอาอิทธิพลร่วมสมัย สร้างงานตามรูปแบบความรู้ความชอบของตน ไม่มีหลักวิชา

(ไม่ผ่านการศึกษาในสถาบัน) ไม่ทำตามอย่างศิลปะประเพณีนิยม ไม่มีลักษณะร่วมยุคสมัย เป็นไปในทำนองวาด หรือปั้นไม่เป็น โดยทั่วไปจะมีลักษณะเช่นเดียวกับศิลปะไร้มายา

ศิลปะแอสเซมบลีจ (Assemblage) หมายถึง การสร้างงานศิลปะกรรมประเภท 3 มิติด้วยการนำวัสดุมาผสมรวมเข้าไว้ด้วยกันเพื่อมาสร้างงานชิ้นใหม่ด้วยวัสดุเหลือใช้ นอกจากนั้น ศิลปินยังปั้นหรือแกะสลักกระบายสีตกแต่งลงในงานเพื่อประกอบในงานศิลปะกรรมได้ด้วย

ศิลปะเฮาส์ลูว์ (Hourloupe) หมายถึงงานจิตรกรรม ที่มีลักษณะคล้ายการจับชิ้นส่วนเล็กๆ มาเรียงต่อกันโดยมีเส้นกัน ซึ่งเป็นการวาดแบบอัตโนมัติยากที่จะแยกได้ว่าส่วนใดเป็นภาพ ส่วนใหญ่จะตกแต่งให้มีลักษณะเล็กๆยาวๆ หรือเต็มไปด้วยสีสันหลักที่ขาดไม่ได้คือ แดง น้ำเงิน เหลือง และดำบางครั้งก็ใช้อุปกรณ์ง่ายๆ เช่นปากกาลูกกลิ้งหรือเมจิแก่ 3 สีเช่น แดง ขาว น้ำเงิน ส่วนภาพส่วนใหญ่มักจะเป็นใบหน้าคน หรือภาพเหมือนตัวเขาเป็นส่วนใหญ่ ซึ่ง ฌอง ดูบอฟเฟต์ เป็นผู้คิดค้นซึ่งได้แนว คิดมาในขณะระหว่างที่เขาโทรศัพท์ และใช้ปากกาลูกกลิ้งวาดจนไปวนมานานเอง

วิธีการศึกษาวิจัย

1. ศึกษาข้อมูลทางศิลปะของศิลปินที่ทำการศึกษาวิจัยโดยศึกษาจาก
 - 1.1 ศึกษาข้อมูลจากภาพงานจิตรกรรมของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ในหนังสือศิลปะ
 - 1.2 ศึกษาข้อมูลที่ได้มาจากเอกสารที่ทำการค้นคว้าไม่ว่าจะเป็นหอสมุดทางอินเทอร์เน็ต และข้อมูลจากแบบเรียน ฯลฯ
 - 1.3 ศึกษาจากข้อมูลจากผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลงานจิตรกรรมของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ และที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษาเกณฑ์การวิเคราะห์ผลงานศิลปะจากหนังสือวิชาการทางศิลปะจากแหล่งข้อมูลค้นคว้าได้แก่
 - 2.1 สำนักงานหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 - 2.2 ห้องสมุดมหาวิทยาลัยศิลปากร
 - 2.3 สำนักวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - 2.4 ห้องสมุดมหาวิทยาลัย บูรพา
 - 2.5 ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต
3. คัดเลือกผลงานจิตรกรรมของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ จากปี ค.ศ. 1962-1985 ในประเด็น
 - 3.1 แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพ
 - 3.2 การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรง
 - 3.3 การใช้สี
 - 3.4 เทคนิคการระบายสีและกลวิธีในการสร้างงาน
 - 3.5 การใช้เส้น

4. ศึกษากระบวนการแบบทางศิลปะ (Style)
5. ผลกระทบและแรงบันดาลใจที่ศิลปินได้รับ และถ่ายทอดลงผลงาน (concept - and inspiration)
6. สรุปและอภิปรายผลจากการศึกษาวิจัย และพัฒนาสร้างสรรค์ของผู้วิจัยจากการศึกษาผลงานของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ในปี 1962- 1985

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไป นี้

1. ประวัติความของ ฌอง ดูบอฟเฟต์
2. ศิลปะเฮาส์ลูปว์ (Hourloupe)
3. ศิลปะแอสเซมเบลิจ (Assemblage)
4. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับศิลปะ

1.ประวัติความเป็นมา ของ ฌอง ดูบอฟเฟต์

ฌอง ดูบอฟเฟต์ ผู้ซึ่งผู้คนส่วนใหญ่มักเข้าใจเขาในทางที่ผิดหรือคิดว่าเขาทำแต่เรื่องไร้สาระแต่กลับมีเพียงเขาผู้เดียวที่ทำอะไรก็ตามอย่างจริงจังตลอดในทุกๆช่วงเวลา มีบางครั้งที่เขาตกเป็นจำเลยกับการหักหลังตัวเองที่ยอมพ่ายแพ้แก่แรงกดดันจากพิพิธภัณฑสถาน มันเป็นระบบที่เขาใช้เวลาทั้งชีวิตในการต่อสู้เขาเป็นนักประดิษฐ์คิดค้นและนักสะสมงานประเภทศิลปะดิบ (Outsider Art) เป็นเป็นผู้ต่อต้านวัฒนธรรม นอกจากนี้ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ยังเป็นเจ้าของกิจการผลิตไวน์แต่นั้นเป็นเพียงแค่ภาพรวมที่มองเห็นจากภายนอกแท้จริงแล้ว ฌอง ดูบอฟเฟต์ คือนักเขียน นักคิด นักปรัชญา และอภิปรัชญาซึ่งรอคอยว่าสักวันหนึ่งงานประพันธ์ของตนจะถูกค้นพบ และจะมีสักกี่คนที่รู้ว่างานรวมผลงานอันใหญ่โตของเขานั้นยังคงตั้งแสดงอยู่ในประเทศฝรั่งเศส ฌอง ดูบอฟเฟต์ เป็นศิลปินเพียงคนเดียวที่เปรียบได้กับ ปिकासโซที่มีการดำเนินการบันทึกเอกสารอย่างเป็นระบบ และมีการจัดพิมพ์เผยแพร่ผลงานทั้งหมดที่มีออกสู่สายตาสาธารณชนซึ่งมีผลงานภาพจำนวนมากกว่า40ชิ้น ถือว่าเป็นปริมาณที่มากอย่างไม่น่าเชื่อและแต่ละชิ้นงานก็มีรายละเอียดทางศิลปะมากมายให้บันทึกไว้ นอกเหนือไปจากที่มีผู้คนจำนวนเท่าใดที่รู้จักงานเขียนของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ หรือใครที่เคยม่านคำชักจูงลูกคำที่มีมากมายเหลือคณานับคำแถลงอุดมการณ์คำกล่าว หรือคำประกาศอย่างเป็นทางการและหนังสือจุลสารฉบับเล็กที่ ฌอง ดูบอฟเฟต์ เขียนขึ้นเป็นพิเศการตอบจดหมาย หรือข่าวสารความเป็นไปในวาระที่พิเศษ เรื่องสั้นเกร็ดประวัติที่สร้างความลึกลับขณะตัวละครที่ร่างไว้และการประดิษฐ์สำนวนในลักษณะที่กล้ำกลืนแรงชัดเจนของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ นั้นเป็นสิ่งที่สร้างแรงริษยาให้บังเกิดแก่นักประพันธ์มืออาชีพหลายคน ดังจะเห็นได้จากดั่งที่ กัจกร สุนพงษ์ศรี กล่าวไว้ในหนังสือศิลปะสมัยใหม่

ผลงานของ ฌอง ดูบอฟเฟต์เป็นปฏิกิริยาต่อธรรมเนียม ซึ่งพวกเหล่ากระฎุมพีของฝรั่งเศสคิดกันว่าสูงคั่งนั้นในระยะแรกก่อนที่จะเขาจะประสบความสำเร็จ จึงได้รับการโจมตีอย่างหนักจากนักวิจารณ์ชื่อดังหลายคนรวมทั้งเหล่าผู้นำ

การสถาบันศิลปะและพิพิธภัณฑ์ของฝรั่งเศสจำนวนมากในขณะเดียวกัน พวกกวีและนักประพันธ์ร่วมสมัยต่างสนับสนุนเขา..” (กัจร สุนพงษ์ศรี. 2528 : 347)

มอง ดูบุฟเฟต์ ไม่เห็นด้วยเลยกับความคิดในแบบเดิมที่เคยมีมาเปรียบเขาได้กับผู้เผยแพร่ที่ไม่เคยย่อท้อโดยเชื่อมั่นในการเรียนรู้ด้วยตัวเองและสร้างสรรค์ผลงานศิลปะที่เกิดขึ้น โดยกรรมวิธีที่เป็นธรรมชาติและนั่นเองกลายเป็นที่มาของสุดยอดผลงานประเภทศิลปะคิบบซึ่งเป็นสิ่งที่ มอง ดูบุฟเฟต์ ร่วมกับกลุ่มคนที่สมาคมกันทั้งหมดโดยให้พันธสัญญากันอย่างดั่งมั่นทั้งที่ยากแก่การเข้าใจ และเป็นศัตรูตัวจริงของตำแหน่งภายในโลกแห่งศิลปะในยุคสมัยเดียวกัน ด้วยความเป็นคนที่มีนิสัยชอบท้าทาย ชอบการโต้เถียงหรือการปะทะคารมอย่างรุนแรงแต่สิ่งเหล่านี้กลับกลายเป็นเหมือนการเยียวงานวาดภาพของเขายามแก่ชราลงเหตุผลหลักที่ทำให้ความสัมพันธ์ของ มอง ดูบุฟเฟต์ สัมเลวซึ่งเป็นที่เขาใจกันใน 30 ปีต่อมา และไม่ได้ได้รับความยอมรับหรือยอมรับเรื่องมาจนกระทั่ง 16 ปีก่อนการเสียชีวิตของ มอง ดูบุฟเฟต์ นั้นถึงเวลาทำงานศิลปะของเขาได้รับการยอมรับและมีการสถาปนาอย่างเป็นทางการ มอง ดูบุฟเฟต์ ในสายตาสาธารณชนจากหน้ามือเป็นหลังมือถ้าเรื่องอภัยที่ปายสีทั้งหลายเจียบหายไป เขาจะได้เป็นคนแรกที่ได้รับการยกย่องให้มีสถานภาพทัดเทียมกับกลุ่มศิลปินคลาสสิกในรุ่นเดียวกันเพียงแต่จัดให้ มอง ดูบุฟเฟต์ อยู่ในแนวทางที่เหมาะสมกับเขาอย่างยุติธรรมซึ่งนำมาซึ่งชื่อเสียงและความนิยมนี่ได้รับหลังการจากไปของเขา ประการแรกการที่มีความผิดปกติทางระบบประสาท ซึ่งส่งผลให้เกิดการดูถูกเหยียดหยามและนั่นเป็นความเป็นจริงของมนุษย์ ทำให้เป็นเรื่องยากที่สุดของชาวฝรั่งเศสที่จะสามารถผลงานของเขาได้อย่างลึกซึ้งจริงตั้งแต่ในเมื่อที่นั่นเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของเขาซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ รอบกายเขามีแต่แรงต่อต้านและความเข้าใจผิดกันเพราะสิ่งเหล่านี้เองให้เขาได้รับการยอมรับในความอัจฉริยะที่สามารถปรับเปลี่ยนสภาพที่เป็นอยู่เป็นแรงกระตุ้นที่เราได้เป็นสิ่งที่ท้าทายทางวัฒนธรรม และเพิ่มสีสันรสชาติให้กับชีวิตเป็นอย่างดีมิตรภาพระหว่าง มอง ดูบุฟเฟต์ กับนักประพันธ์ ศิลปินไม่รวมถึงนักหนังสือพิมพ์มีน้อยเพียงไม่ถึงกึ่งหนึ่งของทั้งหมดและยังส่งผลให้เพิ่มจำนวนของผู้ที่เป็นปรปักษ์กับเขา รวมทั้งเพิ่มความไม่ไว้วางใจให้มากขึ้นอีกด้วยเหมือนกับที่มีคนเคยกล่าวว่าในบางครั้งผู้สร้างสรรค์ศิลปะเฮาส์บูว์ ผู้นี้ได้ตัดความสัมพันธ์กับประเทศของเขาประหนึ่งว่า ผู้ชื่นชมศิลปะจากต่างประเทศจะนิยมนงานของเขา มากกว่า มอง ดูบุฟเฟต์ ผู้ที่ไม่เคยให้ความเคารพนับถือใครเป็นพิเศษขณะที่อาศัยอยู่ในฝรั่งเศส และเป็นเวลานานที่เขาปฏิเสธการเข้าร่วมกับสถาบันทางวัฒนธรรมทั้งหลายและพิพิธภัณฑ์แห่งชาติ เป็นเหตุให้พิพิธภัณฑ์ส่วนบุคคลได้รับอนุญาตให้นำเสนอผลงานของเขา ซึ่งแสดงความคิดริเริ่มแปลกใหม่โดยถูกสร้างขึ้นเมื่อศิลปะและอุตสาหกรรมผนวเข้าด้วยกัน นั่นคือที่เมืองเลอซานประเทศสวิสแลนด์ โดยได้รับขึ้นที่เป็นอย่างที่สุดในชุดสะสมผลงานศิลปะคิบบของเขาทำให้เราเข้าใจเขามากขึ้นว่าเขาต้องการสังคมที่สงบสุข ไม่มีการชิงดีชิงเด่นกันของสังคมต่างจังหวัดมากกว่าสังคมเมืองอย่างปารีสที่หรูหรา เอิกเกริก แท้จริงแล้ว มอง ดูบุฟเฟต์ ไม่เหมือนปีกาโซตรงที่ปีกาโซ ผู้เป็นตัวอย่างอันถูกต้องจึงมาเป็นรูปแบบระบบคอมมิวนิสต์ ที่มีข้อผูกมัดกับตำแหน่งอยู่เป็นประจำของผู้ก่อตั้งสังคมของผู้มีพรสวรรค์ เป็นเพียงผู้ผลิตผลงานในช่วงเวลาแห่งการช่วงชิงตำแหน่งซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของเส้นทางที่แตกต่างอย่างมากเรื่อยมา เอกลักษณะเฉพาะตัวที่เขาอยู่นั้นทำให้ มอง ดูบุฟเฟต์ เป็นหนึ่งในบุคคลที่เข้าไปเคลื่อนไหวในลัทธิหัวรุนแรงโดยไม่ใส่ใจกับการเมืองและสังคมที่เข้มงวด และบางทีสิ่งนี้อาจจะไม่เกี่ยวข้องกับความสมบัตินทางการเมืองที่เขาต่อสู้กับวัฒนธรรม โดยมักปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามว่าจะจงรักภักดีกับกลุ่มองค์กรหรือพรรคการเมืองใดๆ นั้นจึงอธิบายได้ว่าเหตุใดเขาจึงมีชะตากรรมที่ตกอยู่ในสภาพความความสัมพันธ์อย่างโดดเดี่ยว และเป็นช่วงเวลาที่เขาใช้ชีวิตอย่างสันโดษแยกตัวออกจากประเทศไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมืองซึ่งนั่นก็ตรงกับ ที่ทางฝรั่งเศสเองก็พึงใจที่กำจัดเขาออกไปได้ (L. Daminsh.2545: 16-17)

ดังที่ กัจร สุนพงษ์ศรี ได้กล่าวเอาไว้ในหนังสือศิลปะสมัยใหม่ว่า

ผลงานของ ดูบุฟเฟต์เป็นปฏิกิริยาต่อธรรมเนียม ซึ่งพวกเขากล่าวถึงของฝรั่งเศสคิดว่าสูงดั่งนั้นในระยะแรก ก่อนที่เขาจะประสบความสำเร็จจึงได้รับการโจมตีอย่างหนักหน่วง จากนั้นก็วิจารณ์ชื่อดังหลายคนรวมทั้งเหล่าผู้อำนวย การ สถาบันศิลปะและพิพิธภัณฑ์ของฝรั่งเศสจำนวนมากในขณะเดียวกันพวกเขาก็และนักประพันธ์ร่วมสมัย ต่างสนับสนุนเขา ” (กัจจ สุนพงษ์ศรี . 2528 : 347)

จากข้อมูลดังกล่าวนี้ทำให้ผู้วิจัยเข้าใจว่า ฌอง ดูบุฟเฟต์ เองนั้นมีความเป็นตัวของตัวเองอย่างมาก จากเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นด้วยนิสัยอันดีอัน และไม่ยอมใครแต่ก็กลับทำให้เขาถูกโจมตีจากนักวิจารณ์ อย่างหนักและทำให้เขาคิดค้นแต่มีมันก็ได้ทำให้เขาหวั่นไหวแต่ประการใดเพราะ ในขณะเดียวกันนั้นก็มีผู้ที่สนับสนุนเขามากเช่นกันจึง เปรียบเสมือนว่ายังมีแรงต่อต้านเขาเท่าไรเขาก็ยังทำงานออกมาในลักษณะที่ก้าวร้าวขึ้นเท่านั้น และไม่สนใจกับกฎเกณฑ์ที่มีอยู่ในขณะนั้นทั้งสิ้นการโต้เถียงคัดค้านของเขาได้รับการเขียนบันทึกอย่างละเอียดว่าเป็นศัตรูกับวัฒนธรรมประเพณี และพิพิธภัณฑ์ เป็นสหายกับศิลปินที่เรียนรู้งานศิลปะด้วยตัวเองมีสังคมอยู่กับศิลปินสมัครเล่น และสร้างผลงานจากจิตวิญญาณแห่งความลำบากยากแค้น เป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับสรรเสริญมาเป็นอย่างดี และความร่ำรวยมั่งคั่งก็เปรียบได้กับขาค้างวาทภาพที่ถูกป้ายสีแล้วถูกนำมาใช้งาน โดยนักสะสมผู้ฟังเพื่อจากนั้นนำไปแขวนไว้บนผนังตามประเพณีนิยมการวิพากษ์วิจารณ์ลักษณะนี้เหมือนกับผู้ที่พิพากษา ซึ่งมาจากผู้ประพันธ์ที่ไว้ตัวคนที่คอยหลอกหลอนความรู้สึกเขาเสมอมาและกลับกลายเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในภายหลัง ถึงแม้ว่าตัวเขาเองจะเป็นผู้มีความคิดสร้างสรรค์ที่มีอาการทางประสาท และเป็นคนปกติในเวลาเดียวกันก็ตามแต่เขายังคงกำลังพยายามถึงแม้จะ ไร้ผลเพื่อให้งานวาดภาพของเขาเข้าถึงได้ง่ายกับคนเดินถนน ซึ่งมันก็ยังไม่ล้มเหลวกับกลุ่มคนทั่วไป บทสรุปในท้ายที่สุดนั้นเขาจึงเป็นศิลปินผู้ปฏิเสธความคิดที่มาจากคำราและวัฒนธรรมเก่าๆ เขาเองไม่เคยมีเหตุผลที่จะคิดอ่านเขียน หรือตั้งทฤษฎีใดๆ มีความโมโหร้าย และมักเรียกร้องความสนใจ วิดกกังวลหมกมุ่นย่ำคิดย้ำทำรวมทั้งยังเป็นคนที่มีความอดทนต่อสิ่งเหล่านี้ ที่กล่าวมาล้วนเป็นเอกลักษณ์ หรืออุปนิสัยของเขาที่ได้จากความคิดเห็นของบุคคลต่างๆที่อยู่รอบข้างเขาทั้งสิ้น เขาเป็นได้ทั้งมิตรและเป็นศัตรูในขณะเดียวกันเรื่องมิตรภาพยังสร้างความกังวลใจให้เขาไม่น้อย เพราะเขามักจะควบคุมอารมณ์ไม่ค่อยได้เขามักคิดเสมอ ในเรื่องความรู้สึกที่วิตกจริตซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ บางครั้งเขาก็ปลดปล่อยมันอย่างอิสระด้วยการสวดลมหายใจ อย่างคนที่อยู่อย่างสันโดษ เพื่อการอยู่รอดตามวิถีที่สามารถจะเอื้ออำนวยที่ว่างสำหรับผลงานสร้างสรรค์ของเขา ดังนั้นเมื่อมีโอกาสเขามักจะตัดขาดโลกแห่งความเป็นจริง เช่นเดียวกับเด็กที่ตัดขาดตัวเองจากสิ่งรอบข้างแต่ถึงกระนั้นก็ยังมีคนที่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ และห่วงใยเขา คอยเชื่อมโยงข่าวสารและการติดต่อไปยังที่บ้านผู้เก็บตัวเสมอๆ นับตั้งแต่วันที่เขาอุทิศตัวให้กับการวาดภาพเขาไม่เคยพบกับคำว่าล้มเหลวเลยราวกับว่าเขาถูกลิขิต ให้ประสบความสำเร็จอย่างยอดเยี่ยมในทางที่เขาเลือกมาซึ่งเป็นเส้นทางที่เขาได้ใช้สติปัญญา การฝึกฝนอดทน ความคิดเชิงปรัชญาทั้งหมดงานของ ฌอง ดูบุฟเฟต์ อาจดูแล้วเข้าใจยากก็คงเทียบได้กับ ปีกาสโซ่ ตรงไหนนั้นหรือก็ตรงที่เกิดมาในช่วงต้นของศตวรรษ และรูปแบบของงานที่แตกต่างไปจากเดิมนั่นเอง จะเห็นได้จากการผสมผสานนำวัสดุต่างๆเช่น

ปีกลาสโซ่ และบราก พัฒนาแนวคิดทวิบิสม์ให้ก้าวหน้าขึ้น ปีกลาสโซ่ นำเทคนิค“ปะปิดด้วยกระดาษ”(Papiers colles) ซึ่งใช้ในงานจิตรกรรมมาใช้ในงานประติมากรรม ด้วย รูป “ แก้วแอ็บแซงค์ ” สร้างขึ้นจากวัสดุต่างชนิดมาประกอบเข้า ใช้วัสดุสำเร็จรูปที่สร้างขึ้นเรียบร้อยมามีส่วนรวมด้วย (เป็นต้นว่า นำช้อน วงล้อรถจักรยาน ฯลฯ มาใช้กับส่วนที่สร้างขึ้น) รูปนี้ถูกสร้างขึ้นด้วยฝีมือ ต่อมาหล่อเป็นสำริดมีวัสดุสำเร็จรูปคือช้อนเชื่อมติดอยู่ด้วยนอกจากนี้ ปีกลาสโซ่ได้ทดลองนำวัสดุใหม่ๆมาใช้ในงานประติมากรรมอีกเขาเริ่มนำเหล็กซึ่งเป็นวัสดุหาได้ง่ายๆ แต่ปราศจากคนสนใจความจริง ปีกลาสโซ่ได้ความคิดมาจากเพื่อนศิลปินชาวสเปนคือ ปาโบล กากเกลโย ผู้เคยร่วมเช่าห้องทำงานกับเขาในกรุงบาร์เซโลนา เมื่อ ค.ศ. 1901) ปีกลาสโซ่นำความคิดนี้มาใช้ราวปี ค.ศ.1911 โดยนำท่อนเหล็ก สปริง หัวน็อต ตะปู ฯลฯ มาใช้ในงานประติมากรรม บางรูปทำเป็นโครงเหล็ก แสดงโครงสร้างต่างๆ ซึ่งเขาทำก่อนหน้าศิลปินสมัยใหม่หลายคนเสียอีก (กำจร สุนพงษ์ศรี .2528 : 170)

จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าปีกลาสโซ่ได้มีการนำวัสดุต่างๆ นำมาผสมผสานกับงานศิลปะแปลก เช่นเดียวกับ ฌอง ดูบอฟเฟต์ แต่มีความแตกต่างกันตรงพื้นฐานของอุปนิสัยที่เขาหมกต่อด้านความคิดแบบดั้งเดิม โดยที่เราสามารถค้นพบพลังในการสร้างสรรค์และความสามารถในการถ่ายทอดออกมาอย่างมหาศาลเช่นเดียวกันกับทั้งสองท่านนี้ ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีความขัดแย้งกับแนวคิดเดิมนั้นจึงกลายเป็นเหตุผลที่ส่งให้เขากลายเป็นสุดยอดของงานศิลปะดิศบะทั้งทุกวันนี้ ยังคงมีการวิพากษ์วิจารณ์งานของเขาอยู่อย่างต่อเนื่องแม้กระนั้นเขายังเป็นมากกว่าเพียงแค่จิตรกร แต่เขายังอยากเป็นแรงผลักดันเบื้องหลังในการโค่นล้มอำนาจทางการเมือง หรืออย่างน้อยก็เป็นเบื้องหลังความพยายามในการเปลี่ยนทิศทางของค่านิยมจากสิ่งที่มีแต่เดิม ให้เป็นสิ่งใหม่และพยายามดึงดูดให้คนส่วนใหญ่คล้อยตามมากกว่าเสมอท่ามกลางศิลปินที่มีทั้งทวิบิสม์ และมีพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างไม่สร้างสรรค์ในรุ่นเดียวกันนั้นเขาอาจจะเป็นเพียง 1 ใน 2 หรือ 3 คนที่ทำตามเส้นทางแห่งปรัชญาอย่างแท้จริงเขายังคงทำงานอย่างมั่นคงซื่อสัตย์และยืนหยัดเพื่อสร้างความหวังความต้องการของเขาให้เป็นจริง นั่นจึงทำให้เขาประสบความสำเร็จในเวทีระดับนานาชาติ บทสรุปของจิตรกรบริสุทธ์ หรือผู้นำด้านนวัตกรรมคล้ายกับงานที่แสดงในอุโมงค์ใต้ดินในยุคกลางใหม่บางครั้งก็โบราณ แต่บางทีกลับดูทันสมัยหากลองมองย้อนกลับไปและคาดการณ์อนาคต ฌอง ดูบอฟเฟต์ ผู้ที่เข้มแข็งมั่นอยู่ในห้องทำงานออกแบบเครื่องหมาย และสัญลักษณ์สิ่งที่สร้างทั้งหมดนั้นสามารถอธิบายตัวของมันเองได้ด้วยการพิจารณาในยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงซึ่งสร้างช่องว่างและมิติชั่วคราวนี้ทำให้เกิดการสำรวจ และกำหนดขอบเขตลักษณะของงานในตัวเอง กรณีศึกษาเริ่มแสดงให้เห็นถึงหลักเหตุผลทั่วไป มักจะมีข้อยกเว้นสำหรับบางคนที่มีชะลิจิตไว้แล้วเปรียบได้กับกระบวนการตรวจสอบของสิ่งๆหนึ่ง กระทั่งพบสิ่งพิเศษมีรายละเอียดแตกต่างไปจึงส่งผลเป็นจุดจบให้เกิดการพัฒนาลักษณะทางศิลปะ โดยเป็นอีกประเภทใหม่ๆขึ้นมาและที่สุดของจุดสำคัญของเรื่องได้กลายเป็นสิ่งซึ่งครอบครองจิตใจของคนในรุ่นต่อมา เพื่อบอกเล่าสิ่งที่เขาได้ทำ และคิดสร้างสรรค์เขาคือผู้มีพลังแห่งความคิดและจินตนาการอันน่าประทับใจไม่เคยเสื่อมถอยเลยตลอดชีวิต

ประวัติชีวิตบน 2 เวที เริ่มต้นที่ว่าอะไรทำให้ ฌอง ดูบอฟเฟต์เป็นที่รู้จักอย่างรวดเร็วได้อย่างไรในหมู่มวลคนที่ดำรงชีวิตอยู่ในสมัยนั้นนั่นก็เพราะอาชีพจิตรกรของเขาเริ่มต้นขึ้นราวปลายปีค.ศ.1942 เมื่อเขา มีอายุได้ 41 ปีเป็นทายาท

ของเจ้าของกิจการไวน์ซึ่งเขาเองได้รับสืบทอดมา โดยเป็นอาชีพที่ปราศจากทั้งทางเลือกและความเต็มใจเป็นเวลา 20 ปีที่เขารับช่วงกิจการต่อโดยสุดท้ายเขาห่อเหี่ยวไปกับสิ่งที่เขาเพียรหาอยู่ตลอดเวลาระหว่าง 20 ปี ที่ผ่านไประหว่างนั้นเต็มไปด้วยความเคลือบแคลงสงสัยเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของบุคลิกภาพ ซึ่งเขาอยากเป็นตัวของตัวเองอย่างมากและนี่เป็นสาเหตุที่เขาละเลยกับเสียงเรียกร้องของหัวใจตัวเองถึง 2 ครั้งดังนี้ ครั้งแรกเมื่อประมาณปีค.ศ.1924 มอง ดูบุฟเฟต์ มีอายุได้ 23 ปี หลังจากที่เขารับการศึกษาในโรงเรียนสอนศิลปะและประสบความล้มเหลว เป็นช่วงเวลาที่ยากยิ่งของการเรียนแบบตัวต่อตัว ดังนั้นผลลัพธ์ที่ออกมาจึงล้มเหลวไม่เป็นท่าจึงส่งผลให้ มอง ดูบุฟเฟต์ เลือกที่จะกลับมาใช้ชีวิตอย่างคนปกติดั้งเดิมมากกว่าที่จะเลือกเป็นศิลปิน การกลับมาในครั้งนี้ทำให้เขาต้องเรียนวิชาชีพอื่นที่จะนำมาบริหารกิจการของครอบครัวต่อไปได้เลยมถึงเรื่องการแต่งงาน และอื่นๆอีกหลายอย่างด้วยเหตุผลทั้งหลายทั้งปวงนี้เองทำให้เขาถูกดูถูกเขาไปในวงวนของธุรกิจไวน์นานถึง 9 ปีทีเดียวการละเลยครั้งที่ 2 เกิดขึ้นในปี ค.ศ.1937 หลังจากการพยายามที่จะลงมือวาดภาพ หลังจากที่เกิดการหย่าร้างและแต่งงานใหม่ได้ประมาณ 2 - 3 ปี เหตุการณ์ครั้งนั้นเกิดขึ้นเพราะเขาต้องกลับมาช่วยเหลือกิจการไวน์ที่กำลังจะล้มละลายซึ่งทำให้เวลาล่วงไปกว่า 5 ปี และเป็น 5 ปีที่แสนจะซ้ำซากจำเจกับการบริหารกิจการไวน์ และในที่สุดช่วงฤดูหนาว ปี ค.ศ.1942 ความพยายามครั้งที่ 3 ก็ล้มเหลวผลทุกอย่างอย่างเริ่มเป็นใจให้กับเขาได้ดำเนินงานศิลปะในทางที่เขาถนัดและเป็นตัวของตัวเอง และนั่นก็หมายความว่า มอง ดูบุฟเฟต์ ได้มีอายุล่วงเลยไปถึง 41 ปีแล้ว แต่ครั้งนี้ไม่มีเหตุอันใดที่ทำให้เขาจำต้องละทิ้งงานศิลปะอีกต่อไปเป็นผลทำให้เขาเกิดความคิดสร้างสรรค์ และผลงานมากมายราวกับว่าเขาเพิ่งจะค้นพบหลักสูตรที่เป็นแหล่งกำเนิดแรงบันดาลใจอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เปิดไว้ให้เขาค้นหาไม่ว่าคราวใดที่ มอง ดูบุฟเฟต์ กลับมาวิจารณ์งานของเขาเองที่สร้างขึ้นเมื่อรู้สึกสำคัญสร้างจากปฏิกิริยาอันนำพิสดาร เขามักจะกล่าวว่าเป็นไปได้ว่าเขาถูกลิขิตให้ค้นพบสิ่งนี้ได้และธุรกิจไวน์นั้นเป็นเบื้องหลังชีวิตที่ดูแปลกไปสำหรับจิตรกร และถ้าเขาหมดกำลังใจจนไม่สามารถถอดรหัสความต้องการที่แท้จริงของตัวเอง ก่อนที่จะมีความกล้าหาญในการเป็นตัวของตัวเองเหนือความรักในงานทั้งหมด ที่เขาทำและก็คงต้องขาดแล้ว ซึ่งค้นกำเนิดงานที่มีลักษณะแตกต่างแปลกใหม่นี้ไปอย่างแน่แท้ (L.Daminsh.2545: 17-18)

จากการศึกษาวิเคราะห์จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่า มอง ดูบุฟเฟต์มีการละเลยการสร้างงานศิลปะไปถึง 2 ครั้งแต่ด้วยอุปสรรคใดก็ได้ก็ไม่สามารถขวางกั้นความคิดสร้างสรรค์อันเป็นตัวของตัวเองของเขาได้เลยถึงแม้จะมีเหตุการณ์ที่ทำให้ชีวิตของเขาต้องหักเหออกจากโลกแห่งศิลปะ ทั้งสภาพแวดล้อมและครอบครัวที่ต้องคอยพึ่งพิงทายาทผู้ที่เก็บกดทางจิตใจ มาเป็นเวลานานทีเดียวกว่าจะได้เป็นในแบบที่ที่ต้องการ มอง ดูบุฟเฟต์ นั้นเป็นคนที่มีมั่นใจในตัวเองเต็มเปี่ยมแต่นั่นก็ทำให้เขาถูกลงโทษและไม่ได้ได้รับความไว้วางใจไปโดยธรรมชาติทุกสิ่งที่เขาทำแสดงถึงความคล่องแคล่วว่องไว และมีความมั่นใจในความเป็นนักคิดของตนเอง เขาจะกำหนดตัวเองให้เหนือกว่ามาตรฐานที่มีไว้มากที่สุดเท่าที่ทำได้ และนั่นทำให้เชื่อเขามีความมุ่งมั่นในการทำลายกฎเกณฑ์ของวิชาการต่างๆ เพื่อสิ่งที่เขาสร้างสรรค์ขึ้นมารวมถึงการเป็นนักสะสมงานไม้แกะสลัก ภาพวาดของจิตรกรผู้มีชื่อที่มีเอกลักษณ์เป็นของตัวเองเขามั่นใจว่าเขาไม่มีความผูกพันหรือความรักให้กับสถาบันใดเลย

วัยเด็กชายในกลุ่มชนชั้นกลางที่เจียมเหนงา เมื่อพลิกหน้าหลังวิเคราะห์อาชีพของเขาแล้วเหมือนกับจิตรกรที่ทำงานโดยปราศจากความสนใจ มอง ดูบุฟเฟต์เกิดเมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม ค.ศ.1901 ในครอบครัวเลอ ฮาร์ฟ (Le Havre) ซึ่งเป็นเจ้าของกิจการไวน์เขาเป็นลูกชายคนเดียวของครอบครัว จึงถูกเลี้ยงดูอย่างเข้มงวดจากบิดาที่มีอารมณ์รุนแรง

และหัวโบราณซึ่งชอบใช้อำนาจเผด็จการ และมีมารดาผู้ใจเย็นรอบคอบและเชื่อฟังคำสั่งจากผู้เป็นสามีดังนั้นในวัยเด็กของเขาจึงมักได้รับความรักจากผู้เป็นย่าของเขาเพียงเท่านั้นซึ่งย่าของเขาเป็นคนคอยให้กำลังใจเขาเห็นได้ชัด ในการสนับสนุนเมื่อเขาตัดสินใจไปเผชิญโลกใหม่ในปารีสหลังจากเรียนจบปริญญาตรี ธุรกิจโรงโม่ของตระกูล เลอฮาร์ฟ (Le Havre) ซึ่งกิจการนี้มี 8 สาขา รวมทั้งร้านขายของชำ และตัวแทนจำหน่ายไวน์ต่างๆ เป็นกิจการายส่งด้วยเหตุนี้ทำให้เขาหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องเป็นทายาทสืบทอดกิจการของครอบครัว ซึ่งเป็นลักษณะนิยมของชนชั้นกลางด้วยการเรียนภาษาลาติน กรีก และเยอรมัน บวกกับการเรียนเปียโนในทุกๆ เช้าก่อนไปโรงเรียนและเข้ารับศีลมหาสนิทตามแบบพิธีกรรมทางศาสนาเมื่ออายุครบ 11 ปีหรือการที่ทางโรงเรียนมอบรางวัลให้รวมถึงการได้รับปริญญาตรีและอื่นๆ เป็นสิ่งที่ปรากฏความตั้งใจในการทำทุกสิ่งทุกอย่างให้ออกมาได้ผลดีของเขา ให้เหมือนกับเด็กชายที่อยู่ในกรอบของสังคมทั่วไปที่ได้รับแรงบีบบังคับอย่างไว้ความปราณี จากวิธีการเรียนที่นำผลคะแนนมาเป็นตัววัดความสำเร็จของเด็กนักเรียนนักศึกษา (H.Daminsh.1995: 648)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นสิ่งที่เราเห็นได้ชัดจาก จอร์จ พ่อของ ฌอง ดูบอฟต์ นั้นคือความเข้มงวดความยึดมั่นถือมั่นความหลงใหลในอำนาจการพูดดูหมิ่นเหยียดหยาม สิ่งที่เขาไม่ชอบใจนั้นจึงส่งผลกระทบต่อมายังลูกชายของเขาบางคนยกย่องให้เขาเป็นผู้มีสติปัญญา และมีความคิดริเริ่มสรรเสริฐวามีความกระตือรือร้นและมีความเป็นผู้นำ แต่ก็เป็นคนที่มิจิตอาฆาตรุนแรงในบางครั้งอีกด้วย เขาไม่เชื่อในสิ่งที่พิสูจน์ไม่ได้ และไม่ยอมอุทิศตัวเป็นทาสของค่านิยมเขากระหายใคร่รู้ในการอ่านและการทดลอง ทำให้ลูกชายของเขามีลักษณะอุปนิสัยเหมือนเขาซึ่งมีความแตกต่างไปจากคนอื่นๆ เขามักจะปิดกั้นตัวเองอยู่ในโลกส่วนตัวและนั่นเองที่ส่งผลให้มีนิสัยชอบเก็บตัวสร้างช่องว่างเพื่อปิดกั้นตัวเอง ซึ่งมันแสดงตัวออกมาในด้านของพฤติกรรมของเขาในแง่ต่างๆ อย่างซ้ำๆ มีพฤติกรรมเช่นดังกล่าวเป็นเพราะเขาได้รับอิทธิพลมาจากบิดานั่นเองทำให้เขามีความรู้สึกหลายๆอย่างรวมกันตลอดทั้งชีวิตคือชอบทำลายล้างในขณะเดียวกันด้วย

ฌอง ดูบอฟต์ ยังมีความรักรุนแรงที่มีต่อหนังสือของเขาคล้ายกับว่าเขาเพิ่งค้นพบเพื่อนเขาไม่ปรารถนาที่จะเก็บหนังสือไว้ แต่เมื่อใดที่เขาต้องการความเป็นส่วนตัวในการอ่านเก็บหนังสือไว้แต่เมื่อใดที่เขาต้องการความเป็นส่วนตัวในการอ่าน เขาก็จะแยกตัวออกจากกลุ่มคนซึ่งบางครั้งก็มีข้อขัดแย้งในการเก็บหนังสือของเขาบ้างเหมือนกันสำหรับเล่มไหนดึงดูดใจเขามากจริงๆอย่างที่เขากล่าวว่า“ ฉันมีหนังสืออยู่บนชั้นมากเหลือเกินฉันอ่านมันทั้งหมดแต่ปราศจากสิ่งที่น่าสนใจจะกล่าวเหมือนกับขวดเปล่าๆ” เขาบันทึกไว้เมื่อปี ค.ศ.1944 นั้นจึงปรากฏให้เห็นเป็นการรับมือกับหนังสือที่มีความหนาหลายๆเล่มของเขา นั่นก็คือการนำกรรไกรจากในครัวมาตัดแบ่งหนังสือออกเป็นส่วนๆ เพื่อให้สะดวกต่อการถืออ่านของเขา ฌอง ดูบอฟต์ มีน้องสาวหนึ่งคนที่มีอายุห่างกันถึง 9 ปี ชื่อ ซูซาน เขามีสัมพันธ์ภาพที่ดีกับน้องสาวอย่างยิ่งทีเดียว ดังนั้นเมื่อบิดาของเขาเสียชีวิตเขาจึงแบ่งมรดกกิจการโรงงานไวน์ให้กับน้องสาวเขา เกี่ยวกับย่าของเขาผู้เป็นอีกท่านหนึ่งที่มอบความรักให้กับเขาจากกล่าวได้เป็นทั้งแม่และย่าของเขานั้นเป็นผู้ที่มอบความรัก และความประทับใจที่ไม่ได้หวังครอบครองที่สำคัญที่สุดในชีวิตให้กับเขาด้วยความอ่อนโยนลงในจิตใจที่แข็งแกร่งและเย็นชาของ ฌอง ดูบอฟต์ซึ่งเคยชินกับความสัมพันธ์ที่เพศชายกระทำต่อกันอย่างเช่นการปะทะคารมกันระหว่างชายกับชาย หรือบางทีผู้หญิงก็มีความเป็นแม่และชอบแต่งตัวให้ดูดี แต่เก็บเนื้อเก็บตัวตามแบบของประเพณีนิยมที่ถูกสั่งสอนมาคือผู้ชายแสดงออก ผู้หญิงจะค่อนข้างรับฟัง และการแต่งงานครั้งแรกเป็นไปตามประเพณีซึ่งก็จบลงด้วยความล้มเหลวของชีวิตคู่ แต่อย่างไรก็ตามเขา

ให้กำเนิดลูกสาวหนึ่งคนโดยได้รับการเลี้ยงดูให้เข้าใจผู้เป็นบิดามากขึ้นครั้งที่เขาเขียนประวัติเกี่ยวกับชีวิตสมรสของเขานั้น เขานั้น ทึกไว้ชัดเจนว่าการแต่งงานครั้งนั้นปราศจากความเห็นชอบจากเขา (L.Daminsh.2545: 24)

อย่างไรก็ตามมันไม่ได้ทำอะไรเปลี่ยนแปลงไปมากนักจนกระทั่งเวลาผ่านไปนานทีเดียว จากนั้นก็กลับมาเป็นรูปเป็นร่างอีกครั้งโดยเขานำความทรงจำเก่าที่เก็บไว้ผนวกกับเวลาที่จัดสรรมาสำหรับให้เขาประดิษฐ์ คิดค้นต่างๆเช่น ภาษาของอินเดียนแดง การสร้างพิพิธภัณฑสถานเพื่อเก็บเรื่องราวและสิ่งของในอดีตที่หายากของในอดีตที่หายากอย่างวัตถุโบราณ ซากกระดูกโบราณ หินแร่ต่างๆ จำนวนนั้นมากพอๆกับงานประดิษฐ์ที่รูปแบบของเขาซึ่งไม่ได้แสดงให้เห็นใครดูอย่างเป็นทางการนัก (ดังนั้นเราจะเห็นความตั้งใจมากน้อยในงานแต่ละชนิด ตั้งแต่การประดิษฐ์ภาษา ไม่เป็นเรื่องเป็นราวของการสะสมงาน ศิลปะดิบ และ งานจิตรกรรม) ราวกับช่วงเวลาอันแท้จริงในการค้นพบกับจิตรกรเอกผู้ที่นำเสนอความไร้เดียงสา ออกมาขายอย่างหมดเปลือกโดยได้รับอิทธิพลมาจากความทรงจำในวัยเด็ก ซึ่งเขาได้อธิบายไว้ดังนี้ “ระหว่างที่ฉันพักอยู่ที่เขต MontDore ฉันเดินเข้าไปหาหญิงชาวบ้านคนหนึ่งขณะนั้นเธอกำลังตั้งขาตั้งรองกระดานเตรียมวาดภาพทิวทัศน์นั้น ด้วยสีเขียนจากกล่องข้างกายเธอสีในกล่องประทับใจครั้งยิ่งใหญ่บวกกับสิ่งที่ฉันมองเห็นในภาพนั้น แน่ใจเลยว่าฉันไม่มีทางเข้าใจเป็นอย่างอื่นไปได้ นอกจากสีจากสีเขียวหลากหลายเฉดที่แตกต่างกันไปปาดไปปาดมา ซึ่งถ้าคนทั่วไปได้พบก็จะพูดเป็นเสียงเดียวกันว่านี่เป็นภาพของผักโขมที่เด็กมาเลงเล่น ทำให้ฉันเกิดแรงบันดาลใจในการสร้างงานตัดทอนขึ้นเล็กขึ้นมาตอนนั้นฉันอายุราว 7-8 ปีเท่านั้นเอง” มอง ดูบุฟเฟต์ให้รายละเอียดในปี ค.ศ. 1976 (H.Daminsh.1995: 459-460)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นเข้าใจว่า มอง ดูบุฟเฟต์นั้นเป็นจิตรกรที่นอกจากจะมีโลกส่วนตัวแล้วเขายังชอบเก็บตัวเองกับการอ่านหนังสือเพื่อเพิ่มจินตนาการ และเป็นสิ่งที่ทำให้เขามีความสุขได้เป็นอีกสาเหตุที่ทำให้เขาชอบเขียนหนังสือ เพื่อถ่ายทอดความคิดต่างๆ อีกทั้งยังเป็นนักประดิษฐ์และสะสมจึงไม่น่าแปลกใจเลยว่าเขาจะเป็นศิลปินผู้เก็บกดที่เต็มไปด้วยรายละเอียด ที่ผสมผสานงานศิลปะให้มีความโดดเด่นในแบบฉบับที่ดูเหมือนจะเป็นเพียงงานรูปแบบเด็กๆแต่แท้จริงมันแฝงไปด้วยพลัง และจินตนาการจากจิตใจที่ล้นเกินที่ถูกนำมาตีแผ่ในผลงาน

มอง ดูบุฟเฟต์ชอบวาดภาพล้อมากกว่าวาดภาพเหมือนและนี่เป็นหลักฐานว่าอะไรเป็นปัจจัยทำให้เขารักการวาดภาพล้อเลียนโดยได้ศึกษาจากข้อเขียนของ จอร์ส ลิมโบ (Georges Limbour) คือเพื่อนสมัยเรียนของเขาเพราะเขาชอบวาดภาพล้อเลียนในเวลาเรียนอยู่บ่อยครั้ง เป็นเหตุให้เขาถูกลงโทษจากอาจารย์แท้จริงแล้วเขาก็มีความรู้สึกรู้ผิดชอบชั่วดีอย่างคนปกติทั่วไปในขณะที่เดียวกันเขาก็แสดงพรสวรรค์ที่เขาไปพร้อมๆ กันนี้ยังไม่รวมถึงคุณลักษณะที่นุ่มนวล สุขุม และความอดทนซึ่งพิสูจน์ได้จากผลงานของเขาที่ออกมาอย่างยอดเยี่ยม และสร้างสรรค์ของ มอง ดูบุฟเฟต์ ก็ได้รับการยอมรับแล้วลักษณะที่แท้ของศิลปิน จะเป็นตัวบอกอนาคตของเขาเองเช่นเดียวกับพรสวรรค์ของชนชั้นกลางที่มีความรู้สึกลึกซึ้งถึงอารมณ์ของงานประพันธ์ด้วยวัยเยาว์ช่วงอายุ 10 - 11 ปีที่ได้ทำงานร่วมกับเพื่อนร่วมชั้น ซึ่งต่อมา

กลายเป็นพระนักเทศน์ เขาเองได้ประพันธ์บทละครคลาสสิกเกี่ยวกับโศกนาฏกรรมในเมืองเล็กซานเดรีย ซึ่งสิ่งที่น่าสนใจมากคงเห็นจะเป็นความคิดแปลกจากเด็กนักเรียนชายคนอื่นๆในปี ค.ศ.1914 เพราะเขามักจะมาขอรบกวนเครื่องพิมพ์ดีดเพื่อพิมพ์งานเขียนทั้งหมดและนั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เขาเกิดความผูกพันรู้้อย่างมากกับเครื่องพิมพ์ดีด ซึ่งต่อมากลายเป็นทั้ง

อาชีพและคู่หูที่อยู่กับเขาทั้งชีวิต แสดงให้เห็นว่าเขาคลังใกล้เครื่องอำนวยความสะดวกมาก เพราะมันช่วยให้สามารถทุ่มแรงในสร้างงานที่คิดสร้างสรรค์ได้โดยง่ายเมื่อปี ค.ศ.1945 (H.Daminsh. 1967: 9)

เขาเองได้กล่าวถึงการวาดภาพเอาไว้โดยมีข้อความว่า

การวาดภาพนั้นเปรียบเสมือนกับการใช้ภาษาที่มีความสละสลวย และเมื่อได้มีการนำตัวอักษรหรือสัญลักษณ์มาเป็นเครื่องหมายโดยที่มันสามารถอธิบายความหมายให้ตัวของมันเองได้ (Jean Dubuffet)

(painterkey.2006:Online)

มอง ดูบุฟเฟต์ เขียนคำนำให้กับหนังสือเล็กๆเรื่อง Rene'de Solier's abortive Short Treatise on Graffiti ครั้งนั้นทำให้เขาไขข้อกังขาในใจเขาอย่างแจ่มแจ้ง นำพาให้เขาเริ่มต้นสู่การเป็นจิตรกรดังที่เขาได้กล่าวไว้ในหนังสือประวัติมอง ดูบุฟเฟต์ว่า"บนเส้นทางที่ขนาบกันระหว่างธุรกิจที่จำใจต้องทำกับความชอบนั้น เมื่อฉันมีเวลาว่างเมื่อใดฉันจะอุทิศตัวให้กับการเป็นจิตรกรอย่างเต็มตัวและขามที่ฉันตั้งใจว่าจะพัฒนาตัวเองด้านนี้ ฉันจึงเริ่มต้นอย่างค่อยเป็นค่อยไปในการไปเข้าเรียนในสถาบันจิตรศิลป์ที่นั่น เป็นเหมือนโรงเรียนที่สองของฉันฉันไปทีนั้น ไม่ใช่เพราะอยากเรียนรู้เทคนิคเพียงอย่างเดียว แต่ฉันอยากรู้การเป็นศิลปินอาชีพหรือเป็นโอกาสให้ฉันได้แสดงออกถึงความสนใจอย่างแท้จริงแต่สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คงจะเป็นเพราะฉันต้องการ ที่จะออกมาจากอ้อมกรอบครอบรัวจากบ้านเกิดที่ซึ่งมีแต่ความเข้มงวดอันแสนน่าเบื่อการไปอยู่ในที่แห่งใหม่อย่างปารีสแน่ใจได้เลยเลยว่าไม่มีใครตามมาจับผิดเรื่องพฤติกรรมวัยรุ่นของคุณ" เขากล่าวไว้อย่างนั้น (L.Daminsh.2545: 25)

จะเห็นได้ว่าจากข้อมูลดังกล่าวนี้ ทำให้เข้าใจว่าในใจเขานั้นต้องการค้นหาโลกแห่งความแท้จริง ความบริสุทธิ์ที่ไม่มีการใส่หน้ากากเข้าหากันดังนั้นเขาจึงต้องการออกจากกรอบรัว เพื่อสร้างสรรค์ผลงานในแบบที่เขาเรียกร้องตลอดมา แต่ในความเป็นจริงแล้วไม่มีอะไรเป็นไปตามที่เขาคาดหวังทุกอย่างนั่นเอง อาจเป็นแรงผลักดัน ที่ทำให้เขาปลดปล่อยมันเมื่อได้ทำงานศิลปะที่หัวใจเขาปรารถนาอย่างเต็มที่จนบางที่ก็มากมายเหลือเกินดังจะเห็นได้จากการสร้างสรรค์ผลงานที่มีรายละเอียดเล็กๆ มาก มาย

เมื่อ มอง ดูบุฟเฟต์อายุได้ 15ปีเขาพร้อมที่จะลงทะเบียนเรียนศิลปะช่วงเย็นที่ Beaux-Arts ของเลอ ฮาร์ฟ ในขณะเดียวกันเขาเองก็ใช้หลักการจากงานเขียนของ บัวดิแยร์ (Charles Baudel-aire) ต้นแบบที่ได้รับผลจากการทรมานทนายทในชนชั้นกลางที่มีหน้ามีตา ดังนั้นเขาจึงเริ่มต้นที่จะฝึกฝนการวาดและการระบายสี การปั้นปูนปลาสเตอร์ สิ่งที่เขาทำในวิทยาลัยนั้นสร้างความน่าสนใจเป็นอย่างมากหลังจากจบปริญญาตรีแล้ว เขาจึงนำเหตุผลที่ดีเสนอคุณย่าของเขาเพราะเขาตัดสินใจย้ายบ้านมาอยู่ที่ปารีสกับเพื่อนของเขา ลิมโบ (Georges Limbour) เขาเริ่มต้นด้วยการสมัครเรียนที่ Beaux-Arts อย่างไรก็ตามเขาอยู่ที่นี่ได้ไม่นานเพียงแค่ 6 เดือนเท่านั้นเพราะเขาต้องการหาสถานที่เล็กๆ และเมื่อเขาตัดสินใจจะก้าวไปข้างหน้าเพื่อฝึกฝนและพัฒนาทักษะทางศิลปะด้วยตัวเองสำหรับเด็กอายุแค่ 18 ปี แล้วนี่เองก็ถือคำอธิบายอันนัยรักอิสระของเขา ต่อไปนี้จะชี้ให้เห็นจุดเปลี่ยนการเสียดสีศิลปินของเขานั้นเป็นการตัดสินใจครั้งยิ่งใหญ่ความท้าทายที่เขาเข้ามาสู่โลกของศิลปิน ที่เปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ภายนอกของเขาทั้งหมดที่ได้เขาใช้เวลาไม่นานนักในการทำความเข้าใจโดยไม่ต้องจ่ายค่าเล่าเรียนให้กับวิทยาลัยเลย พวกเขาจับสาวไว้มวยและสวมหมวกสีดำเหมือนเป็นเครื่องแบบของศิลปิน หลังจากนั้นแค่ 2 -3 เดือนเขาก็เริ่มเห็นบางอย่างที่เปลี่ยนแปลงไปเขาเห็นงานแสดงผลงานของกลุ่มผู้นำทางจิตรกรรม

และการเขียนที่ราบรื่นและทันสมัย ซึ่งสร้างความมั่นใจให้กับเขาสำหรับการเติบโตขึ้นเป็นศิลปินเขามีความมั่นใจ ในการคิดสร้างสรรค์งานเพิ่มมากขึ้นและทุกวันเขาก็ใช้แค่ย่าน Latin Quarter ที่ที่นักศึกษาชอบพุดกันแต่เรื่องจบบ่ายใช้สอย เขาจึงย้ายมาอยู่ที่ห้องเช่าเล็กๆ ในย่านชานเมืองซึ่งทำให้มีความสุขมากแทนที่จะอยู่อย่างอึดอัดใจอย่างที่เคย เขายอมรับว่า ต่อมาเขาได้รับอิทธิพลจากภาพวาดฝีมือของ ปีกาสโซ ในครั้งแรกซึ่งพิมพ์อยู่ในใบปลิวล้อเลียนของกลุ่มคนที่นิยมลัทธิคา คา ทำให้เขาสนใจมากนี้อาจเป็นสัญญาณถึงการกำเนิดศิลปินเลือดใหม่ที่นิยมความสงบสุขและไม่นิยมการใช้กำลังก็ว่าได้ แสดงถึงความคิดที่ทันสมัยมากกว่าที่คิดแต่จะลึกลับและปฏิเสธต่อสิ่งที่เคยมีอยู่ ซึ่งเป็นลักษณะของกลุ่มลัทธิคาจากาจาก ปี ค.ศ 1924 (L.Daminsh.2545: 25)

เขาได้กล่าวเกี่ยวกับรูปใบหน้าคนซึ่งเขามักนำเสนอในผลงานนั้นว่า

“สำหรับใบหน้าคนนั้น จะต้องบรรจุไปด้วยผลประโยชน์ที่ต้องการ สิ่งแรกที่ต้องเป็นคือต้องไม่ใช่ใบหน้าคนนั้น คนนี้ ในด้านตัวของข้าพเจ้ามีความชอบต่อสิ่งที่จะนำไปสู่สิ่งจำกัดความหมายสำคัญที่สุดของมัน(ใบหน้าคน) เช่นเดียวกับ จิตรกรรมต้องไม่ไปจำกัดมันว่าเป็นจิตรกรรม..” (กัจจร สุนพงษ์ศรี .2528: 345)

จากข้อมูลข้างต้นจึงวิเคราะห์ได้ว่า มอง ดูบุฟเฟต์ นั้นต้องการแสดงให้เห็นว่าศิลปะเปรียบเสมือน การจินตนาการจึงไม่จำเป็นจะต้องมีความเหมือน แต่มันจะต้องมีกลิ่นอายของความรู้สึกต่อสิ่งนั้นแฝงอยู่ ตามความต้องการของศิลปินหรือผู้สร้างนั้นๆ หรืออีกนัยหนึ่งเขาก็กำลังสร้างผลงานที่ไม่มีกฎเกณฑ์ ต่อ ความนึกคิดของเขาในขณะนั่นเอง

เป็นเวลา 2 - 3 ปีเขาได้ออกมาเผยแพร่นโยบายหลักการเกี่ยวกับลัทธิเหนือจริง (Surrealism) ดูเหมือนว่าจะไม่ค่อยประทับใจเขาเท่าที่ควรอย่างไรก็ตาม ผู้สนับสนุนเริ่มตีตัวออกห่างเป็นจุดจบของลัทธิเหนือจริง (Surrealism) ครั้งนี้ ได้รับแรงตอบรับจากกลุ่มผู้สร้างสรรค์งานศิลปะดิบ (Art Brut) แม้ในความจริงแล้วอาจกล่าวได้ว่ากระแสดังกล่าวนี้เป็นเรื่องส่วนบุคคลและไม่มีความเกี่ยวพันอันใดกับเขาเลยก็ตาม ก็กลายเป็นเหมือนภาพที่สะท้อนให้เห็นถึงความจริงที่เกิดขึ้นว่าสิ่งที่มารบกวนความสัมพันธ์และความนับถือที่มีให้กันและกันระหว่าง มอง ดูบุฟเฟต์ กับ ลิ้มโบแต่เป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ เท่านั้นทั้งคู่ก็สามารถปรับความเข้าใจกันได้ง่ายเพราะลักษณะนิสัยที่คล้ายกันต่อมาแทบไม่มีอะไรน่าสนใจสำหรับเขาเลย ถึงอย่างนั้นก็ตามเขาก็ใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่าในทุกๆด้านอยู่อย่างมีหลักการและหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่เหลวไหลไร้สาระ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบอบคอมมิวนิสต์ที่เข้ามาปั่นหัวศิลปินและปัญญาชนทั้งหลาย ซึ่งพวกเขาทำได้แค่เพียงส่ายหน้ายามที่อึดอัดใจเมื่ออายุประมาณ 13-14 ปีหลังที่ มอง ดูบุฟเฟต์เข้าพิธีรับศีลมหาสนิทซึ่งถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจน โดยแม่ของเขาผู้ซึ่งปฏิบัติตามและนับถือศาสนาอย่างเคร่งครัด เพราะเหตุนี้ทำให้เขามีประสบการณ์ทางศาสนาอย่างลึกซึ้ง โดยมีผลต่อช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อทำให้เขาปฏิเสธที่จะเข้าโบสถ์เพื่อทำพิธีกรรมต่างๆและสูญเสียความศรัทธาในพระเจ้า แต่อย่างไรก็ตามเราทั้งคู่คิดว่าไม่เคยเข้าร่วมกับลัทธิใดซึ่งอาจนำมาซึ่งการเสื่อมเสียชื่อเสียงได้ในภายหลัง เขาไม่ใช่ทั้งนักเขียนแนวเหนือจริงและผู้นิยมลัทธิคอมมิวนิสต์ แต่เขาชอบที่จะเขียนบทนิพนธ์ที่เสียดสีเหน็บแนมเพื่อตอบโต้กับกลุ่มผู้เลื่อมใสในศาสนา ในสถาบัน Pataphysics ที่จริงแล้วอาชีพของเขาคือจิตรกรซึ่งยอมรับว่าเนื้อหาของเรื่องการเมืองหากแต่เขาไม่ปกป้องแนวร่วมของเขานั้นคือ บาซิลเลต จากโทษประหารชีวิตหรือไม่คัดค้านการทำสงครามเวียดนามเขาก็ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมกับฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด หรือแสดงตัวเพื่อประท้วงเหตุการณ์ใดทั้งสิ้น 2 เหตุการณ์ที่กล่าวมาข้างต้นเป็นกรณีกเว้นหรือไม่ก็แล้วแต่โอกาส อย่างเช่นที่เขาสนับสนุนด้านการเงินให้แก่เหรียญกษาปณ์ ซึ่งจัดทำหนังสือเพื่อช่วยเหลือคนไร้บ้าน

ระหว่างทางที่เขากลับมาจากเคนมาร์ก ในที่สุดเขาก็ถูกปลดประจำการ ในเดือนสิงหาคมมีการเปลี่ยนแปลงแนวทางอย่าง กระตือรือร้นที่เขาไม่ได้เดินตามเส้นทางศิลปะอย่างที่ตั้งใจไว้ โดยส่วนตัวแล้วเขาใช้เวลาในการตัดสินใจอยู่นานทีเดียวอาจ เป็นเพราะคำอธิษฐานของเขาสัมฤทธิ์ผลซ้ำ จึงทำให้เขาเปลี่ยนความสนใจจากเดิมไปเป็นตัดสินใจออกไปผจญภัยในโลก กว้างแทน เมื่อ ฌอง ดูบอฟต์ มีอายุได้ 23 ปีเขามาถึงเมือง Buenos Aires เขาได้ทำงานเป็นคนงานจัดสนิมตามถนน เหล็กต่อมาเขาก็ได้งานที่เขาขึ้นนั่นคือพนักงานคำนวณ และควบคุมอุณหภูมิให้กับห้องต่างๆของบริษัทระบบส่งความร้อน เมื่ออยู่ที่เมืองนี้เขาใช้ชีวิตในช่วงคำค้นไปกับการเที่ยวบาร์ที่แสนวุ่นวายฟังเพลงจังหวะแทงโก้ ซึ่งได้รับความนิยมมากซึ่ง ต่างกันราวฟ้ากับดินระหว่างเพลงเปียโนคลาสสิกของชนชั้นกลางถึงตอนนั้น เขามีความปรารถนาที่จะเป็นศิลปิน ซึ่งเขาคิด ผิด ทำให้ต้องหนีเตลิดออกมาจากความซ้ำซากออกมาจากสิ่งหลอกลวงหม่นมืดกังวลจมปลักไปวันวันต้องทำความ สะอาดกระดานทุกวันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ดังนั้นก็เริ่มคิด และเริ่มต้นค้นหาหนทางใหม่ดีกว่า เมื่อได้รับจดหมายการ เสียชีวิตของตาและยายของเขาจากเลอฮาร์ฟ นั้นส่งผลให้มีการจัดระบบองค์กรใหม่ให้มันคงเหมือนดังตอนที่ทั้งสองยังมี ชีวิตอยู่ทำให้เขาตัดสินใจกลับมาบ้านเกิด เพื่อเข้าร่วมในภาระกิจนี้โดยที่งานตรวจสอบคุณภาพพนักงานรอเขาอยู่ในการ ปฏิบัติหน้าที่ ดังกล่าวเป็นเหมือนสัญลักษณ์ที่บอกว่าเขาไม่สามารถตัดขาดจากครอบครัวของเขาได้และต้องทอดทิ้งความ ต้องการที่จะเป็นศิลปินไปอีกครั้ง การเริ่มต้นที่ล้มเหลวของการเป็นศิลปินนำเราย้อนกลับไปในปี ค.ศ. 1919 ซึ่งเป็น ช่วงเวลาที่เขายังเป็นนักเรียนและตัดสินใจออกจากวิทยาลัยเริ่มต้นชีวิตแบบที่เขาต้องการคือการเป็นอิสรภาพ โดยเขาต้อง รับมือกับความเหงาและจำเป็นต้องช่วยเหลือตัวเอง ในที่สุดเขาก็ค้นพบความหมายของการมีชีวิตซึ่งค่อนข้างรวดเร็ว สำหรับคนอายุน้อยที่ออกมาค้นหาตัวเองเหมือนศิลปินที่ค้นหาพรหมลิขิต ถึงแม้จะไม่มั่นใจมากนักและด้วยความที่เป็นคน ต่างถิ่น จึงสร้างความเคลือบแคลงในใจของเขานำไปสู่การล้มเลิกความพยายามที่จะเป็นศิลปินของเขาและตัดสินใจกับการ มาเริ่มต้นใช้ชีวิตสามัญชนระหว่างนั้นได้เกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 ทำให้ครอบครัวของเขาโดยเฉพาะยายต้องการตัวเขา อย่างยิ่งเพื่อพยุจนฐานะทางการเงินเขาจึงย้ายมาอาศัยอยู่ที่ซึ่งเป็นที่ตั้งของธนาคารกลางในปารีส เพื่อยืนยันความมั่นคงทาง ฐานะให้กับกิจการไวน์ของตระกูล เขาปล่อยเวลา 5 ปีในเมืองนี้ไปกับการปรับตัวให้ทันสมัยตามที่นิยมกันในสมัยนั้น พบปะผู้คนติดตามข่าวสารที่น่าสนใจ ซึ่งทำให้เขาผูกพันกับงานเขียนมากกว่างานวาดภาพต้องหมั่นฝึกฝนทักษะการเล่น เปียโนให้ดี เขาได้อ่านงานนิพนธ์ใหม่ๆมากมายและเขายังเริ่มเรียนภาษารัสเซียเขาใช้เวลาประมาณ 2-3 สัปดาห์ ไปเที่ยว พักผ่อนกับครอบครัวการไปเยือนประเทศแอลจีเรีย เป็นครั้งแรกได้พบกับการแต่งกายของชาวอาหรับและงานศิลปะต่างๆ ที่เขาไม่เคยพบที่ใดมาก่อน ในช่วงเวลานี้ไม่ค่อยมีผลกระทบกับชีวิตของเขามากสักเท่าใดความทรงจำในการวาดรูปป่าไม้ ที่ Charille ด้วยสีน้ำส่งผลให้เขาเกิดความรักในความงามของชนบทการที่เขาทดลองวาดภาพด้วยสี fresco ในโรงแรม เล็กๆทำให้เขาชื่นชอบการใช้วัสดุธรรมชาติในการประดิษฐ์งานศิลปะตั้งแต่แรกเริ่มสัมผัสกับประสบการณ์นี้ เขาจึงผสมสี กับกาวจนเข้ากันเป็นเนื้อเดียวเพื่อใช้สร้างสรรค์ชิ้นงานหรือไม่ก็ใช้ดินสอ 2 - 3 แท่งในการวาดรูปบุคคลหนึ่งในจำนวน รูปภาพนั้นมีภาพยาของเขางานแกะสลักไม้ 5 ชุด เพื่อเป็นที่ระลึกแก่ นิตยสารที่ประเทศแอลจีเรีย สร้างแรงบันดาลใจให้ งานวาดภาพลายเส้นและงานจิตรกรรมซึ่งเขาได้เรียนรู้มาจาก เซซาน (Paul Ce'zanne) และ วาลาดอน (Suza-nne Valadon)

(L.Daminsh.2545: 28)

จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ฌอง ดูบอฟต์ เองก็เริ่มต้นการวาดภาพไปตามลัทธิต่างๆอยู่เพื่อเป็น การหาแนวทางที่เป็นตัวเองอยู่ ในขณะที่ชีวิตในวัยหนุ่มของเขาที่ต้องโลดเล่นไปกับการเดินทางไปยังที่ ต่างๆ ได้เรียนรู้วัฒนธรรมอันหลากหลายเหมือนกับเขากำลังสะสมจินตนาการ เขาเองได้สัมผัสการทำงานที่ ก่อนข้างหลากหลายอาชีพและสถานที่ที่มีความแตกต่างๆ จนกระทั่งเขาได้กลับมาสัมผัสกับงานศิลปะอีก

ครั้งด้วยการเรียนรู้เทคนิคการใช้สีจากเพื่อนศิลปินของเขาในขณะนั้นด้วย เหมือนกับเขากำลังสะสมจินตนาการเพื่อมาสร้างสรรค์ผลงานที่ดีมีคุณค่ามาให้คนรุ่นหลังอย่างเราๆ ได้ศึกษาอย่างนั้น

ในปี ค.ศ. 1923 หลังจากกลับมาจากการพักผ่อนในเมือง เลอซานน์ ฌอง ดูบอฟต์ ถูกเกณฑ์ไปเป็นกำลังพลตามกฎหมายโดยในภายหลัง เลอซานน์ เป็นเมืองที่ ศิลปะดิบ(Art Burt) มีการเคลื่อนไหวมากและ เวนิส เป็นอีกเมืองหนึ่งซึ่งหลังจากนั้น 40 ปีกลายเป็นที่แสดงผลงานของเขานั้นคือศิลปะเฮาส์ลูว์ ระหว่างนั้นเขาได้รู้จักกับนักเขียนและนักวิจารณ์งานศิลปะและจิตรกร อาชีพของเขาในขณะนั้นคือผู้รายงานสภาพอากาศกรมอุตุนิยมวิทยาบนหอคอยไอเฟิล การที่ได้อยู่บนหอคอยแห่งนี้ เหมือนกับเป็นโอกาสแรกที่นำพาเขาไปพบกันที่มาจากเสียงเรียกจากจินตนาการภายในใจของเขา ซึ่งกลายเป็นความรักที่มีต่องานศิลปะตลอดจนชั่วชีวิตที่นี้เขาค้นพบสมุดบันทึกฉบับจริงภาพเขียนที่บันทึกการสังเกต และภาพวาดแบบคนที่มีภาวะโรคจิตหลอนของรีฟ็องเซ่ (Cle'mentine Ripoché) เขาผู้นี้คือพนักงานของสถานีอุตุนิยมวิทยาแห่งชาติคอยศึกษาสภาพอากาศบนท้องฟ้าและรายงานอย่างเที่ยงตรง และตรงเวลาเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่ ฌอง ดูบอฟต์ได้รับของที่ระลึกเป็นงานปฏิมากรรมมีชื่อเสียงจากบาร์ดี (Paul Badry) ผลงานจากปฏิมากรที่ชื่อ ฟินซ์ฮอร์น (Hans Prinzhorn) เป็นงานศิลปะที่เหมือนกับมาจากผู้ป่วยทางจิตซึ่งได้รับความนิยมในเบอร์ลิน เมื่อปีก่อนเขาเองไม่สามารถอ่านภาษาเยอรมันได้ แต่เขามีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ภาพเขียนทั้งหมด ซึ่งในขณะนั้นทำได้แค่เพียงศึกษาจากผลงานของจิตรกรแนวเหนือจริงจากวิทยาลัยสถาปัตยกรรม Bauhaus ในประเทศอิตาลีเท่านั้น (L.Daminsh.2545: 29)

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นทำให้พบว่าในช่วงอายุที่ยังน้อยของเขานั้นเขาก็มีความคิดในการเป็นตัวของตัวเองโดยไม่เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในระหว่างสงครามที่เกิดขึ้นในขณะนั้นเขาได้ทำงานที่มีความหลากหลายอาชีพอาจด้วยเพราะเขายังค้นหาตัวตนที่แท้จริงไม่เจอ อีกทั้งผลกระทบทางด้านความรู้สึกจากครอบครัวทำให้การวาดภาพของเขาได้รู้จักกับเพื่อนศิลปิน และได้ทำงานศิลปะที่เขารัก โดยเรียนรู้จากเพื่อนศิลปินนั่นเอง ซึ่งเขาก็ชอบผลงานศิลปะที่คล้ายกับมาจากผู้ป่วยโรคจิต และอาจเป็นสาเหตุของที่มาของผลงานของเขาด้วย

ปี ค.ศ. 1962 ฌอง ดูบอฟต์ ได้สร้างผลงานศิลปะที่เรียกว่า ศิลปะเฮาส์ลูว์ (Hourloupe) เกิดขึ้นจากการที่ดูบอฟต์ใช้ปากกาถูกลิ้นขีดเขียนลายเส้นขยุกขยิกอย่างโลดโผนขณะที่เขาโทรศัพท์อยู่ โดยเป็นสิ่งที่ศิลปินถ่ายทอดออกมาอัตโนมัติซึ่งภายหลังทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาคิดก็พรูออกมาอย่างไม่คาดคิด เขามีความตั้งใจที่จะเติมเต็มมันให้สมบูรณ์แบบเหตุการณ์นี้ได้ตีพิมพ์อยู่ในจุลสารของสมาชิกผู้ติดตามของมหาวิทยาลัย Pataphysis และเป็นเลขานุการของ ฌอง ดูบอฟต์ ในขณะนั้นในช่วงฤดูร้อน ปี ค.ศ. 1963 ทำให้เรากันพบที่มาของความคิดที่เขาเสนออย่างเข้าใจชัดเจน ด้วยเหตุนี้ทำให้ต้องขอบคุณทั้งสองสิ่งที่เป็นอุปสรรคทันสมัยในยุคนั้นซึ่งแหล่งกำเนิด Hourloupe (ศิลปะเฮาส์ลูว์) นั่นคือปากกาถูกลิ้นและโทรศัพท์โปรดจำให้แม่นยำถึงหลักการสร้างกราฟิก ศิลปะเฮาส์ลูว์ว่าเป็นสิ่งที่ไม่เกิดขึ้นมาอย่างรีบเร่งตลอดระยะเวลาที่ เขาทำงานศิลปะทุกๆชิ้นนี้ได้บรรจุตัวอ่อนทางความคิดลงไปด้วยแม้ว่าชิ้นงานบางส่วนไม่ได้แยกประเภทไว้อย่างชัดเจน (L.Daminsh.2545:127-129)

เมื่อเขาไม่เห็นด้วยกับกฎเกณฑ์ของการบัญญัติระบบปรัชญาดังนั้นในปีค.ศ.1975 เขาจึงเริ่มต้นคบหาสมาคมกับ เซ่น (Charles - Andre' Chenu) ซึ่งเป็นนักปราชญ์ในลัทธิ (Chinese Zen) เขาเป็นคนที่ ฌอง ดูบอฟต์ยอมรับและให้ความสนิทสนมด้วยในช่วงบั้นปลายของชีวิต วารสารประจำท้องถิ่นปารีสได้ตีพิมพ์บทความเกี่ยวกับสังคมของศาสนา

พุทธเมื่อประมาณ 2-3 ปีก่อนทำให้เกิดแรงกระตุ้นในการวาดภาพของฉันทน์ และทำให้มีมุมมองที่ใกล้ชิดกับศาสนาพุทธมากขึ้นเป็นเวลานานที่ติดตามบทความนี้ ทำให้คุณได้รู้ว่ายังมีช่วงเวลาแห่งมิตรภาพอยู่ เขาไม่มีความคุ้นชินกับระเบียบของศาสนานี้เขาไม่มีความคุ้นชินกับระเบียบของศาสนานี้ เป็นศาสนาที่ตอนนี้เขายังไม่พร้อมที่จะเข้าร่วมเขาเชื่อในการฝึกฝนแบบ Zen (ด้วยความที่เป็นแนวคิดเดียวกัน) ซึ่งอยู่ตรงกันข้ามตลอดมาและปฏิเสธต่อการมองความมีอยู่ของหลักความรู้และหลักความจริงของพุทธศาสนาและเรื่องทั่วไปในชีวิตประจำวัน ล้วนมีความหมายอย่างไรก็ตามแปลว่าประโยชน์ที่จะต้องทำให้สองสิ่งนี้เหมือนกันเช่นเดียวกับการที่ลงโทษก่อนหินที่หล่นใส่เท้าคุณเขายอมรับว่าความรู้ ลึกกว่าปิดสำหรับเรื่องพวกนี้ ” (H.Daminsh.1995: 117)

เขายังคงทำงานจนกระทั่งวินาทีสุดท้ายของชีวิตเมื่อเดือนพฤษภาคมปีค.ศ.1985 เขาจากโลกนี้ไปพร้อมกับทั้งประโยคที่น่าเกรงขามไว้ว่า “ฉันยอมรับในภารกิจนี้ ” คำว่า Psycho – sites เหมือนกับการออกเสียงโดยสลับเปลี่ยนคำว่า “psychotique” (psychotic) ในภาษาฝรั่งเศส สำหรับศิลปินที่มีความสนิทสนมกับภาวะต่างๆ ทางจิตใจ และ Non-lieux เป็นเหมือนเสียงสะท้อนของการเล็งค่านิยมคลั่งกับบริษัทคาร์ยอนต์ชื่อ Renault ในที่สุดก็ไม่มีอะไรพิสูจน์เส้นทางได้ว่ามากกว่าหนึ่งหรือไม่ แต่การทำงานของเขาส่งผลทั้งด้านของ “ใช่” และ “ไม่” การพิพากษาของเขาสิ้นสุดลงแล้วอย่างแท้จริง และเขาเป็นศิลปินผู้เป็นมากกว่าศิลปินที่มีแนวคิดเหมือนลัทธิเต๋า ที่จะยังคงความหมายที่แฝงไว้ให้เคลือบแคลงใจจนชั่ววันนิรันดร์ (L.Daminsh.2545: 200)

จากการศึกษาและวิเคราะห์จากข้อมูลข้างต้นพบว่า ฉอง คูบุฟเฟต์ ได้เป็นจิตรกรที่มีการนำเสนอและคิดค้นรูปแบบของงานศิลปะที่มีความหลากหลาย เช่น ศิลปะอาร์ตบรูต, ศิลปะแอสแซมเบลิจ , ศิลปะเฮาส์ลูว์ว ซึ่งเป็ผลงานที่มีลักษณะเด่น ล้วนแล้วแต่เป็นรูปแบบผลงานที่ทำให้เขามีชื่อเสียงทั้งสิ้น และนอกเหนือไปกว่านั้นเขายังนำศาสนาเข้ามาเกี่ยวข้องในการสร้างสรรค์งานในระยะช่วงท้ายของชีวิต ดูแล้วเหมือนเขากำลังเดินทางมาถึงจุดสิ้นสุดแล้ว ลักษณะงานของเขาดูนิ่งและสงบมาก มีความเรียบง่ายแต่แฝงไปด้วยความรู้สึก เช่นเดียวกับการเดินทางได้สิ้นสุดลง

2. ศิลปะเฮาส์ลูว์ว (Hourloupe)

ถึงเวลาที่จะกล่าวถึง Hourloupe (ศิลปะเฮาส์ลูว์ว) ที่ใช้เวลาในการสร้างสรรค์งานที่สุดแปลกและพิสดารที่สุดทำให้เข้าใจถึงวัฏจักรการสร้างผลงานของ ฉอง คูบุฟเฟต์มากยิ่งขึ้น ซึ่งบ่งชี้ให้เห็นช่วงระยะหนึ่งของการดำเนินชีวิตของเขาเปลี่ยนไปเป็นผลมาจากการแบกรับภาระหน้าที่ที่ไม่ได้รับความสนใจเกือบทั้งชีวิต ส่งผลให้จินตนาการทางศิลปะของ เขาถูกปิดกั้นเหมือนกับเขาโดนกับดักทางจิตวิทยาเป็นเวลานานถึง 12 ปี แล้ววันดีคืนร้ายก็ระเบิดออกมาโดยไม่ทราบสาเหตุ จากนั้นสิ่งนี้ก็แพร่กระจายคล้ายไวรัสที่รุกรานไปทั่วทุกอนุของสิ่งที่ ฉอง คูบุฟเฟต์สร้างสรรค์และนำเสนอ หลังจากที่แน่วใจว่าเป็นความรู้สึกที่แท้จริงราวกับเขาได้รับชัยชนะทางความคิดในที่สุดงานภาพวาด และงานลายเส้นทั้ง หมดล้วนออกมาอัดโนมดกลายเป็นสิ่งที่ไม่ปลอมปนเป็นระบบสัญลักษณ์เหมือนการประดิษฐ์ตัวอักษรที่มากด้วยจินตนา การที่ยากแก่การเข้าถึงโดยที่มันกระจายออกมาอย่างรวดเร็วและแสดงออกมาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด โดยที่มันกระหลักการของจิตรกรรมแนว Hourloupe (ศิลปะเฮาส์ลูว์ว) นั้นลักษณะคล้ายการจับชิ้นส่วนเล็กๆมาเรียงต่อกันโดยมีเส้นกัน ซึ่งเป็นการวาดแบบอัดโนมดที่ยากที่จะแยกแยะว่าส่วนใดเป็นภาพหรือว่าพื้นหลังตรงส่วนใดแน่น หรือส่วนใดเป็นพื้นที่ว่างรูปภาพส่วนใหญ่ถูกตกแต่งให้มีลักษณะเล็กๆ ขาวๆ หรือว่าเต็มไปด้วยสีสันหลักที่ขาดไม่ได้นั่นคือ แดง น้ำเงิน เหลืองและดำ งานในช่วงแรก

นั้นมีขั้นตอนง่ายๆใช้เพียงแค่ 3 สี คือ แดง ขาว และน้ำเงินซึ่งเป็นสีประจำชาติของฝรั่งเศส โดยเขามักจะใช้อุปกรณ์ธรรมดาทั่วไปคือปากกาลูกกลิ้งสีต่างๆ และแต่ละหน่วยจะผสมผสานกันอยู่บนผ้าใบในรูปแบบที่พอมองออกเป็นภาพได้ ซึ่งสิ่งที่ถูกนำมาประกอบนั้น เขาจะสุมเอากระแสดึงที่กำลึงมีความนิยมนิยมของสังคมในขณะนั้น เช่นใบหน้าเครื่องจักรที่คุ้นเคย วัสดุอุปกรณ์หลากหลายประเภทภาพเหมือนตัวของเขาก็มีปรากฏเช่นกัน เราเริ่มพิจารณาลักษณะของ Hourloupe (ศิลปะเฮาส์ลูว์) ได้ ศิลปะเฮาส์ลูว์ ในช่วงแรกทั้งหมดจะออกมาในรูปแบบของผลงาน 2 มิติ โดยปราศจากการแนะนำใดๆ ต่อมาจึงพัฒนาสู่รูปแบบ 3 มิติที่แปลกพิสดารมากขึ้นหลังจากที่ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ได้ค้นพบคุณสมบัติของโฟมในเดือนกรกฎาคมปี ค.ศ.1966 เพราะมันเป็นวัสดุที่สามารถกำหนดรูปร่างได้ดี ซึ่งมีลักษณะคล้ายลูกบอลแก้วของเด็กๆ ถึงแม้มันจะดูไม่ธรรมดาแต่สิ่งที่รื้ออยู่ข้างหน้ามีอะไรที่น่าสนใจกว่าสิ่งที่เขาได้เคยทำมาอยู่ การก่อสร้างทำให้งานของ ฌอง ดูบอฟเฟต์เป็นเอกลักษณ์ซึ่งถูกจับตามองโดยสาธารณชนในอดีตแต่เดิมนั้นการสร้าง ศิลปะเฮาส์ลูว์ เกิดขึ้นจากการที่ ฌอง ดูบอฟเฟต์ใช้ปากกาลูกกลิ้งขีดเขียนลายเส้นขยุกขยิกอย่างใจลอยขณะที่เขาโทรศัพท์อยู่ในเดือนกรกฎาคมปี ค.ศ. 1962 กล่าวได้ว่ามันเป็นจุดเปลี่ยนของการวาดภาพตามธรรมชาติ เป็นผลมาจากความเหนียวเหนียวเหนียวของสีน้ำมันซักเงา ซึ่งเกิดผลตอบสนองเมื่อเรานำมาผสมเข้าด้วยกันและเป็นเทคนิคการสร้างประติมากรรมแบบแอสเซมบลี (Assemblage) ซึ่งเป็นการนำชิ้นส่วนเล็กๆมาประกอบกันโดยตัดมาจากหนังสือพิมพ์และเพิ่มความสมบูรณ์ ด้วยการสร้างพื้นผิวด้วยการจัดวางส่วนต่างๆเรียงต่อกันทำให้ ศิลปะเฮาส์ลูว์เป็นงานประติมากรรมแบบแอสเซมบลี มีลักษณะแตกต่างและได้รับการจับตามองต่อมาเป็นชุดขาวดำใน ปี ค.ศ. 1960 ซึ่งมีการทดลองเปลี่ยนวัสดุในการสร้างกรฟิค ซึ่งทำให้เกิดชิ้นส่วนรูปทรงแปลกใหม่โดยนำมาสร้างเป็นฐานและพื้นหลัง สำหรับชื่อ “Hourloupe” (ศิลปะเฮาส์ลูว์) นี้ ฟังดูแปลกหูในครั้งแรกโดยชื่อเกิดจากกิจกรรมที่ ฌอง ดูบอฟเฟต์ชอบทำนั่นก็คือ การประดิษฐ์คำใหม่ด้วยการนำภาษามาพลิกแพลงซึ่งเขาเริ่มทำอย่างนี้ตั้งแต่ปี ค.ศ.1948 และ ให้ชื่อกิจกรรมนี้ว่า ‘jargon’ เป็นกิจกรรมที่ ฌอง ดูบอฟเฟต์ทำอย่างไม่จริงจังนักมีลักษณะเหมือนการออกเสียงที่ผิดเพี้ยนของตัวการ์ตูนที่มีชื่อเสียงในฝรั่งเศส “วัฏจักรของการทำงาน” เขียนขึ้นในช่วงเวลาที่ ฌอง ดูบอฟเฟต์ สร้างงานสไลด์ ศิลปะเฮาส์ลูว์ ว่า “นี่เป็นอุปนิสัยของอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลง และไม่ลงตัวอยู่ตลอดกับสิ่งต่างๆ ที่ฉันคิดทำก่อนหน้านั้นมันได้สอดแทรกความเพี้ยนเหมือน กับด้านมืดที่ขานกับโลกด้านสว่างฉันเริ่มสนใจงานประเภท Outsider Art ซึ่งไม่ต้องกังวลและไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งใหม่ๆที่จะพัฒนาขึ้นคำว่า ศิลปะเฮาส์ลูว์ เป็นชื่อที่ตั้งขึ้นและถูกบันทึกอยู่ในหนังสือเล่มเล็กที่บรรจุคำศัพท์ประเภท ‘jargon’ เอาไว้โดยเขียนด้วยปากกาลูกกลิ้งสีแดงและน้ำเงินโดยฉันคิดคำต่างๆไว้ในใจและนำมาสัมผัสสระกัน ซึ่งประกอบกันจากคำต่างๆ ดังนี้

‘hurler’ แปลว่า กรีดร้อง

‘hululer’ แปลว่า คำราม หรือเสียงร้องของนกเค้าแมว

‘loups’ แปลว่า สุนัขป่า

‘Riquet ‘a la Houpe’ แปลว่า เทพนิยาย Perrault และเรื่อง Maupassant ที่ชื่อ ‘Le Horla’ ก็มีความหมายเกี่ยวกับความบ้าคลั่ง จากช่วงปลายปี ค.ศ. 1950 ใน Vence ดูบอฟเฟต์ เริ่มต้นสะสมงาน Outsider Art อีกครั้งโดยได้รับการสนับสนุนและกำลังใจจาก แชป(Alphonse Chave) ผู้จัดการงานแสดงผลงานแนว Outsider Art เล็กๆ ในห้องแสดงผลงานของเขาในเดือนสิงหาคม และกันยายน ปี ค.ศ. 1959 (L.Danchin.2545: 127-130)

ในความคิดของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ศิลปะเฮาส์ลูว์ กับการทำงานที่ยาวนาน วัฏจักรของการเชื่อมโยงที่ต่อกันเป็นลูกโซ่ จุดหมายที่แวดล้อมตามธรรมชาติที่สามารถสัมผัส ผ่านเข้ามาอย่างสมบูรณ์ วัฏจักรที่ก่อขึ้นในใจอย่างเป็นรูปเป็นร่างในโลกของจินตนาการที่เขาสามารถเป็นเจ้าของมัน หรือถ้าคุณโอนเอียงหรือคิดเหมือนเขา และนั่นคือโลกศิลปะที่กำเนิดภายใต้ชื่อว่า ศิลปะเฮาส์ลูว์ นั่นเอง (.n.ga.gov.au .2006: Online)

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่า ศิลปะเฮาส์ลูบวู มีต้นกำเนิดโดยความบังเอิญซึ่งรวมกับอุปนิสัยในการทำงานของศิลปินที่เป็นคนใจร้อนคือร้อนและเหมือนเป็นการแสดงอารมณ์ ต่างๆออกมาด้วยการใช้เส้นที่ทอดยาวคดโค้งต่อกันจนหาจุดเริ่มต้นไม่ได้อย่างนั้นผนวกกับเทคนิค และวิธีการที่ใช้สิ่งง่ายมีการตัดเส้นและใช้สีอยู่เพียงไม่กี่สี แม้กระทั่งชื่อเรียกรูปแบบผลงานของเขาเองยังบ่งบอกถึงความบ้าคลั่งไปด้วยเมื่อดูจากคำที่เปลือยออกมา ดังนั้นศิลปะเฮาส์ลูบวูจึงสะท้อนสภาพภายใต้จิตใจของศิลปินอีกนัยหนึ่งเช่นกัน

โลกแห่งการจินตนาการ มันคือ วัฏจักรที่เกิดขึ้นอย่างสลับซับซ้อน ด้วยปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติของมนุษย์ เหมือนการพูดคุยที่บอกเล่าถึงความประทับใจที่เกิดขึ้นเป็นแรงคลไคลผ่านการวาดภาพอย่างอิสระ ซึ่งมีความครบถ้วนไม่กระจัดกระจาย โขยบิน และถูกเคลือบแฝงไปด้วยรูปทรงที่ถูกดัดแปลง เหล่านั้นให้มีความเคลื่อนไหว เมื่อสังเกตด้วยความสนใจ สามารถจะเพื่อฝันด้วยการจินตนาการต่างๆ ที่สอดแทรกความคิดทั้งหลายได้ถูกเคลื่อนย้ายด้วยตาเปล่าอย่างละเอียดอย่างชั่วคราวและถาวร มีทั้งความจริงและความผิดหลักเกณฑ์ (n.ga.gov.au .2006: Online)

ซึ่งต่อมาไม่นาน ออสโซริโอ (Alfonso Ossorio) ก็เรียกเอาผลงาน Art Burt (ศิลปะดิบ) ของเขากลับคืนไปเป็นช่วงที่ปารีสกำลังเข้าสู่ฤดูฝน ในปี ค.ศ. 1962 ไม่นานก่อนที่ ศิลปะเฮาส์ลูบวู จะถือกำเนิดขึ้น เนื้อหาต่อจากนี้ไปจะอธิบายถึงสาเหตุต่างๆที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ด้วยอย่างรวดเร็ว และหลักการที่เป็นระบบของการพัฒนาองค์ประกอบทำให้ผู้สร้างสรรค์สามารถตัดสินใจนำเสนอผลงานศิลปะเฮาส์ลูบวูได้ทันที แต่ไม่ได้หมายความว่า คุณจะเห็นเพียงแค่นั้น ยังมีวัสดุที่หลากหลายเช่น ภาพวาดด้วยสีน้ำมันผสมกับยางไม้ (goua-che) และสีน้ำมันในตอนแรกต่อมาเป็น ไวนิล ปากกาถูกลื่น ปากกาเมจิก ปากกาเน้นข้อความ เป็นต้น ในที่สุดในเดือนกรกฎาคม ปี ค.ศ. 1966 เขาเริ่มสร้างงานปฏิมากรรม 3 มิติขึ้นด้วยวัสดุเช่น โฟม พลาสติก แผ่นพลาสติก ลามิเนต เรซิน คอนกรีต แผ่นโพรพิลีนเทนงาน Hourloupe (ศิลปะเฮาส์ลูบวู) ชิ้นแรกสร้างขึ้นที่ Le Touquet ซึ่งเป็นบ้านเกิดของภรรยาของเขาเองซึ่งใกล้ และทำงานสะดวกกว่า Vence และกลายเป็นเหตุผลในการสร้างบ้านเพื่อใช้สร้างผลงานของเขาบ่อยครั้งในช่วงฤดูร้อนที่นั่นมีทั้งรูปภาพงานปฏิมากรรมและสิ่งก่อสร้างในสไตล์ศิลปะเฮาส์ลูบวูอยู่มากขึ้น เมื่อพวกเขาทอดทิ้งธรรมชาติที่สมบูรณ์และอพยพเข้าสู่เมืองเข้ามาตกแต่งและออกแบบอาคารธรรมชาติด้วยสิ่งนี้ทำให้ ดูบุฟเฟต์ ค้นพบกับวัสดุและวิธีการที่ง่ายขึ้นในการสร้างงานปฏิมากรรม นั่นคือ โฟม (L.Danchin.2545: 130)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวจะพบว่า หลักเกณฑ์ในการสร้างงานสไตล์ศิลปะเฮาส์ลูบวู เป็นสิ่งที่ศิลปินกำหนดเองและไม่มีหลักตายตัวในการประกอบกันของหน่วยต่างๆ ซึ่งสามารถพัฒนาระดับขึ้นจากจุดเริ่มต้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุดซึ่งนำมาซึ่งเหตุผล ที่ทำไมถึงไม่มีการกำหนดเรื่องวัสดุอุปกรณ์ที่แน่นอนเพียงวัสดุที่รองรับงานศิลปะได้ก็เพียงพอเขาประดิษฐ์ตัวอักษรและกราฟิกต่างๆ อย่างไม่ได้ตั้งใจเหมือนกับการเริ่มต้นวัฏจักรใหม่ เขาสำรวจวิธีการที่จะนำประยุกต์ได้และพยายามดัดแปลงวิธีการที่มีอยู่เดิมซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าทำไมรูปแบบนี้จึงใช้เวลาพัฒนายาวนาน เหมือนกับศิลปินถูกคุมตัวอยู่กับระบบที่เขาสร้างและเหนือเหตุผลทั้งปวงการวาดภาพเร็วๆ นั้นทำให้สิ่งนี้เล็ดลอดออกมาจากแรงบีบคั้นและได้มาซึ่งลักษณะรูปแบบเริ่มแรกที่ออกแบบนั้นส่งผลกระทบต่อสิ่งรอบข้างราวกับศิลปะเฮาส์ลูบวู เป็นขด DNA หรือรหัสพันธุกรรมที่มีลักษณะแตกต่างอยู่เหนือการควบคุม และแพร่ขยายออกไปครอบคลุมพิภพและนี่

เป็นอีกครั้งหนึ่งที่มีการพัฒนาวัตถุดิบซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดนวัตกรรมศิลปะของ ฌอง ดูฟูเฟต์ อย่างไม่คาดคิด

มันคือผลลัพธ์ (อย่างน้อยที่สุด นี่คือนิยามการทำงานของเขา) มันเป็นการรับรู้บทบาทการลงดาด้วยความคิด จากความจริงนี้ทำให้เขามีชื่อเสียง ด้วยการค้นคว้าของเขาอย่างมีจุดเด่นจากความท้าทายกับสิ่งนี้อะไรที่ถูกต้อง จากการยอมรับความจริงจนเป็นนิสัย นี่และคือความจริงที่สุด อย่างเดียวที่เขาเลือกจากทั้งหมดเป็นที่ยอมรับซึ่งมันได้ถูกอธิบายแก่โลก ระหว่างสิ่งที่ไม่ดีที่สุดของความเท่าเทียมซึ่งเป็นไปได้ มีบางอย่างที่ยอมรับที่ถูกละเลยสร้างขึ้นนั้นในช่วงเวลานั้น ดังนั้นเขาสามารถมองเห็นปรัชญา บางอย่างเพื่อควบคุมความคิดลงในงานศิลปะเฮาส์ดูว์

(.n.ga.gov.au .2006: Online)

ถึงเวลาที่จะเนรมิตโลกเข้าสู่อาณาจักร Hourloupe (ศิลปะขยุกขยิก) ที่ทุกๆ สิ่งมีส่วนคิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริงโดย ฌอง ดูฟูเฟต์ ทำการทดลองเคลื่อนย้ายทิศทางของสิ่งแวดล้อมอย่างรวดเร็ว เริ่มต้นด้วยการขยายและนำส่วนที่สำคัญกลับมานำเสนอใหม่เช่น รูปร่างมนุษย์ สถานที่ หรือทิวทัศน์ (H.Daminsh. 1995: 519)

Hourloupe (ศิลปะเฮาส์ดูว์) ถึงแม้จะดูสับสนแต่ก็มีเสน่ห์เหมือนเกมส์ที่เด็กๆ เล่นโดยมีข้อแม้ว่าจะต้องยอมรับกติกาเดียวกันนี้เป็นเหตุผลที่ต้องสร้างสิ่งสมมติให้มีขนาดเท่ากับสัดส่วนของสิ่งที่มีอยู่จริง ซึ่งเป็นสิ่งที่สถาปนิกได้วางรูปแบบจำลองขนาดใหญ่ในใจของเขาแล้ว เมื่ออยู่ในห้องทำงานเพื่อสร้างแบบทุกสิ่งที่มีล้วนเป็นของปลอมและของเทียมทั้งนั้นและ ฌอง ดูฟูเฟต์ก็ได้ใส่เรื่องราวที่เขาต้องการพูดและพูดลงไปมากมาย ในโลกของวิญญานแห่งนี้เราได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับแรงกดดันและความวิตกกังวลต่างๆ เหมือนเราอาศัยอยู่ในโลกแห่งความจริงที่ตึงเครียดและแล้วก็มีแสงสว่างนำทางเราให้ก้าวเข้าสู่ดินแดนเขาวงกต ที่มีรูปแบบที่น่าพิศวงซึ่งเป็นพื้นที่ที่สร้างบ้านที่ตกแต่งอย่างสง่างามในปัจจุบันเราได้พบกับการออกแบบที่ยกระดับขึ้นของการออกงานให้ทันสมัยมากขึ้นด้วยรูปแบบที่คล้ายกับ ศิลปะเฮาส์ดูว์ ช่วงแรกของการสร้างสรรค์งานสไตล์ ศิลปะเฮาส์ดูว์ นั้นเชื่อกันว่าในบางครั้งเกิดจากที่เปราะบางหรือ ปากกาแน่นคำที่ถ่ายทอดจินตนาการจากจิตใต้สำนึกของศิลปิน แต่ภายหลังเขาได้เปลี่ยนมาใช้กลวิธีที่ตรงข้ามกันโดยการเริ่มต้นด้วยการวาดโครงสร้างก่อนจากนั้นจะเติมสีหรือลวดลายลงจะติดไปในช่องว่างของชิ้นส่วนคล้ายตัวต่อ สุดท้ายก็ปล่อยให้มันเป็นรูปทรงธรรมชาติและดูว่าสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นนั้น จะเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่ตัวอย่างเช่นลักษณะที่แปลกประหลาดของจักรยานโบราณ เรือ เติงหรือเป็นวัตถุที่เห็นและใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวันเช่น ก้อนน้ำ อ่างล้างหน้า กาน้ำชา หรือเครื่องพิมพ์ดีด แต่ Closerie ในขณะนี้ไม่มีอะไรที่พอจะรู้จักเลย เหมือนเข้ามาอยู่ในโลกใบใหม่อย่างถาวรไม่มีการเชื่อมต่อกับโลกภายนอก และนี่จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความหลงใหล สถานที่แห่งนี้กำแพง Logological Cabinet ถือกำเนิดขึ้นใน ปี ค.ศ. 1967 ซึ่งเกิดจากระบบความสัมพันธ์ของรูปทรงเรขาคณิตที่รวมตัวกัน โดยสร้างเสร็จใน ปี ค.ศ.1968 และได้ทำการคัดลอก ลงใน โพลีเอสเตอร์ ในปีถัดมาแต่เดิมพวกเขาตั้งใจจะยึดติดกับผนังบ้านที่ใช้ร่วมกันแต่ทุกอย่างนั้น ไม่ว่าจะเป็นผนังเครื่องเรือนรวมทั้งการออกแบบตกแต่งล้วนแล้วแต่เป็นสไตล์ ศิลปะเฮาส์ดูว์ ทั้งสิ้นจึงเป็นดังความฝันที่อัดอั้นและไม่ مأอยู่ราวกับสุสาน Chartres และบ้านที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่ถูกสร้างขึ้น ซึ่งภายในมีเตียงและจักรเย็บผ้าสุดท้ายผู้ที่หลงเข้าไปก็ต้องตระหนักกับซากต่างๆ กองสุมกันอยู่บนพื้นกระเบื้อง และเศษเครื่องปั้นดินเผาที่แตกกระจายทั้งสิ่งก่อสร้างและอนุสาวรีย์ของศิลปะเฮาส์ดูว์ ยืนยันความมหัศจรรย์ของการวาดภาพลายเส้นอิสระนี้อีกครั้งว่าคัดค้านทฤษฎีเรื่องความเที่ยงตรงของลูกตุ้มที่มีความสำคัญที่สุดในการสร้างสิ่งปลูกสร้าง และการวางคานต่างๆ ด้วยเหตุนี้จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมผู้คนถึงยกย่องในสิ่งนี้ตั้งแต่แรกพบ เนื่องจากมันได้ท้าทายกับวิธีการสร้างงานโดยใช้ไม้ฉากของสถาปนิก “มันแข็งแรงจริงๆ (L.Danchin.2545: 155)

ในความคิดเขาศิลปะเฮาส์ลูปว์กับการทำงานที่ยาวนาน วัฏจักรของการเชื่อมโยงที่ต่อกันเป็นลูกโซ่ จุดหมายที่แวดล้อมตามธรรมชาติที่สามารถสัมผัสผ่านเข้ามาอย่างสมบูรณ์ วัฏจักรที่ก่อขึ้นในใจอย่างเป็นรูปเป็นร่าง ในโลกของจินตนาการที่เขาสามารถเป็นเจ้าของมันหรือถ้าคุณโอเคยิ่งหรือคิดเหมือนเขา นั่นและโลกศิลปะที่กำเนิดขึ้นมาจากได้ชื่อ ศิลปะเฮาส์ลูปว์ (.n.ga.gov.au .2006: Online)

จากการวิเคราะห์จะเห็นว่างานศิลปะแบบเฮาส์ลูปว์ได้ถูกสร้างสรรค์ด้วยความตั้งใจ และกระตือรือร้นอย่างมากจาก ฌอง ดูบอฟต์เขามีความพยายามเป็นอย่างยิ่งในทุกทุกรายละเอียดในความคิดที่ค่อนข้างไม่เหมือนใครและมีความหมายแฝงอยู่ในทุกมุมมองของเขา อย่างไรก็ตามหลังจากนั้นไม่นานเขาก็มาถึงช่วงเวลาที่เหลือในการทำงานเหมือนว่าเขาจะพยายามค้นหาสัจธรรม และความจริงจากการสร้างงานศิลปะที่เขาได้บอกถึงวิธีการต่างๆที่ทำหาย โดยเขาเลือกทำงานในหัวข้อที่มีระดับของทฤษฎีสถิตและเขาก็สามารถสลัดเรื่อง ที่เป็นกฎเกณฑ์ทางงานสถาปนิกออกจนหมดเขาบรรจุจินตนาการลงในงานของเขาในสัดส่วนที่แตกต่างออกไป

ความตั้งมั่นในเส้นทางของนักประพันธ์นั้นไม่ทำให้เกิดข้อกังขาเลยในเรื่องของปรัชญา ละศาสนาซึ่งปรัชญาของ ฌอง ดูบอฟต์เป็นดังบทเพลงของเกมส์ที่มีการทำงานของหลักตรรกะอย่างแท้จริงโดยผู้เล่นจะต้องถูกกักขังอย่างโดดเดี่ยว ด้วยกติกาที่ทั้งแปลกและไม่ได้กำหนดอย่างชัดเจนความเป็นจริงการสร้างวิหาร Villa Falbala ซึ่งนักบวชผู้รักสันโดษที่ไม่อาจต้านทานจินตภาพทั้ง 4 ที่เรียกร้องให้มาร่วมประกอบพิธีกรรม หรือเป็นสถานศึกษาที่สอนเรื่องการไถ่ถอนแห่งใหม่ อย่างไรก็ตามความว่างเปล่าที่นั่น ก็นำเสนอบทบาทของศิลปินได้ด้วยตัวเอง เมื่อปัญหานามาส่งความเป็นจริง งานจิตรกรรมก็เหมือนยานพาหนะอันนุ่มนวลของหลักปรัชญา และคุณมั่นใจแล้วหรือยังที่จะสร้างสรรค์มันในสถานที่แห่งแรกเพราะจิตรกรรมคืออุดมคติ และสร้างเร็วกว่างานประพันธ์ในทันที ที่มีการถอดรหัสการเคลื่อนไหวในจิตใจเมื่อมันใจว่ามันเกิดขึ้น อาจเป็นไปได้ว่าบางทีมันอาจจะพร้อมทำการแสดงศักยภาพซึ่งต่อมาศักยภาพก็ลดน้อยลงเมื่อมีการพัฒนาเพิ่มเติมด้วยความสำนึกและความคิด” เป็นระยะเวลานานที่ ฌอง ดูบอฟต์ “ไม่แน่ใจเกี่ยวกับเสียงเรียกร้องที่ไม่มีที่มานี้เขาเป็นนักประพันธ์อย่างที่ครอบครัวและเพื่อนๆ ของเราู้สึกว่าเป็นหรือแท้จริงแล้วนั้นเขาเป็นจิตรกรกันแน่ เขาพยายามทำให้ทุกอย่างกระเจิงหลายต่อหลายครั้งว่าทำไมเขาจึงถูกดูให้ก้าวเข้ามาเป็นจิตรกร หรือว่าจะจะเป็นด้วยลักษณะนิสัยที่แข็งแกร่งอ่อนไหวหรือเป็นเรื่องทางกายภาพ “จิตรกรรมได้แบกบางสิ่งเข้ามาและถ่ายทอดออกไปจากร่างกายซึ่งนั่นดีกว่าที่จะแบกมันไว้เอง... ภาษาลดทอนทุกสิ่งเหลือเป็นชื่อและก็จับเอาสิ่งเหล่านั้นลงในแป้นพิมพ์ซึ่งมีระดับเดียว แต่งานจิตรกรรมมีหลายระดับสามารถที่จะตอบโต้ทุกความต้องการและมีความหมายในตัวเอง ดังนั้นจิตรกรรมจึงมีหลากหลายแป้นพิมพ์ในเวลาเดียวกัน ที่สำคัญการวาดเส้นนั้นมีมากกว่าการใช้มือลากเส้นแต่กราฟิกที่อยู่นั้นเหมือนมันเรียกหาแนวโน้มนที่แตกต่างจากงานจิตรกรรม พื้นที่ที่ ฌอง ดูบอฟต์ใช้ลักษณะงานปะติดของความสว่างและใช้สีเหมือนกับที่เราเห็นในหนังสือระบายสี ซึ่งขณะนี้ถูกจัดเป็นพื้นที่หลังแบบไม่ตายตัวและเวทีที่เหลืออีกครั้งหนึ่งนั้นถูกจัดขึ้นอีกครั้ง แต่ไม่แน่ใจว่าจะเป็นที่ไหนและนี่เป็นที่กำเนิดของตัวละครที่สนุกสนานตัวน้อยๆเหล่านี้ใน Paris-Circus รวมรูปแบบไว้หลากหลายหลังจากนั้นเขาก็สร้างงานขึ้นมา 2-3 ครั้ง ซึ่งเขาใช้กรรไกรตัดวางและรวมกันจากนั้นจะจัดองค์ประกอบให้กับชิ้นงาน ให้แสดงความหมายออกมาทางสีหน้าและปากที่มีขนาดใหญ่ เพื่อสื่อถึงสิ่งที่เขามารับกวนจิตใจของเขาช่วงนั้น เหมือนกับใบหน้าที่ยืดเยื้อของผู้ชมที่จากไปหลังจากหายป่วยหัวข้อของผลงานของเขานั้นล้วนเป็นเรื่องของนามธรรมและเกี่ยวกับปรัชญาแทบทั้งสิ้น ซึ่งเป็นจุดที่ไม่ได้เจาะจงไว้และเป็นเรื่องราวธรรมชาติที่สมมุติขึ้นเพื่อ

ใช้อธิบายความเป็นจริงโดยที่ชั้นงาน ออกมาจะมีการเรียงลำดับ และไม่ได้พยายามซ่อนให้พ้นจากความจริงซึ่งพวกเขาได้นำมาใช้ในการสร้างงานแต่ละชุด อย่างไรก็ตามในลักษณะที่ขัดแย้งกันนี้ แต่ก็แค่เพียงเมื่องานจิตรกรรมที่มีลักษณะที่เรียบง่ายราวกับงานที่เด็กสร้างขึ้นเสร็จสมบูรณ์ที่เขาใช้เป็นแนวคิดในการเขียนทฤษฎี ซึ่งนำมาซึ่งความพิลึกพิลั่นเขาไม่เคยวางเว้นจากการคิดเรื่องราวเกี่ยวกับปรัชญาที่ว่าด้วยความมีอยู่และความว่างเปล่าความต่อเนื่องของจักรวาลสิ่งลวงตาในโลกธรรมชาติและชีวิตหรือจะเป็นทฤษฎีศิลปะ และการทำความเข้าใจโดย เฉพาะความคิดที่จะมุ่งมองระบบของการลดผิวหน้าอันราบเรียบของระดับของวัตถุ ซึ่งให้ความรู้สึกไม่ต่างอะไรกับลัทธิบาทสมนัย และรูปถ่ายสุดท้ายในห้องปฏิบัติการงานของเขาทำให้ความคิดเห็นทุกอย่างกระจ่างระหว่างความเรียบง่าย และไม่ซับซ้อนของตัวละคร และความจริงซึ่งอีกทั้งความมานะพยายามในเขียนรูปภาพ ซึ่งกล่าวได้ว่า (ฌอง ดูบอฟต์ จะใช้คำว่า “morose”) เขาคือสุภาพบุรุษอาวุโสหัวล้านค่อนข้างอ่อนแอและขุ่นมัวอยู่กับการขีดเขียนๆตลอดเวลาด้วยความหวังอันแรงกล้าเหมือนวัยเยาว์ เพื่อจะจัดลำดับเหตุการณ์ในวันที่ 18 สิงหาคม ค.ศ. 1974 ตามที่ แฟรงค์ (Andre’as Franzke) บันทึกไว้เขาได้สร้างงานชิ้นสุดท้ายสำเร็จโดยให้ชื่อว่า Tricolor Sites เหตุนี้จึงถึงตอนอวสานของวัฏจักร ศิลปะเฮาส์ดูบัวว์ที่ผ่านมาเหมือนการผจญภัย เขามีความมั่นใจจริงๆคิดถึงความสุขในอดีต ละตอนนี้เขาก็อยู่กับมันเช่นเดียวกับกับสภาพแวดล้อมของศิลปะเฮาส์ดูบัวว์ ซึ่งยังคงสร้างและก้าวต่อไปข้างหน้า“กับงานจิตรกรรมเหล่านี้มันทำให้พร้อมที่จะค้นพบความรู้สึกที่ไม่น่าพอใจและปรารถนาที่จะมีสภาพจิตใจที่ปกติสุข สุดท้ายความคิดของเขาก็เป็นเรื่องธรรมดาที่มีอยู่บนพื้นพิภพนี้แยกความเข้าใจในครั้งแรก และอารมณ์ของพวกเขาร่างานทุกชิ้นได้รับอิทธิพลมาจากความเป็นตัวของตนเอง เพราะเป็นสิ่งเดียวที่มีลักษณะคล้ายกับ งานศิลปะดิบ (Art brut) เหมือนที่เขาให้คำจำกัดความเวลาช่วงนั้นเป็นเวลานานที่เดียวที่เขามีความสุขในโลกแห่งภูติวิญญาณ แต่ขณะนี้เองเขาก็ปรารถนาที่จะวางเท้าลงบนพื้นดินอย่างแท้จริงเสียที (H.Daminsh.1995: 531)

จากข้อมูลข้างต้นจะพบว่า ช่วงแรกของการทำงานศิลปะของเขานั้นเขายังมีความลังเลใจในการเลือกแนวทางของการทำงานระหว่างการเป็นนักประพันธ์ กับ จิตรกรสร้างงานศิลปะที่เขาชื่นชอบแต่แล้วเมื่อเขาต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่งแต่ด้วยความที่เป็นนักเขียนเขาก็ไม่เคยละทิ้งบทบาทนี้ได้ เขายัง สอดแทรกบทความ ปรัชญาที่กินใจเอา แม้แต่ผลงานศิลปะของเขาเองด้วย

ในบางเดือนเหมือนเขาต้องการที่ชำระจิตใจและหันหลังให้กับการเป็นผู้ฝึกสอนศิลปะเขาจะไปร่างภาพ และขีดเขียนหรือไปออกกำลังระหว่างที่เร่งให้เกิดรูปร่าง หรือรูปทรงและชี้ทิศทางใหม่ที่เป็นไปได้ในอนาคตโดยเส้นขยุกขยิกเนื้อหา รูปทรงและความนึกฝันนั้นล้วนเป็นภาพขยุกขยิก และเป็นปริศนาของหัวข้อของ Autumn in Peking เป็นเหตุให้เราไม่สามารถมองเห็นสิ่งใดที่จะสื่อความได้เลย ฌอง ดูบอฟต์ ใช้ดินสอธรรมดาและกดคลาตามันบนกระดาษแผ่นเล็กๆที่เขาตัดและแปะลงกระดานรองสี ในที่สุดเขาก็จบช่วงเวลาดังกล่าวและกลับมาวาดภาพในลักษณะรูปแบบของParachiffre ซึ่งไม่สามารถถอดความหมายได้และยังเน้นการใช้ acrylic transferred กับพื้นหลังเหมือนที่ผ่านมาราวกับมองเข้าไปตรงกึ่งกลางของใบชา ซึ่งเขายังคงแฝงความน้อยอยู่ในอนาคต เป็นอีกครั้งที่พิสูจน์ว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะอยู่กับความคิดนามธรรมตลอดทั้งชีวิต ซึ่งทำให้มนุษย์กลับมาเผชิญหน้ากับความไม่ชัดเจน ความยุ่งเหยิงของลายเส้นชุด Effigies นี้จึงเต็มไปด้วยใบหน้า ศิระะ และผู้คนคล้ายกับตัวต่อภาพที่วางซ้อนทับกัน ในร่างเหล่านี้ซึ่งก็ไม่สามารถแปลความหมายออกมาอย่างไม่ชัดเจนเช่นเดียวกับ ศิลปะเฮาส์ดูบัวว์เพราะมันยากที่จะเข้าใจใบหน้าที่หลอมรวมกัน และโครงสร้างที่ไม่เคยขยายขอบเขตของความเข้าใจไปได้มากกว่านี้ต่อมาคือ Abbreviated Places ที่ค่อนข้างจะแตกต่างไปจากชุดก่อน ซึ่งแสดงให้เห็นการมาและการไปของตัวละครที่เรียบง่ายด้วยหมึกอินเดียอิงค์ และไวนิลสีดำเป็นพื้นหลัง เมื่อเขากลับมาเริ่มเดินทางอีกครั้งเพื่อรวบรวมกฎเกณฑ์เทคนิคต่างๆ ซึ่งตลอดมาเขาหวังว่าจะสร้างสรรค์งานที่มีความซับซ้อนมากขึ้น นี่จึง

เป็นที่มาของชื่อเสียงในชุด *Theaters of Memory* จากที่มาของแนวความคิดในภาพ *Acte et Lemoignage*, 1978 ของ ฌอง ดูบอฟเฟต์มีการแบ่งสัดส่วนหรือภาพที่มีสัดส่วนใหญ่ขนาดนี้เป็นผลมาจากการไต่ตรองซึ่งนำมาเป็นแผนการสร้างภาพปะติดปะต่อของการวางเรียงต่อกัน เป็นเรื่องเป็นราวที่เชื่อมต่อกันอย่างไม่ค่อยสนิทกันเป็นทั้งรูปธรรม และนามธรรม โดยบางภาพมีชิ้นส่วนถึง 60 ชิ้นโดยประกอบด้วยความกระชับและความเรียบง่ายซึ่งเปลี่ยนไปจากชุดงานก่อนที่มีความง่ายกว่าเหมือนกับ เขาคิดมาอย่างรอบคอบแล้วจะนำเอางานของเขามาปรับปรุงใหม่ ในลักษณะที่ล้อเลียน ขบวนการผลงานที่ผ่านมาของเขาทั้งหมด มีที่มาจากตัวเองนำเรื่องราวของตัวเองกลับมาใช้ใหม่ เพื่อแสดงให้เห็นประโยชน์สูงสุดของการริเริ่มไม่มีอะไรคู่ควรที่นำมาพรรณาส่งที่เขาพยายามทำได้ดีไปกว่าการสกัดเอาบทสนทนาของ Rimbling ที่ว่าฉันเชื่อมั่นว่าการจัดเรียงเศษที่แตก และมีความแปลกแยกนี้จะส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และมันก็จะไม่ได้ความเลยในโลกของความจริงเช่นกัน มันนำไปสู่ท่วงทำนองของการร้องเพลงประสานเสียงอะไรที่จะเกิดอันตราย และต้องปกป้องมันจากการตะเลียบหนีไปในสายลม ซึ่งบรรจุไว้ด้วยความเข้าใจอย่างเต็มเปี่ยมมันต้องตัดลดลง เสียงเพลงนั่นเองที่ทำให้มันเป็นอิสระ อะไรที่ทำให้เกิดความต้องการที่จะปล่อยตัวขึ้นสู่อากาศ ด้วยจุดมุ่งหมายส่วนใหญ่ในเวลาเดียวกัน

(L.Danchin.2545: 169-175)

เราเคลื่อนไปยัง ปี ค.ศ. 1979 ซึ่งเป็นของชุด *Annals* ซึ่งมีการเปลี่ยนตำแหน่งของจิตวิญญาณให้เหนือชุดก่อนๆลงบนกระดาษพิมพ์ออฟเซตด้วยปากกาเน้นคำสีดำโดยมีผล คือความสงสัยในบางสิ่งที่ค้นพบในงานชุดของช่วงนี้ แต่ ฌอง ดูบอฟเฟต์ก็ต้องหยุดการทำงานเพราะป่วย และไม่สามารถทำงานได้หลายเดือน เมื่อเขาหายดีความรู้สึกรู้สึกของเขาไม่ไกลพอที่จะยืนยันว่ามันเป็นอะไร และรูปทรงที่เขาใช้ส่วนมากไม่ได้รับการปรุงแต่งใดๆ เรากำลังเข้าใจจุดสิ้นสุดของงานที่ยู่เพียงที่ลักษณะคล้ายกับคลังปัญญาของเขาเพื่อตอบย้ำว่าเคยรู้จริงในงานชุด *Theaters of Memory* เพราะมันก่อกำเนิดและเติบโตขึ้นอย่างคลุมเครือมันเป็นชนิดที่ทำให้จู่รวมแสงกระจายออกทำให้รูปทรง และลายเส้นของงานนั้นแตกออก และค่อยๆ จางออกไป แน่นอนว่าไม่ได้ตั้งใจให้ลดน้อยลงแต่ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ก็ยังคงสร้างมัน อย่างกระตือรือร้นที่จะให้มันออกมาเป็นในแบบฉบับของเขาที่แถมท้ายด้วยหลักการ และส่วนกลางของรายการด้านปรัชญาของ เขาเอง จากนั้นเราจะติดตามชุด *Sites with Figurines* ชุด *Psycho-sites* และ *Randomsites* ในเดือนเมษายน ปี ค.ศ. 1982 มักใช้ *Acrylic* และปากกาเน้นคำสีดำนับร้อยชิ้นในการทำงานมีการติดยละเอียดเพิ่มลงไปในบางครั้ง เป็นการอธิบายรูปร่างขึ้นพื้นฐานเพิ่มเติม บางครั้งก็เขียนไปไม่เรียบร้อยซึ่งสร้างความไม่พอใจโดยแสดงออกทางสีหน้าแต่ขณะนั้น ดูบอฟเฟต์ อายุล่วงเลยมากกว่า 80 ปี แล้วและกำลังเข้าสู่การป่วยครั้งที่สองเป็นเวลาประมาณ 2-3 สัปดาห์ที่เขาเจ็บปวดและไม่สามารถเขียนรูปได้ดังนั้นเขาจึงเขียนภาษา *Jargon* คำสุดท้ายซึ่งเป็นชื่อที่ตีเล็ว่า *Bonpie tbeun-euille* (*Bon pied, bon oeil* หรือ *Fit as a Fiddle*) มี 2 ชุดที่ยังคงอยู่นั้นคือ *Mires* (*Sights*) และ *on-lieux* (*Nonsuits* หรือ *No place*) ซึ่งได้รับการต่อต้านในการค้นหาความหมายโดยนัยครั้งแรกและครั้งที่สองได้รับการปฏิเสธอย่างเต็มที่

(L.Danchin.2545: 178-181)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการวางแผนในการสร้างสรรค์รูปแบบของผลงานศิลปะด้วยความคิดที่ซับซ้อนและถูกไต่ตรองออกมาอย่างดีที่สุด ระบบมีที่มาเขาได้นำเสียงดนตรีมาผนวกเข้ากันเหมือนการผสานเสียงในรูปแบบใหม่ที่สัมผัสด้วยตาหลังจากที่เขาทำงาน ที่มีส่วนประกอบของรูปทรงที่มากมายแล้ว เขาก็เริ่มทำงานโดยลดทอนความยุ่งเหยิงลงเหมือนธรรมชาติได้ถูกกลืนคลายแล้วด้วยความขรालงและมีอาการป่วยรวมด้วยนั่นเอง ผลงานในตอนนี้ง่ายขึ้นไม่หวือหวาเหมือนในสมัยหนุ่มๆ

จากด้านลบของความเป็นไปได้ราวกับว่าจะได้เห็นภาพลวงตาเหล่านี้เป็นความจริงได้ในชาดิกพหน้า โดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะยอมรับในสิ่งที่ไม่มีตัวตนจริง ความหลักแหลมของสิ่งที่ไร้ตัวตนหลายต่อหลายครั้งที่เราได้รับโอกาสนันทิกของการอุปมาอุปมัย ระหว่างเรื่องของนิสสัยที่เข้าถึงทุกสิ่งทุกอย่างอย่างสุดขีดของ ฌอง ดูนุเฟต์ และปรัชญาสังกรรมของตะวันออกถึงเวลาที่เห็นความเด่นชัดของ Texturologics ในลัทธิลามะที่ชอบคิดใคร่ครวญในเบื้องหน้าที่ไร้นามมากกว่าไม่ได้กำหนดหน้าหรือคุณสมบัติตายตัวในแง่ของความเป็นจริง หรือการอ้างอิง Logological Cabinet ในการตัดสินใจ สร้างผู้สังเกตการณ์ลักษณะทางจิตของคน ซึ่งเหมือนการบริหารจิตใจอย่างแท้จริงเป็นนิสสัยดั้งเดิมซึ่งเป็นผลถึงวิชาที่ได้รับมานั้นไร้สาระ และความเพ้อคลั่งยังแสดงออกมาอย่างกับความคิดแบบคลั่งที่น่าหัวเราะเยาะของหัวข้อการบรรยาย เมื่อเขาไม่เห็นด้วยกับกฎเกณฑ์ของการบัญญัติระบบปรัชญาดังนั้นในปี ค.ศ.1975 เขาจึงเริ่มต้นคบหาสมาคมกับเช่น (Charles - Andre' Chenu) ซึ่งเป็นนักปราชญ์ในลัทธิ (Chinese Zen) เขาเป็นคนที่ ฌอง ดูนุเฟต์ยอมรับและให้ความสนิทสนมด้วยในช่วงบั้นปลายของชีวิต วารสารประจำท้องถิ่นปารีสได้ตีพิมพ์บทความเกี่ยวกับสังคมของศาสนาพุทธเมื่อประมาณ 2-3 ปีก่อนทำให้เกิดแรงกระตุ้นในการวาดภาพของฌอง และทำให้มีมุมมองที่ใกล้ชิดกับศาสนาพุทธมากขึ้นเป็นเวลานานที่ติดตามบทความนี้ และทำให้คุณได้รู้ว่ามีช่วงเวลาแห่งมิตรภาพอยู่ เขาไม่มีความคุ้นชินกับระเบียบของศาสนาที่เขาไม่มีความคุ้นชินกับระเบียบของศาสนา เป็นศาสนาที่ตอนนี้เขายังไม่พร้อมที่จะเข้าร่วมเขาเชื่อในการฝึกฝนแบบ Zen (ด้วยความที่เป็นแนวคิดเดียวกัน) ซึ่งอยู่ตรงกันข้ามตลอดมาและปฏิเสธต่อการมองความมีอยู่ของหลักความรู้และหลักความรู้ และหลักความจริงของพุทธศาสนาและเรื่องทั่วไปในชีวิตประจำวันล้วนมีความหมายอย่างไรก็ตามเปล่าประโยชน์ที่จะต้องทำให้สองสิ่งนี้เหมือนกันเช่นเดียวกับการที่ลงโทษก้อนหินที่หล่นใส่เท้า คุณ เขายอมรับว่าความรู้สึกรู้ว่าปิดสำหรับเรื่องพวกนี้ ” (H.Daminsh.1995: 117)

จิตรกรรมชุดสุดท้ายของ ฌอง ดูนุเฟต์เป็นลักษณะนามธรรมมากที่สุดโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชุด Sight และ Non - lieux ที่เริ่มต้นเหมือนกับจักรวาลที่ประกอบเป็นรูปเส้นตรงวงกลมและแต่ละตำแหน่งมีเทพเจ้าสิงสถิตอยู่เป็นเหมือนรูปบูชา ที่ช่วยในเรื่องความคิดเพื่อให้พวกเขามีความคิดที่ฉลาดปราดเปรื่อง อย่างไรก็ตามเขายังทำงานในแนวทางของเขาอยู่ การนำแนวความคิดปรัชญาอินเดียมาใช้ยังคงวาดภาพ และรวบรวมงานปะติดจากวัสดุที่เกิดจากธรรมชาตินำมาแสดงบนเวที ความคิดที่เหนือธรรมชาติอย่างแท้จริง จากนั้นเราจะเข้าใจชัดเจนว่าทำไมเขาถึงออกมาจากมหาวิทยาลัยPataphysics และทำไมเขาถึงแยกตัวมาตั้งแต่ต้นจากลัทธิศาสนาและการเคลื่อนไหวที่เหนือธรรมชาติ เขาใช้เวลานานนับตั้งแต่เขาเริ่มกำจัดความไร้เดียงสา ที่มีอยู่ไม่มากนักออกจากวิถีปฏิบัติของพวกที่ต่อต้านสังคมที่กระด้างกระเดื่องและน่าหัวเราะเยาะความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่รูปแบบงานของเขากำลังกลายเป็นมากกว่าการลอกคราบ และการกระทำอย่างเดี๋ยวกๆ อย่างที่เป็นอยู่ในความว่างเปล่าของ dojo of P'erigny ผู้เข้าชมจะถูกเชิญให้ใช้วิธีการเดินทางของ Hourloupe ราวกับใช้รอยเท้าเป็นเครื่องนำทางจึงทำให้เห็นทั้งการกำหนดขึ้นเองของวัฒนธรรม และขอบเขตของมันเองซึ่งมีอารมณ์คล้ายคลึงกับการไขปริศนาให้กระจ่างและปรารถนาที่จะกำหนดภาพลวงตาที่แผ่ซ่านไปทั่วทั้งภาพของ Non-lieux โดยมาหลังจากการเดินทางอย่างไร้จุดหมายจาก Sights เข้าสู่ความพิศวงของสิ่งที่ไม่รู้จักมากกว่าภาษาที่เพ้อคลั่ง Logological ที่ผ่านมาการเรียนรู้นี้จะดึงดูดและน่าสนใจ ซึ่งมีลักษณะเกี่ยวกับรูปแบบของวิทยาศาสตร์ที่ถูกครอบงำด้วยความอยากรู้อยากลองโดยลักษณะทางกายภาพและทางเคมีของ ฌอง ดูนุเฟต์ที่ถ่ายทอดออกมาเป็นภาพวาดกล่าวคือมีความเป็นระบบเป็นขั้นตอนและไม่มีอคติกับสิ่งที่เขาเฝ้าสังเกตส่งผลถึงงานของเขาจนต้องบันทึกไว้ว่าเป็นงานที่มีการเปลี่ยนแปลงน้อย และมีการทดลองด้วยวิธีการอันหลากหลายการวางระบบ และการกำหนดทิศทางของเขานั้นประสบความสำเร็จ อย่างกลมกลืนเหมือนอย่างที่เขาเป็น ทั้งนักวิทยาศาสตร์ และเป็นทั้งศิลปิน ในที่สุดก็คือการค้นหาลู่ทางเวลาที่ตัวเองเสื่อมสลายอย่างสมบูรณ์ ความปรารถนาที่หมกมุ่นสำหรับนักเขียนนิรนามก็กลับมาสู่ภาวะต่อเนื่องนั่นคือถูกเลี้ยงดูด้วยทฤษฎี ของหลักวิชาการและแคบ

กว่าขอบเขตทางชีววิทยาความจริงคือสัญชาตญาณธรรมชาติได้แผ่ขานไปทุกอนุของงาน ซึ่งมุมมองจะขัดแย้งระหว่างความยุ่งยากซับซ้อนของจักรวาล ที่มีความคล้ายคลึงกันทางวิทยาศาสตร์มากกว่าความเป็นศิลปะโดยบางคนอาจกล่าวว่ น่าจะเป็น “ปรารถนาที่จะเป็น” หรือ “ความต้องการที่คลุมเครือ ที่จะปลดปล่อย ”(H.Daminsh.1967: 30)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นจะพบว่าแต่ละระดับหรือขั้นตอนของความเป็นจริง และความสัมพันธและการอยู่แบบปัจเจกชนแบบชั่วคราวของสิ่งที่ไม่ได้อยู่แต่สิ่งผลลัพธ์ต่อการปะทะกันอย่างไม่หยุดยั้งระหว่างอำนาจที่มีอยู่ภายในจิตใจกับพื้นฐานทางจิต บางทีเมื่อความตายใกล้เข้ามามันอาจย้อนกลับสู่ความเหมือนกันที่น่าหลงใหลน่าเป็นห่วงว่า เมื่อเขาเองรู้สึกตัวว่าเป็นส่วนหนึ่งของโลกความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับโลกแห่งความจริงจะยิ่งไกลออกไป ซึ่งกิจกรรมที่เขาทำนั้นเป็นรูปแบบที่บริสุทธิ์ที่สุดพรรณารายละเอียดที่ไม่สลักสำคัญให้จิตรกรทราบโดยที่มีแนวโน้ม ทำให้เขาออกแวก ธุรกิจหลักนั้นคือจิตรกรรมซึ่งร้ายเวทมนตร์ ไม่เฉพาะสิ่งของแต่เป็นโลกที่อุดมสมบูรณ์พร้อมเพื่อปรากฏแก่ตัวของเขาในทันทีที่นึกถึงอดีตที่ผ่านมาความกลมกลืนของการผนึกสัญลักษณ์เพื่อตกแต่งศิลปะเฮาส์ดูบัว ซึ่งมีความหมายแฝงอยู่ในแต่ละชิ้นส่วนที่เชื่อมต่อกันนั้นคือทุกชิ้นถูกตั้งชื่อไว้ราวกับความว่างเปล่าถูกถมจนเต็ม ซึ่งเป็นการนำภาพกราฟิกระดมามาใช้ในเชิงอุปมาอุปไมย โดยหมายความว่าถึงการสลัดตำแหน่งอย่างกะทันหันของในระดับที่สามารถมองเห็นได้ นี่จึงเป็นการค้นพบครั้งยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นกายภาพและสารเคมีที่ทันสมัยกล่าวคืออย่างไรก็ตามจะเห็นได้ชัด ถึงความหลายของร่างกายมนุษย์โลกทั้งใบหลอมรวมกันเป็นหนึ่งเดียวโดยประกอบด้วยสิ่งมีชีวิตเล็กๆ เป็นสิ่งพื้นฐานเหมือนกับการเล่นเกมที่ไม่มีวันแพ้ชนะ และนี่จึงเป็นคำตอบว่า ทำไมร่างกายของเราซึ่งไม่มีอะไรแต่กลับระเหยอาวลงงานออกมาแต่ ฌอง ดูฟูเฟต์ซึ่งเป็นพวกหัวรุนแรง และมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะก้าวต่อไปความรู้สึกที่เคยได้รับการช่วยเหลือจากวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ถูกทิ้งให้ระเหยออกไปในความว่างเปล่า

จุดประสงค์ของงานจิตรกรรมของ ฌอง ดูฟูเฟต์ จากนั้นต่อไปความไม่สร้างสรรค์ความกระตือรือร้นในเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เริ่มมาถึงทางตัน เกาลูนสีขาภาพของนักเดินระบำสเปนซึ่งมีทั้งหมดประมาณ 200 ภาพ ขนาดใหญ่ซึ่งสร้างสรรค์ขึ้นระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ปี ค.ศ. 1983 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ปี ค.ศ. 1984 และทำให้เกิดคำถามว่าเลียนแบบความเป็นจริงของระบบอื่นๆที่นำมาอ้างอิง และตำแหน่งที่ไม่รู้จักอีกหรือไม่ โดยที่กล้องภายในจิตใจได้โฟกัสไปที่ภาพจินตนาการที่อยู่ลึกพันใดนั้นภาพเบื้องหลังก็ทำให้มันเมา แต่ความว่างเปล่าก็ทำให้พอจะมองเห็นว่าเป็นวัตถุอะไรบ้าง

(L.Danchin.2545: 190-193)

“คุณจะไม่สามารถดูมันออกเลยว่ามันคืออะไร トラบใดที่คุณยังตั้งชื่อให้กับมัน” ฌอง ดูฟูเฟต์ เขียนไว้“ การปล่อยให้อำนาจอยู่เหนือความคิดเพราะมนุษย์จะถอดความอย่างที่มีมนุษย์เป็นอยู่ให้กับทุกสิ่งในโลก และคิดที่จะควบคุมมันและทำให้เป็นกิจวัตรนั้นมันคิดทั้งหมดซึ่งฉันทดแทนสิ่งที่กล่าวมาด้วยแนวทางใหม่และเส้นทาง ของชาวต่าง ชาติทั้งหมด ” (H. Daminsh.1995: 537)

มาถึงช่วงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลงทิศทางแล้ว ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงจุดสุดท้ายนั่นคือ Non - lieux โดยมีพื้นที่ค่าเปรียบเป็นพื้นดินและสีสันแทนจักรวาลของสิ่งที่ไม่มีตัวตน และไม่มีจุดสิ้นสุดโดยในภาพสุดท้ายได้ใช้การหมุนพู่กันอย่างอิสระด้วยลายเส้น Acrylic สีแดง สีขาวและสีฟ้าจุดมุ่งหมาย และการเคลื่อนไหวของสีนั้น ปลดปล่อยให้เป็นอิสระทั้งหมดหลังจากที่ความพยายามในการสร้างสัญลักษณ์ ที่แทนความไม่มีตัวตนนั้นไม่เป็นผลตอนนี้ก็ไม่ใช่จุดยืนใดๆอีกแล้วนำมาซึ่งบทสรุปแห่งความว่างเปล่า สิ่งที่เขาหวังไว้แต่แรกนั้นก็คือการตั้งรกรากในที่ที่เขาชอบรับในวัฒนธรรมได้แม้เพียงสักครั้ง และสามารถเผยแพร่ต้นกำเนิดของระบบสัญลักษณ์ที่เป็นทางเลือกของภาษาและมุมมองของโปรแกรมใหม่ๆ ซึ่งขณะนี้เขาได้ทำลายล้างทฤษฎีทั้งหมดที่คิดขึ้นแล้ว หรืออย่างน้อยอาจเรียกได้ว่าสิ่งเกือบจะเป็นผลงานแทบทั้งหมดซึ่งเริ่มวาดตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนธันวาคม ปี ค.ศ. 1984 เหมือนกับชุดก่อนๆและนี่เป็นสิ่งที่เขากล่าวถึงมัน“เกือบทั้งหมดของผลงานจิตรกรรมเป็นสีดำเพราะมันมีความเป็นปรัชญาและมีลักษณะของ nihilistic ที่ค่อนข้างจริงจังมากกว่าชุด Sights โดยมันใช้เวลาไม่นานนักในการแพร่กระจายเหมือนอย่างที่ว่าส่วนที่สองเป็นด้วยการระบายเพื่อทำให้มันมีชีวิตในการอนุমানจากข้อเท็จจริง และสร้างแนวทางความคิดหรือทฤษฎีแต่ขณะนี้เกิดแนวคิดที่อยากให้มีชีวิตด้วยตัวมันเองโดยไม่ต้องพึ่งพาอาศัยรากฐาน ซึ่งเป็นโครงการในจินตนาการที่ไม่เอาไหนของพวกเราต่อไปจากนี้การวาดภาพจะเป็นการค้นหาดัชนีเพื่อโลกไม่ใช่ เพื่อความไม่มีตัวตนของโลกหรือเราจะต้องกล่าวว่าความไม่มีตัวตนของประชากรในโลกแห่งจินตนาการที่ซึ่งเราปรากฏอยู่” “ความช่างสงสัยในทุกๆสิ่งกระตุ้นความคิดว่ามากกว่าหรือน้อยกว่า และการเรียกร้องที่ไปถึง“ ที่ซึ่งเป็นไปตามวิธีการของโสเครตีส ในการนำความคิดที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในใจออกมาจากสิ่งที่เราเรียกมันว่าสิ่งที่ไม่มีตัวตน” ของ ดูบุฟเฟต์ อยู่มากระทั้งวันนี้เพื่อยืนยัน“ อะไรที่คิดว่าแน่นอนจะนำไปสู่ทางตันและการคร่ำครวญที่ไร้ค่าดังนั้นพวกเราจึงเร่งรีบเพื่อสร้างความก้าวหน้าทางศิลปะต่อไปพวกเราจึงใช้ปอดหายใจเพื่อปลงเสียงหัวเราะเถิด”

ต่อมาในช่วงเวลาแห่งความสงสัยเขาสรุปว่า“ มันคือจริงๆที่ฉันได้มีโอกาสขบคิดไฟมาไกลขนาดนี้และปราศจาก ซึ่งความหวังที่จะถอยหลังกลับไปด้วยขอบเขตของมันจึงทำให้ความแตกต่างระหว่างการมีอยู่และไม่มีตัวตนนั้นหายไป บางทีงานจิตรกรรมก็อยู่ได้ไม่นานเท่ากับจุดมุ่งหมายที่ยังเหลือไว้ในทุกสิ่ง ซึ่งมันจะควบคุมทิศทางของตัวเองไม่ได้ ดังนั้นโปรดคิดมันไม่ใช่แค่ tabula rasa ที่โตะได้จากไปหรือจิตรกรที่ดีไม่มีวันเลิกทำงานของเขานี้เป็นเรื่องที่รบกวนจิตใจและทำให้เขาหัววิตร” จากในช่วงเวลาสุดท้ายต้นฉบับของบทประพันธ์ Rambling Conversations โดยเขายังไม่เสร็จเขายังคงทำงานจนกระทั่งวันที่สุดท้ายของชีวิตเมื่อเดือนพฤษภาคมปีค.ศ.1985 ซึ่งในช่วงนี้มีสิ่งที่เป็นเครื่องหมายที่ทำให้ถึงเวลานี้ นั่นคือ “ เป็นช่วงเวลาผสมพันธุ์ของแมลง Bumblebee” ซึ่งการจากไปนี้ถูกลิขิตเอาไว้แล้ว และเพื่อนของเขา ลิมโบ (Georges Limbour) ก็ทราบมาเป็นเวลานานแล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับ ของ ดูบุฟเฟต์ เขาจากโลกนี้ไปพร้อมกับทิ้งประโยคที่นำเกรงขามไว้ว่า “ฉันยอมรับในการกินนี้” คำว่า Psycho - sites เหมือนกับการออกเสียงโดยสลับเปลี่ยนคำว่า “ psychotique ” (psychotic) ในภาษาฝรั่งเศส สำหรับศิลปินที่มีความสนิทสนมกับภาวะต่างๆ ทางจิตใจ และ Non-lieux เป็นเหมือนเสียงสะท้อนของการเสียด้านคติกับบริษัทคาร์ยด์ชื่อ Renault ในที่สุดก็ไม่มีอะไรพิสูจน์เส้นทางได้ว่ามากกว่าหนึ่งหรือไม่ แต่ถึงทำงานของเขาเสร็จสิ้นทั้งด้านของ “ใช่” และ “ไม่” การพิพากษาของเขาสิ้นสุดลงแล้วอย่างแท้จริงและเขาเป็นศิลปินผู้เป็นมากกว่าศิลปินที่มีแนวคิดเหมือนลัทธิเต๋า ที่จะยังคงความหมายที่แฝงไว้ให้เคลือบแคลงใจจนชั่วนิรันดร์ (L.Danchin.2545: 200)

จากที่กล่าวมาข้างต้น จากแนวคิดในช่วงหลังเขาได้นำศาสนาเข้ามาเกี่ยวข้องกับผลงานโดยผสมผสานคำสอนของลัทธิเต๋าที่มีความเรียบง่ายมาสู่ผลงานของเขา จะเห็นได้ว่าเขาเองคือศิลปินที่มีแบบฉบับเฉพาะตัวคนหนึ่งมีแนวทางของตนเองจบงานวันที่สุดท้าย แม้เขาจะมีอาการทางประสาท เพราะถูกกดดันจากสภาวะจิตใจจากครอบครัวเมื่อเขาวัย แต่มันกลับเป็นสิ่งที่ทำให้ความแปลกประหลาดในการสร้าง

สรรค์ผลงานศิลปะเป็นหนึ่งเดียว นำความง่ายไปสู่ความซับซ้อน นำความซับซ้อนเข้าสู่ความเรียบง่ายได้อย่างลงตัว เขาได้พยายามค้นหาแนวทางตามจังหวะชีวิตที่มีความเปลี่ยนแปลงไปในเวลาต่างๆ เขาไปประยุกต์สิ่งต่างๆ เข้ากับผลงานศิลปะของเขาได้อย่างดี และดูกลมกลืนจนวาระสุดท้าย

3. ศิลปะแอสเซมเบลิจ (Assemblages)

ศิลปะแอสเซมเบลิจหรือศิลปะแบบสื่อผสม ในที่นี้ศิลปินเป็นผู้สื่อความคิดและมักจะสรรหาความลึกกลับแปลกใหม่ซึ่งมีเนื้อหาที่สะท้อนเรื่องราวเพื่อให้เห็นภาพตามความคิดของตนศิลปิน จึงนำเอาการสร้างสรรค์ที่สืบทอดกันมาเพื่อปรับปรุงให้เกิดรูปแบบใหม่จากพื้นฐานของวัฒนธรรม และสังคมนั้นคำว่า "สื่อผสม" ได้แนวความคิดจาก ปีกาสโซ ที่สร้างงานจากรูปหุ่นนิ่ง โดยนำเอาเก้าอี้กระป๋อง สี น้ำมัน เชือก กระดาษ และตัวหนังสือสร้างสรรค์ประกอบกันเป็นวงรี เป็นผลมาจากสงครามโลกนั่นเองต่อมาเมื่อสถาบันเบาเฮาส์ (The Bauhaus) ได้เริ่มขึ้นในเยอรมันแนวคิดนี้จึงถูกนำไปพัฒนาและกลายเป็นรูปแบบแนวคิดใหม่ต้องการศิลปะ ซึ่งนำสื่อวัสดุมาปะติดบนระนาบแล้วมีการระบายสีประกอบงานประเภทปะติด (Collage) ได้พัฒนาไปอย่างกว้างขวาง เช่น วงการหนังสือพิมพ์ การโฆษณา เพื่อทำให้เกิดรูปแบบใหม่อย่างผสมผสาน และสอดคล้องกับความหมายที่จะสื่ออย่างดี ดังนั้นจึงเป็นที่เข้าใจว่าการสร้างสรรค์งานแบบสื่อผสมเป็นการสร้างงานบนระนาบรองรับ 2 มิติ และผสมผสานวัสดุ 3 มิติใช้แขนงก็ได้ เรียกว่าเป็นการสร้างสรรค์จากโครงสร้างด้วยวัสดุ (Costruction) รูปแบบของศิลปะที่ผสมผสานกันด้วยวัสดุซึ่งถูกจัดการแสดงที่พิพิธภัณฑ์สมัยใหม่ในอเมริกา ก็เท่ากับศิลปินได้นำเสนอศิลปะที่สร้างสรรค์และสะท้อนคุณค่าของสื่อวัสดุ ต่อสภาพสังคมในขณะนั้น และนักวิจารณ์สมัยใหม่ ต่างตั้งชื่อขึ้นมาใหม่ว่า " ศิลปะของการผสมผสาน " (The -Art of Assemblage) ดังนั้นขอบเขตของความเป็นศิลปะหรือไม่ขึ้นอยู่กับที่การเชื่อมโยงระหว่างความรู้สึก สื่อวัสดุเมื่อนำมาเป็นสัญลักษณ์ในการสื่อและการสร้างสรรค์เพื่อให้เกิดรูปแบบอันหลากหลาย จากการค้นหาก็ทำให้เกิดขบวนการในแบบต่างๆ ได้ดังนี้

ภาพปะติด (collage) งานศิลปะที่ใช้วัสดุแบนๆ ติดบนพื้นระนาบภาพถ่ายปะติด (photomontage) งานปะติดที่ใช้ภาพถ่ายจากหนังสือพิมพ์ และนิตยสารฯ มาติดรวมกันบนภาพ

รูปต่อปะติด (assemblage) คืองานศิลปะที่นำวัสดุ 3 มิติมาต่อประกอบรวมกันและจัดองค์ประกอบในแบบประติมากรรมนูนหรือลอยตัว

ภาพพิมพ์ แม่พิมพ์ปะติด (collagraph or collograph) เป็นการเขียนภาพพิมพ์มาปะติดโดยใช้วัสดุต่างๆ มาพิมพ์รวมกันไปจนถึงการถ่ายภาพลงบนแม่พิมพ์ และนำแม่พิมพ์นั้นไปผ่านกระบวนการพิมพ์สร้างเป็นภาพขึ้นมา

ภาพเขียนแบบภาพปะติด (collage- painting) เป็นการเขียนภาพที่ได้รับอิทธิพลจากภาพปะติด แสดงให้เห็นระนาบอย่างภาพปะติดแต่เป็นการเขียนแทน

ศิลปะวัสดุสำเร็จรูป (Ready- Made Art) เป็นการใช้วัสดุสำเร็จรูป ที่สามารถพบเห็นอยู่ในชีวิตประจำวันนำมาประกอบกันตกแต่งต่อเติมใหม่ศิลปะอนาถา และศิลปะขยะ (Povera Art and Junk Art) เป็นการเลือกเศษวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว หรือเหลือใช้ที่แสดงถึงกาลเวลาร่องรอยการใช้นำมาปะติดรวมกันเป็นผลงานศิลปะคอนเซ็ปต์ (Conceptual Art) เป็นศิลปะที่เสนอ ความคิดรวบยอดผ่านทางวัสดุสถานที่ และกาลเวลาจะเห็นได้ว่าการนำสื่อวัสดุมาปะติดนั้นมีหลากหลายรูปแบบมากมายนั้นย่อมต้องผ่านการทดลองการทำงานมา และถูกพัฒนาไปตามกาลเวลาและกระแสนิยมต่างๆ ในยุคสมัยนั้นด้วยกัน จะว่าไปเป็นสื่อวัสดุที่มากมายสามารถนำมาเลือกใช้ให้เข้ากับความรู้สึกและการสะท้อนถึงคุณค่าในตัวของมันเองได้โดยมิจำเป็นต้องสร้างมันขึ้นมาใหม่

ดร. วิลเลียม ซี เซทส์ (Dr. William C. Seitz) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับศิลปะแบบผสมผสานนี้ว่าผลงานศิลปะทุกชิ้นเป็นการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ที่ผสมผสานสื่อวัสดุ และจิตใจของศิลปินเข้าไว้อย่างเหมาะสมและเมื่อนำคำว่าการผสมผสานนี้มาใช้ไม่เพียงแต่จะหมายถึงขบวนการ หรือกรรมวิธีสร้างสรรค์เท่านั้น แต่จะหมายถึงทัศนคติ และความคิดรวบยอดของศิลปินผู้สร้างสรรค์ด้วยรูปแบบของศิลปะสื่อประสมได้ปรากฏต่อสังคม จึงเข้าไปมีบทบาทและอิทธิพลต่อวงการศิลปะร่วมสมัยในอเมริกาและศิลปินสมัยใหม่อีกด้วยความหมายของคำว่า สื่อประสม เมื่อเกิดขึ้นมาก็ต้องมีคำถามตามมาเกี่ยวกับความคิด และความหมายอย่างแน่นอนดังนั้นความหมายของคำว่า "สื่อประสม" จึงแบ่งได้เป็น 2 ประเด็นเช่น สื่อประสมสื่อประเภทเดียวกันซึ่งไม่นับว่าเป็นรูปแบบของสื่อประสมที่แท้จริง จะต้องเป็นการผสม ผสานกันของสื่อต่างประเภทกัน โดยเกิดรูปแบบใหม่มีความกลมกลืนมีความเป็นเอกภาพโดยสมบูรณ์ โดยใช้สื่อประสมบางประเภทนั้นเสริมสร้างซึ่งกันและกัน อย่างไรก็ตามก็เป็นที่เข้าใจกันว่าการเปลี่ยนแปลงของสังคมมีผลโดยตรงต่อความคิดของศิลปินที่มีชีวิตอยู่ในขณะนั้น ศิลปะจึงเปรียบเป็นเรื่องราวของบุคคลที่มีความสามารถและพรสวรรค์ ประกอบกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมอุตสาหกรรมที่เริ่มเข้ามามีบทบาท

มันคือกลวิธีการสร้างสรรค์งานศิลปะประเภทหนึ่ง ซึ่งนำเอาวัสดุหลากหลายชนิดมาผสมผสานประกอบรวมกัน สร้างขึ้นมาเป็นผลงานใหม่ ซึ่งวัสดุต่างๆส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่เก็บจากการที่ผู้อื่นทิ้งแล้ว หรือหมดอายุในการใช้งานชิ้นส่วนต่างๆที่หลุดเช่น บานประตู ภาชนะ ภาชนะ อานจักรยาน ฯลฯ นอกจากนี้ศิลปินยังสามารถปั้น แกะสลัก หรือระบายสีตกแต่งเพื่อเพิ่มความสวยงามได้ด้วย ซึ่ง ปาโบล ปิกาสโซ เป็นศิลปินรุ่นแรกที่เริ่มสร้างสรรค์งานด้วยกลวิธีดังนี้เห็นได้จากผลงานสามมิติที่ชื่อ Glass of Absinthe ค.ศ. 1914 ส่วนศิลปินอื่นๆ ผู้มีผลงานน่าสนใจ เช่น หลุยส์ เนเวสัน ประติมากรหญิง ชาวอเมริกัน เอดูอาร์โด ปาโอลอสซี ชาวอังกฤษ เป็นต้น กลุ่มศิลปะแบบแอสเซนเบลล์ได้นำแนวความคิดของกลุ่มลัทธิดาดามาปรับปรุงใช้ในผลงานและนำเอาเศษวัสดุนานชนิดมาประกอบกัน ด้วยวิธีตัดตกแต่งตามทฤษฎีของศิลปินนั่นเอง ศิลปะอีกรูปแบบหนึ่งที่ ฌอง ดูบอฟฟ์ ให้ความสนใจจะเห็นได้จากการทดลองเกี่ยวกับเทคนิคต่างๆ เขามองลึกลงไปในลายระเอียดเล็กน้อย แม้กระทั่งรอยแตกร้าวของกำแพงโครงสร้างอันงามสง่าของมันพื้นผิวที่ขรุขระที่รอยด้วยซี่เกา ซึ่งเขามักจะถ่ายรูปแบบเก็บความประทับใจเหล่านั้นเอาไว้เพื่อเป็นข้อมูลในการสร้างงานต่อไปเสมอ เขาเห็นว่างานศิลปะถูกสร้างขึ้นมาจากงานชิ้นเก่าเป็นอดีตและมันก็ดูเป็นกระบวนการอย่างนั้น โดยมีการพัฒนาเกี่ยวกับเทคนิค

ต่างๆเพิ่มขึ้นมา ด้วยการเอาชนะธรรมชาติจากการทดลองเหมือนกับการทดลองที่เขาได้นำปีกผีเสื้อมาปะติดจากการผสมผสานและโยกย้ายและรวมตัวกัน ซึ่งดูเหมือนว่าเขาเองกำลังค้นพบศิลปะแบบใหม่ เกี่ยวกับการทำพื้นที่แตกต่างของงานศิลปะสมัยใหม่ ซึ่งเขามักจะนำมันออกมาจากการวางโครงสร้างไว้ในสมองก่อนที่จะลงมือทำงานทุกครั้งเขาต้องการให้งานไปสู่อนาคต ภาพพื้นที่เป็นจริงเขาเชื่อในความรู้สึกที่หากใครสักคนพยายามจะเข้าใจเกี่ยวกับงานของเขาเขาจึงนำเอาความคิดเหล่านั้นบันทึกลงมือของเขาเพียงเพื่อเขียนหนังสือบางทีการใช้เพียงตา 2 ตามองหรือการบอกเล่าที่คลุมเครือมันอาจกระตุ้นบางสิ่ง เกี่ยวกับข้อมูลจากงานนั้นได้เช่นกัน กว่าเขาเองจะค้นพบเทคนิคเหล่านี้ได้นั้นเขาก็ผ่านทั้งความเหนื่อยหน่าย และเบื่ออย่างซ้ำซากแต่เขาก็ไม่ละความพยายามจนสำเร็จขณะที่ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ที่มือของเขาเองมันกำลังถูกคิดการถูกตัดเป็นชิ้นเล็กๆโดยการออกแบบเอาไว้แล้วล่วงหน้าในความคิดของเขาเอง เทคนิคจากการพิมพ์ กดพิมพ์ต่างๆ พรางพรูเข้ามาพร้อมกับจินตนาการเขาไม่ลืมที่จะใช้แม้การขูดออกให้เกิดร่องรอย การป้ายจังหวะของรอยแปร่งแม้กระนั้นกระนั้นการหาสิ่งของ เช่น เศษไม้ แผ่น ตะกั่ว อิฐซีเมนต์ และตาข่าย ฯลฯ เป็นต้น (กัจจกร สุนพงษ์ศรี .2528: 345)

แอสเซมเบลิจ (Assamblage) เป็นวิธีการที่ได้รับการยอมรับตลอดจนได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องในฐานะกลวิธีการสร้างสรรค์รูปลักษณ์ใหม่สำหรับผลงานศิลปะซึ่ง จอห์น คิสซิก (John Kissick) ได้แสดงความคิดเห็นสนับสนุนในเรื่องนี้ว่า

กลวิธีแอสเซมเบลิจได้กลายเป็นเครื่องมืออย่างดีในการแยกเอาผลงานประติมากรรม ออกจากเงื่อนไขข้อบังคับ ตลอดจนกลวิธีในการสร้างสรรค์อันแสนน่าเบื่อในอดีต ซึ่งล้วนแต่มีส่วนปิดกั้นความคิดสร้างสรรค์ในการแสดง ออกของศิลปิน (เคนพงษ์ วงศาโรจน์. 2544: 94)

ศิลปินผู้สร้างสรรค์ ด้วยกลวิธีงานปะติดและแอสเซมเบลิจ ตลอดจนทั้งแนวคิด และมุมมองซึ่งได้สร้างอิทธิพลต่อศิลปินร่วมสมัยเป็นอย่างมากอย่าง ปีกาสโซ และ บรากออย่างมากภายในผลงานของศิลปินชาวฝรั่งเศส มาเซล ดูซอม ผู้พยายามนำเสนอผลงานศิลปะเฉพาะพื้นที่ซึ่ง เดวิด จี ได้เขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า

มาเซล ดูซอม เป็นศิลปินหัวก้าวหน้าที่ได้เดินทางมานิวยอร์กในปี ค.ศ. 1915 พร้อมกับยืนยันว่าวัสดุสำเร็จรูปสามารถนำมาสร้างสรรค์เป็นผลงานศิลปะได้ ซึ่งเราสามารถพบเห็นได้ทั่วไปด้วยคำพูดของเขาตลอดจนวิธีการนำเสนอผลงานในหอศิลป์ ซึ่งถือเป็นการนำเอาวัสดุสำเร็จรูปก้าวเข้าสู่อาณาจักรแห่งศิลปะ (เคนพงษ์ วงศาโรจน์. 2544: 94)

งานศิลปะที่สื่อด้วยวัตถุนั้นต่างก็พัฒนาไปสู่การสร้างสรรค์ในลักษณะที่เรียกว่า ศิลปะสื่อประสม (Mix Media) สื่อวัสดุเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยผลักดันให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ทั้งแนวคิด กลวิธีตลอดจนบริบททางสังคมและความหลากหลายของงานประติมากรรม และผลงานจิตรกรรมที่เป็นผลจากสื่อวัสดุใหม่นั้นเองดังที่ อารี สุทธิพันธุ์ ได้กล่าวว่า

การแสดงผลตามความเข้าใจหมายถึงรูปทรงที่มองเห็นได้ รูปทรงที่เป็นการกระทำของมนุษย์ รู้จักเลือกสื่อวัสดุ เลือกสี เลือกกระดาศ เลือกผ้าใบเลือกกระนาบรองรับต่างๆ แล้วสร้างสรรค์ให้เกิดรูปทรงแปลกใหม่ตามที่ต้องการ เป็นรูปทรงที่เห็นแล้วสามารถรู้ร่วมกันได้เป็นการแสดงออกให้เห็น ทางรูปแบบสามารถสื่อทางความรู้สึกและจินตนาการ ร่วมกันระหว่างผู้สร้างและผู้พบเห็นทั่วไป พุค่ง่ายๆก็ถือเป็นการสร้างสรรค์รูปทรงที่มองเห็นได้ และสามารถรู้ร่วมกัน จากรูปทรงที่มองเห็นนั้นและตระหนักอยู่เสมอว่าการละเมิดรูปแบบเก่าก็ได้ ทั้งนี้เพราะสื่อวัสดุมันเปลี่ยนความเข้าใจ เกี่ยวกับสื่อก็เปลี่ยนสื่อวัสดุมีคุณสมบัติและความหมายต่างกัน (อารี สุทธิพันธุ์ . 2543 : 119-120)

เนลสัน กูดแมน กล่าวว่าเมื่อนำก้อนหินมาวางไว้ในพิพิธภัณฑสถาน ก้อนหินจะมีสภาพเป็นสัญลักษณ์อย่าง หนึ่ง แสดงคุณสมบัติที่ต่างไปจากก้อนหินในพิพิธภัณฑสถาน ภูมิศาสตร์ ก้อนหินในพิพิธภัณฑสถาน ศิลปะจะเน้นการเสนอรูปร่าง ขนาด สี พื้นผิว มันจะแสดงอุปมาอุปไมย ทางความรู้สึก ซึ่งผู้ชมต้องค้นหาปัจจัยเหล่านั้นนั่นคือผลงานศิลปะอาร์เลตท์ บุษแมน นักศึกษาศิลปศึกษาชาวอเมริกา ได้ยืนยันว่าในเมื่อวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ได้ค้นพบความคิดและเทคนิคขึ้นใหม่ใน อันที่จะพาเราไปสู่การดำรงชีวิตที่ดีกว่าก็เช่นกันศิลปะศึกษาสมัยใหม่ก็ได้พบ และพัฒนาความคิดรวบยอด และขบวนการ เรียนการสอนขึ้นมาใหม่ สำหรับกระตุ้นความงอกงาม ในทางความคิดสร้างสรรค์ ด้วยการนำกระบวนการปะติดและ ต่อมาประกอบอันติเลสมาสู่ความรู้สึกนึกคิดภายในอย่างใหม่ และเป็นการแสดงศักยภาพอันดีเยี่ยมสำหรับกิจกรรมที่กระตุ้นความคิดสร้างสรรค์เช่นนี้ด้วยความหลากหลายของสื่อวัสดุ และวิถีทางยอมรับสัมผัสความรู้สึกอย่างแท้จริง (วิรุณ ตั้ง เจริญ . 2535 :118)

จะเห็นได้ว่ารูปแบบในกระบวนการปะติดต่างๆที่กล่าวมาและวิธีการแอสเซมบลีจ(Assamblage) นั้นเองก็เป็นกระบวนการสร้างสรรค์งานอีกรูปแบบหนึ่งที่ มอง คูบุฟเฟต์ได้นำเสนอและเป็นที่น่าสนใจ ในกลวิธีการสร้างสรรค์ของเขาที่มีการผสมผสานวัสดุจากธรรมชาติเข้ามา ทำให้เกิดเทคนิคที่หลากหลาย ขึ้นน่าศึกษา และพิจารณาไปถึงการสร้างผลงานในรูปแบบอื่นๆจากที่กล่าวมาทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นศิลปะ แบบอาร์ตบุรูดงานจิตรกรรมสีน้ำมันงานประติมากรรม ฯลฯ ที่ มอง คูบุฟเฟต์ ได้นำเสนอต่อโลกนั้นก็ ส่งผลและมีอิทธิพลต่อศิลปะของศิลปินรุ่นใหม่อีกอย่างแน่นอน

4. ข้อมูลในการสร้างสรรค์ศิลปะ

4.1 เนื้อหาและคุณค่าทางเรื่องราว

เนื้อหาเรื่องราวของงานศิลปะย่อมมีความสำคัญกว่ารูปทรง สี ฯลฯ เพราะจะได้มีความสอดคล้องในหลายๆด้าน ดังนั้น อารี สุทธิพันธุ์จึงกล่าวไว้เกี่ยวกับคุณค่าทางเรื่องราวไว้ว่า

- เรื่องราวเกี่ยวกับความเชื่อของสังคม
- เรื่องราวเกี่ยวกับศาสนา
- เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและประวัติศาสตร์
- เรื่องราวเกี่ยวกับโบราณนิยาย นิทานพื้นเมือง
- เรื่องราวเกี่ยวกับนุษยสตรี

เรื่องราวต่างๆ ดังกล่าวทั้ง 5 ประการนี้ได้มีผู้รวบรวมเรื่องราวทางศิลปะเข้าไว้เป็นหมวดหมู่ 4 หมู่ด้วยกัน คือ

เรื่องราวที่เกี่ยวกับมนุษย์ และธรรมชาติของมนุษย์ (Man and his own Nature) ซึ่งได้แก่เรื่องความรัก ความโกรธ หลง อิจฉาริษยา ฯลฯ เมื่อเป็นทัศนศิลป์ปรากฏว่า ผู้ดูจะต้องนึกถึงตนเอง และสังเกตธรรมชาติของตัวเองมากขึ้น

เรื่องราวที่มนุษย์เกี่ยวข้องกับมนุษย์ และสิ่งแวดล้อม (Man and Other People) เช่น เรื่องราวธรรมชาติ ของครอบครัว เรื่องประวัติศาสตร์ สงคราม การทำมาหากิน ความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่น ฯลฯ

เรื่องราวที่เกี่ยวกับมนุษย์และสิ่งแวดล้อม (Man and the Intangibles) ได้แก่ เรื่องราวของเทพเจ้า ศาสนาโบราณนิยาย ฯลฯ (อารี สุทธิพันธุ์ . 2535 : 62-63)

ส่วนความหลากหลายของเนื้อหา นั้น วิรุณ ตั้งเจริญ ได้กล่าวไว้ในหนังสือทัศนศิลป์ว่า เนื้อหา ทางศิลปะสมัยใหม่พิจารณาได้คือ

เนื้อหาส่วนตัว (Personal Contents)

การแสดงออกทางด้านจิตวิทยา เป็นผลงานศิลปะที่แสดงความรู้สึกเก็บกดจากจิตใต้สำนึก และสะท้อน อารมณ์เก็บกดในสภาพต่างๆ กันภาพผลงานอาจจะแสดงความรู้สึกเครียด ผินหรือ จินตนาการที่อยู่เหนือปรากฏการณ์ปกติ เช่นจิตรกรรมศิลปะลัทธิเหนือจริง (Surrealism) ของรูสโซ (Rousseau) จิตรกรรมศิลปะลัทธิแสดงอารมณ์นามธรรม (Abstract Expressionism) ของดีคูนิง (de Kooning)

ความรัก เพศ และชีวิตครอบครัว เป็นผลงานศิลปะที่มุ่งแสดงออกในเนื้อหา ส่วนตัว และใกล้ชิด คือ เรื่องราวของความรัก เรื่องของเพศ และเรื่องเกี่ยวกับชีวิตภายในครอบครัว พ่อ แม่ ลูกญาติพี่น้อง กิจกรรมภายในบ้าน การ พักผ่อน ซึ่งเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องใกล้ชิด และเป็นเรื่องเนื้อหาที่ชื่นชมกันเป็นอย่างดี เช่นประติมากรรมช่อ จูบ (The Kiss) ของ โรแดง (Rodin) จิตรกรรมช่อ คนกินมันฝรั่ง (Potato Eaters) ของฟานโกะ (Van Gogh) จิตรกรรมช่อ แม่ กับลูก (Mother and Child) ของ ปีกาสโซ (Picasso) เป็นต้น

ความตายและอารมณ์ที่น่ากลัวกลัว เป็นผลงานศิลปะที่มุ่งสะท้อนภาพชีวิตอีกด้านหนึ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทางด้านความตายและความรู้สึกอันรุนแรง และลึกลับน่ากลัว เช่น ผลงานจิตรกรรมเกี่ยวกับความตายของ คอลล์วิทซ์ (Kollwits) หรือ ภาพที่แสดงบรรยากาศและความรู้สึกที่น่ากลัวลึกลับของ มุงซ์ (Munch) และศิลปินในศิลปะลัทธิ แสดงอารมณ์ (Expressionism)

ความศรัทธาส่วนตัว ความศรัทธาอันสูงส่งของเราอาจจะเป็นเรื่องของศาสนา อุดมคติ สุขนิยม ไสยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ความศรัทธาเหล่านี้ศิลปินได้นำเสนอออกมาในภาพ ผลงานศิลปะทั้งเป็นการเปิดเผยโดยตรงและเป็นภาพ สะท้อน เช่น ภาพแสดงต่อต้านไสยศาสตร์ของโกยา (Goya) ศิลปินในกลุ่มสำนึกนิยม ภาพสะท้อนความเชื่อทางศาสนาของ โกแกง (Gauguin) เป็นต้น

การแสดงออกทางด้านความงาม การแสดงออกทางด้านความงามในที่นี้หมายถึงการแสดงออกด้วย เนื้อหาที่เน้นความงามความประณีต รสนิยมเฉพาะบุคคล แนวโน้มจะเป็นความงามอย่างนามธรรมมากกว่าความงามที่ จะต้องนำไปเปรียบเทียบกับธรรมชาติสิ่งแวดล้อมความงามในแง่นี้อาจจะเป็นความงามของรูปทรงเรขาคณิต สี รอย พู่กัน ฯลฯ ตามรสนิยมส่วนตัวเช่น จิตรกรรมของศิลปินกลุ่มสามสี (Color Field) ประติมากรรมแขวน (Mobile) ของคาลเดอร์ (Calder) จิตรกรรมปฏิบัติกริยา (Action Painting) ของ พอลล็อค (Pollock)

เนื้อหาทางสังคม

การเมืองและลัทธิความเชื่อศิลปะที่แสดงออกด้วยเนื้อหาทางการเมือง และลัทธิความเชื่อเป็นการเสนอเนื้อหาทางสังคมที่นิยมด้านหนึ่ง อาจจะเป็นการบันทึกภาพเหตุการณ์ทางการเมืองการเสนอความคิดหรืออุดมการณ์ จากจุดยืนของศิลปิน ตัวอย่างเช่น ภาพวันที่ 3 พฤษภาคม 1808 (The third of May , 1808) ของโกยาซึ่งเป็นภาพแสดงการสังหารหมู่ในสเปนภาพเสรีภาพนำประชาชน (Liberty Leading the People) ของเดลาครัวซ์ ซึ่งแสดงความหมายของสงคราม

บรรยายสภาพสังคม เป็นเนื้อหาศิลปะที่ศิลปินมุ่งบันทึกหรือแสดงเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคมไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ที่โหดร้าย หรือ โหดร้าย และก็เป็นที่ยกย่องว่าศิลปะที่มุ่งเน้นการบรรยายสภาพสังคมเช่นนี้ จะช่วยกระตุ้นสำนึกรับผิดชอบต่อสังคมกับผู้อื่นด้วย ตัวอย่าง เช่น ภาพรถไฟชั้นที่ 3 (The Third Class Passengers) ของโดมียีร์ (Daumier) หรือภาพคนทุบหิน (Stone Breakers) ของคูร์ เบท์ (Courbet) ศิลปะสมัยนิยมเป็นต้น

วิพากษ์วิจารณ์สังคม ศิลปะที่แสดงเนื้อหาวิพากษ์วิจารณ์สังคมก็เป็นศิลปะอีกลักษณะหนึ่งที่แสดงเนื้อหาเกี่ยวกับสังคมโดยเน้นการวิพากษ์วิจารณ์รวมทั้งการแสดงอาการเยาะเย้ยถากถางการไม่มีเหตุผลความยุติธรรม หรือความผิดพลาดอื่นๆด้วย เช่น จิตรกรรมในลักษณะวิพากษ์วิจารณ์สังคม ของ โดมียีร์ ศิลปะสังคมนิยม (Socialist Realism) ของจีนหรือรัสเซีย เป็นต้น (วิธณ ตั้งเจริญ . 2536 : 64-65)

จากที่กล่าวมาข้างต้นนั้นจะเห็นได้ว่า ผม คุนุเพต์ ศิลปินผู้ไม่เข้าข้างลัทธิใดมักจะเลือกการนำเสนอเนื้อหา และเรื่องราวส่วนใหญ่มาจากเนื้อหาส่วนตัวมีการแสดงออกจากแรงกดดันทางสภาพจิตใจจากครอบครัว และทางด้านจิตวิทยาส่วนเนื้อหาทางสังคมของเขามักจะแสดงออกโดยไม่ได้นำถึงรูปแบบประเพณีใดใด จึงมักวิพากษ์วิจารณ์สังคมมากกว่าการบรรยายสภาพสังคม และความเชื่อใดใด โดยมักจะยึดเอาตนเองเป็นหลักในการสร้างงานซึ่งมีความเป็นตัวของตัวเองค่อนข้างสูง

4.2 ลักษณะของรูปทรง

4.2.1 เส้น (Line)

เส้นคือสิ่งที่ปรากฏให้เห็นแต่เฉพาะคุณลักษณะในด้านความยาวส่วนความกว้างและความหนาแน่นปรากฏให้เห็นน้อยที่สุดส่วนการเรียกชื่อจะแตกต่างออกไปตามคุณลักษณะที่ปรากฏให้เห็น เส้นตรง เส้นเฉียง เส้นซิกแซก เส้นขยุกขยิก ฯลฯ ซึ่งเส้นที่ปรากฏในลักษณะต่างกันก็จะมีอิทธิพลกระตุ้นเร้าความรู้สึกจากการรับรู้ให้แตกต่างกันออกไปด้วย (ประเสริฐ ศิลรัตน์ . 2542 : 200-201)

“เส้นเกิดจากจุดต่อกันเป็นทางยาว หรือเกิดจากร่องรอยของจุดที่ถูกแรงๆหนึ่งผลักดันให้เคลื่อนไป เส้นเป็นขอบเขตของที่ว่างขอบเขตของสิ่งของ ขอบเขตของรูปทรง ขอบเขตของน้ำหนัก ขอบเขตของสี เป็นขอบเขตของกลุ่มสิ่งของ หรือรูปทรงที่อยู่รวมกันเป็นโครงสร้างที่เห็นได้ด้วยจินตนาการของผู้ดู ” (ชลุด นิมเสมอ . 2534 : 30-33)

เส้น (Line) เส้นซึ่งเป็นส่วนประกอบที่มีความสำคัญซึ่งศิลปินทุกคนจะต้องนำเส้นเหล่านั้นมาประกอบขึ้นเพื่อสร้างรูปทรงดังนั้น เส้นยังแสดงความรู้สึกได้ด้วยตัวของมันเอง เพราะเส้นคือ

จุดสำคัญที่ประกอบกันขึ้นอย่างต่อเนื่องบนระนาบ จนเกิดน้ำหนัก สี และรูปทรงจนรวมกันเป็น โครงสร้างหนึ่งทีเดียวเส้นยังนำมาใช้กับศิลปะทุกแขนงดังที่ เทียนชัย ตั้งพรประเสริฐ ได้อธิบายเกี่ยวกับ รูปแบบของเส้นดังนี้คือ

เส้นแบบเรขาคณิต (Geometrical line) หมายถึงเส้นที่เขียนด้วยอุปกรณ์ต่างๆ ได้แก่ ไม้บรรทัด วงเวียน ไม้ฉากสามเหลี่ยม ไม้ทึบ (T- square) และเครื่องมือต่างๆ จะได้เส้นในลักษณะที่แน่นอนตายตัว คือ กลม ตรง โค้ง เส้น ในลักษณะนี้จะให้ความรู้สึกมั่นคง แข็งแรง กระด้างไม่อิสระ เส้นแบบลายมือ (Calligraphic line) หมายถึงเส้นที่ จัด เขียน ดวิด เส้นลักษณะส่วนตัวไม่เป็นระเบียบ อย่างเส้นเรขาคณิต ซึ่งอาจจะอ่อนแอ แข็ง นุ่มนวล กระด้าง เคลื่อนไหว ทื่อ เลื่อนไหล หนา บาง พร่ามัว คมชัด ด้วยการวาดและระบาย (เทียนชัย ตั้งพรประเสริฐ . 2540 : 12-13)

การใช้เส้นในงานจิตรกรรม เป็นวิธีการที่เกิดรูปทรงที่แน่นอนการใช้เส้นจึงไม่ได้จำกัดที่ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ด้วยเทคนิคและวิธีการ ซึ่งศิลปินจะเป็นผู้กำหนดความเหมาะสมในแต่ละวิธีดังนั้นคุณ ลักษณะของเส้นที่ใช้ในงานจึงมีความแตกต่างกันเช่น

ลักษณะการเน้นเส้น (Emphasizing line) คือการใช้เส้นเน้นรูปของงานทั้งรูปแบบลักษณะที่เรียกว่า รูปร่าง (Shape) หรืออีกลักษณะหนึ่ง คือรูปทรงที่มีมิติ หรือแสดงความลึกให้เห็น (Representation of form) ในงานจิตรกรรมซึ่งการสร้างสรรค์ รูปแบบของงานดังกล่าวอาจจะเป็นการถ่ายโยงสิ่งต่างๆ เช่น คน สัตว์ สิ่งของ ฯลฯ โดย การใช้เส้นตรง โค้ง หนัก-เบา และสั้นยาว ผสมผสานเกิดเป็นรูปร่างหรือรูปทรงบนพื้นระนาบ ซึ่งมีมิติที่สามในภาพจะเกิด ความรู้สึกของผู้ดู การใช้เส้นคือ ผู้ทำการวาดเฉพาะรอบนอกวัตถุสิ่งทีวาด (Outline) ปกติการสร้างงานแบบดังกล่าวนี้หา ได้จากผลงานเด็กเล็ก ซึ่งเป็นการแสดงแบบได้ในแต่ละวัย แต่ในขณะที่ศิลปินบางคนยังได้นำลักษณะการสร้างภาพ แบบขอบวัตถุมาใช้ในงานจิตรกรรม เพราะการสร้างภาพในลักษณะดังกล่าวเป็นวิธีการเบื้องต้นที่ง่ายต่อการแสดงออก สำหรับการแยกปร่าของสิ่งหนึ่งได้อย่างชัดแจ้งและในขณะที่เดียวกันรูปร่างของสิ่งนั้นก็สมารถวาดลงพื้นระนาบ โดยมี เส้นขอบของรูปร่างเป็นตัวแบ่ง 2. การใช้เส้นแบบขอบคม (Contour line) เป็นปฏิกิริยาทางการรับรู้ของการเห็นซึ่ง จะต้องเห็นรูปและพื้นภาพพร้อมกัน และบนบริเวณพื้นผิวเดียวกันแต่ในขณะที่เดียวกันตัวความรู้สึกทางการเห็นจะแยกปร่า กับพื้นภาพออกจากกัน ส่วนมากแล้วความรู้ ทางการเห็นจะจดอยู่กับการรับรู้ส่วนที่บนรูปของสิ่งทีวาดพื้นภาพไม่ว่าจะ เป็นพื้นรองรับหรือพื้นหลังทางทัศนศิลป์เรียกว่า รูปทรงแบบขอบคม (Contour line) การเขียนภาพขอบคมในที่นี้ มิได้ หมายถึงการเรียนรู้กับวิธีฝึกเขียนภาพขอบคม และท่าทาง (Contour & Gesture drawing) ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งของการเขียนรูปของ Kimon Nieolaides ซึ่งเป็นคู่มือแบบฝึกหัดวาดเขียนสำหรับผู้ไม่มีทักษะในการวาดเขียนซึ่งกระทำโดย วิธีใช้สายตาแบ่งสัมผัส และเคลื่อนไปตามขอบวัตถุและขณะเดียวกันก็ใช้มือลากเส้นบนพื้นระนาบ ตามความรู้สึกที่ตา กำลังสัมผัสบนกระดาษ โดยไม่ต้องมองกลับมาดูกระดาษ (สุชาติ สุทธิ . 2535 : 8-10)

วุฒิ วัฒนสินได้ให้ทรรศนะเกี่ยวกับประเภทของเส้นไว้ดังต่อไปนี้

ก. เส้นแสดงรูปร่าง (The Contour Line) คือเส้นร่างภาพที่เกิดขึ้นได้โดยอาศัยความสัมพันธ์ ของ ประสาทสัมผัสระหว่างตาที่เห็นวัตถุ (Object) กับมือที่ลากเส้นไปตามที่ตาเห็น ได้แก่ เส้นรอบของรูปร่างและรูปทรง ซึ่งมีคุณลักษณะต่างๆ ดังนี้

- เส้นแสดงรูปร่างที่มีความหนาของเส้นสม่ำเสมอ (Contour line of Unvarying Width) คือ เส้นที่ร่างหรือวาดบนกระดาษจะใช้ความหนาของเส้นสม่ำเสมอเท่ากันทั้งภาพ

- เส้นแสดงรูปร่างที่มีความหนาของเส้นไม่สม่ำเสมอ (Contour Line of Varying Width) คือ เส้นร่างหรือวาดบนกระดาษมีความหนาของเส้นไม่สม่ำเสมอกัน คือมีทั้งเส้นหนาและเส้นบางตามความต้องการของศิลปิน

- เส้นแสดงรูปร่างที่เน้นขอบเขตของภาพ (The Delineating Edge) คือเส้นที่มีขนาดความหนาแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความจำเป็นเพื่อให้ภาพที่ปรากฏออกมาแสดงถึงความเป็นรูปทรงที่ชัดเจนและสมจริงในผลงานตามต้องการของความต่อเนื่องเป็นเส้นที่แสดงถึงความไม่แน่นอนส่วนใหญ่จะปรากฏอยู่ในภาพร่างของศิลปิน

ข. เส้นที่แสดงลักษณะเฉพาะตัว (The Calligraphic Line) คือเส้นที่เกิดจากการวัดของพู่กัน ปากกา ดินสอ ฯลฯ เป็นสัญลักษณ์ของอารมณ์ แสดงจังหวะของความเคลื่อนไหวในภาพและบุคลิกของศิลปิน ให้ความงามและความรู้สึกในตัวเอง เห็นได้ชัดในงานจิตรกรรมของเด็ก ตัวอักษรของจีนและญี่ปุ่น ซึ่งมีลักษณะต่างๆ ดังนี้ เส้นที่เกิดจากการลากอย่างอิสระง่ายๆ (Lyric Line) เช่นงานวาดเขียนของเด็ก เส้นที่แสดงเน้น (Emphasizing Line) เป็นเส้นซึ่งมีลักษณะหยาบ เส้นหนา แสดงออกถึงอารมณ์ ของศิลปิน (วุฒิ วัฒนสิน . 2539 : 53-56)

4.2.2 รูปร่าง รูปทรง (Shape & Form)

รูปทรงที่เกิดจากการลอกเลียนหรือรูปทรงที่ลอกเลียนให้เหมือนจริงกับสิ่งที่มีอยู่ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งแวดล้อม และสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากธรรมชาตินั่นเอง

รูปทรงเรขาคณิต หมายถึงรูปร่างรูปทรงที่มีลักษณะของรูปทรงที่ถูกมนุษย์สร้างขึ้นโดยไม่มีเนื้อหา และสามารถวัดขนาดวัดได้ ซึ่งมีหลักเกณฑ์ค่อนข้างตายตัว

รูปทรงอิสระ หมายถึงรูปทรงที่เกิดขึ้นโดยมนุษย์ซึ่งดัดแปลงรูปทรงที่มีอยู่แล้วให้เกิดรูปทรงใหม่ที่คิดธรรมชาติ โดยเกิดขึ้นจากจินตนาการและประสบการณ์ส่วนตัวของผู้สร้างสรรค์มนุษย์เราสร้างผลงานต่างๆ ขึ้นให้เป็นรูปทรงได้รูปทรงที่สร้างขึ้นนี้สามารถแยกตามประเภทของมิติได้คือ

- รูปทรงที่มีลักษณะกว้างยาว เรียกว่า รูปทรงสองมิติ

- รูปทรงที่มีลักษณะกว้างยาวหนาสูง เรียกว่า รูปทรงสามมิติ

- รูปทรงที่มีลักษณะกว้างยาวหนาสูงสัมพันธ์กับเวลาและบริเวณว่าง เรียกว่า รูปทรงสี่มิติ รูปทรงเหล่านี้มีชื่อเรียกตามกระบวนการทำและสื่อวัสดุที่นำมาใช้ เช่น วาดเขียน การระบายสีน้ำ การระบายสีน้ำมัน การพิมพ์ ฯลฯ ผู้สร้างรูปทรงมีแนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายทอดรูปทรงตามการรับรู้ทางการเห็นต่างกัน และได้เห็นส่วนบกพร่องทางด้านความคิดและทางการกระทำของรูปแบบศิลปะในอดีต จึงได้แสวงหาแนวทางสร้างขึ้นมาใหม่

(อารี สุทธพันธุ์ . 2543 : 98)

วิรัตน์ พิชญ์ไพบูลย์ ได้อธิบายเกี่ยวกับรูปทรงในหนังสือความเข้าใจศิลปะไว้ว่า

รูปทรง 3 มิติ และเป็นงานศิลปะที่เกิดจากองค์ประกอบได้แก่ เส้น รูปร่าง คุณค่าของแสงเงา พื้นผิว และสีทำให้เกิดรูปทรง รูปทรงจะมีคุณค่าทางสุนทรียภาพขึ้นอยู่กับการจัดองค์ประกอบของศิลปะให้เป็นเอกภาพตามลักษณะของงานนั้นๆ (วิรัตน์ พิชญ์ไพบูลย์ . 2524 : 44)

คำว่า “ รูปทรง ” มีลักษณะแตกต่างจากรูปร่างเพราะรูปทรงมีมิติที่ 3 คือความหนา (Thick) หรือลึก (Depth) เพิ่มขึ้นปกติคำว่ารูปทรงเป็นคำที่ใช้เรียกสิ่งที่เป็นรูปทรงที่มี และเกิดขึ้นจริง (Actual form) คือมีลักษณะสามมิติกินเนื้อที่ในอากาศและสามารถสัมผัสได้ โดยรอบดังเช่นรูปมองทางกายภาพที่ใช้ในงานประติมากรรม และงานสถาปัตยกรรมด้วยลักษณะสามมิติของรูปทรงดังกล่าว แต่เมื่อใดที่เรากล่าวถึงรูปทรงเมื่อนั้นเราต้องกล่าวถึงคุณสมบัติของรูปทรงที่มีอยู่สองประการพร้อมๆกัน

1. หากเป็นการกล่าวถึงคุณสมบัติภายในรูปทรงกล่าวถึงความเป็นมวล (Mass) หรือหมายถึงลักษณะของความทึบตันภายนอกของรูปทรง (Solid) ที่ปรากฏเป็นรูปลักษณะต่างๆซึ่งมีคำเรียกเฉพาะที่แยกย่อยออกไปหลายๆลักษณะเช่น รูปทรงสี่เหลี่ยมลูกบาศก์ (Cube) รูปทรงกลม (Sphere) รูปทรงกรวย (Cone) รูปทรงพีระมิด (Pyramid) รูปทรงกรบอก (Cylinder) ซึ่งคำนี้เรียกลักษณะการมองจากด้านนอกของรูปทรงเท่านั้น

2. หากเป็นการกล่าวถึงคุณสมบัติภายนอกของรูปทรงก็จะเรียกปริมาตร (Volume) หรือหมายถึงบริเวณว่างภายในรูปทรง (Space within form) เช่นการแสดงให้เห็นบริเวณว่าง ภายในผสมผสานกับรูปทรงภายนอกหรือมวลจากผลงานประติมากรรมบางประเภท คำว่า รูปทรง ในงานประเภททัศนศิลป์ 2 มิติ คืองานวาดเขียนหรืองานจิตรกรรมนั้น เราไม่สามารถนำรูปทรงดังกล่าวซึ่งมีลักษณะเพียงการแสดงให้เห็นว่าเป็น 3 มิติ ได้เพราะงานประเภททัศนศิลป์ 2 มิติ ที่มีเพียงความกว้าง- ยาวมาใช้ แล้วเพิ่มด้วยการสร้างความลึกหรือหนาให้เกิดขึ้น เป็นเสมือนรูปทรง 3 มิติซึ่งเรียกว่า การแสดงรูปแบบของรูปทรง (Representation of form) ด้วยวิธีการแบบหนึ่งที่เราเรียกว่าการลวงตา (Illusion) ซึ่งมิติที่ 3 ที่กล่าวนี้อาจเกิดขึ้นในความรู้สึกรับรู้ตามการเห็นเท่านั้น วิธีการลวงตาที่กล่าวมาถึงก็คือ เทคนิคการใช้ค่าความอ่อนแก่ (Light dark) ซึ่งเป็นค่าของน้ำหนักมาใช้ในลักษณะของความสัมพันธ์กัน มาแทนค่าแสงสว่าง กับเงามืด (Interplay between light and shade) ในการสร้างภาพ (สุชาติ สุทธิ . 2535 : 28-30)

เทียนชัย ตั้งพรประเสริฐ ได้อธิบายเกี่ยวกับลักษณะของรูปทรงไว้ดังต่อไปนี้

รูปทรงมีลักษณะเป็น 3 มิตินอกจากจะมีส่วนกว้างและส่วนยาวแล้วจะแสดงส่วนหนาหรือลึกเพิ่มขึ้นเป็นรูปทรงลวงตาในงานจิตรกรรม คุณสมบัติที่เห็นได้ชัดของรูปทรงคือมีลักษณะเป็นมวล (Mass) มีความทึบตันปรากฏให้เห็นรวมกับคุณสมบัติภายในของรูปทรงที่เป็นปริมาตร (Volume) หรือบริเวณว่างภายในรูปทรง ดังนั้นรูปทรงจึงเป็นการผสมผสานระหว่าง มวล กับ ปริมาตร ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดได้แก่งานสถาปัตยกรรมอยู่อาศัยหรือผลงานประติมากรรมและการแสดงปริมาตรมวลที่ทึบตันด้วยน้ำหนักและเงาให้เห็นลวดลายบนพื้นระนาบ 2 มิติ ในงานจิตรกรรม (เทียนชัย ตั้งพรประเสริฐ . 2540 : 44)

ลักษณะของรูปทรงสามารถแบ่งตามลักษณะใหญ่ๆได้ 2 ประเภทคือ

ก.รูปทรงที่เกิดจากการลอกเลียนแบบธรรมชาติ (Natural Form) วุฒิ วัฒนสิน ได้ให้ความหมายว่า

รูปทรงที่ได้มาจากการลอกเลียนแบบให้เหมือนจริงกับสิ่งที่อยู่รอบตัวและธรรมชาติ ซึ่งดูและเข้าใจทันทีว่าคืออะไรเป็นผลจากความงามในธรรมชาติเป็นสิ่งคลไคล ซึ่งเป็นแนวความคิดของการสร้างงานศิลปะแนวสัจจะนิยม (วุฒิ วัฒนสิน . 2539 : 53-565)

และเขียนชัย ตั้งพรประเสริฐ ได้อธิบายรูปทรงที่เกิดจากการลอกเลียนธรรมชาติว่า

รูปทรงที่เกิดจากการลอกเลียนแบบธรรมชาติ ได้แก่ คน สัตว์ พืช โดยนำมาถายเป็นงานศิลปะในลักษณะ 3 มิติ รูปทรงในลักษณะนี้ให้ความมีชีวิต (เขียนชัย ตั้งพรประเสริฐ . 2540 : 52)

ข. รูปทรงที่มนุษย์สร้างขึ้น (Form)

รูปทรงที่มนุษย์สร้างขึ้น หมายถึงรูปทรงที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ซึ่งแบ่งตามลักษณะต่างกันดังนี้

- รูปทรงนามธรรม (Abstract Form) หมายถึงรูปทรงที่เปลี่ยนแปลงที่ดัดแปลงจากสิ่งที่พบเห็นจากธรรมชาติหรือสิ่งของรอบตัวแต่ยังพอได้ว่าคืออะไร ซึ่งเกิดจากการดัดแปลงไปจากสิ่งที่ศิลปินมองเห็นให้เกิดรูปทรงเฉพาะตามทัศนะของศิลปินเหลือไว้เพียงแต่ลักษณะที่พอเข้าใจได้

- รูปทรงที่ไม่มีเนื้อหา (Non-Objective Form) คือรูปทรงที่มนุษย์สร้างขึ้นมาเอง โดยไม่ได้อาศัยรูปแบบธรรมชาติ เป็นต้นแบบได้แก่รูปทรงเรขาคณิต (Geometric Form) เป็นรูปทรงที่สามารถวัดขนาดได้เป็นรูปทรงที่มีระเบียบส่วนต่างๆ สัมพันธ์กันอย่างสม่ำเสมอมีหลักเกณฑ์ค่อนข้างตายตัว มันคงและสมมาตรเช่น รูปทรงกลม (sphere) เป็นรูปทรงที่รวมเป็นศูนย์กลางแน่นทึบที่สุด ไม่ว่าจะมองจากจุดใดก็ตาม จะเป็นรูปวงกลมเสมอ รูปทรงกระบอก (cylinder) ถ้าวาดด้านวงกลมกับพื้นและวางทรงกระบอกโดยแกนกลางขนาดกับพื้น จะมีสภาวะหยุดนิ่ง รูปทรงลูกบาศก์ (cube) เป็นรูปทรงที่ประกอบด้วย จักรัณศา 6 ด้าน เป็นรูปทรงที่หยุดนิ่ง (static) ไม่แสดงออกเรื่องทิศทาง (direction) และการเคลื่อนไหว (movement) รูปทรงกรวย (cone) เกิดจากการหมุนสามเหลี่ยมหน้าจั่วไปรอบแกนตั้ง รูปทรงปิรามิด (pyramid) มีลักษณะคล้ายรูปทรงกรวย (วุฒิ วัฒนสิน . 2539 : 64-67)

4.2.3 ลักษณะพื้นผิว (Texture & Surface)

หมายถึง พื้นผิวที่มีลักษณะต่างๆของสิ่งต่างๆ ซึ่งดูแล้วทำให้เกิดความรู้สึกต่างๆ เช่น หยาบ เรียบ ขรุขระที่เกิดจากการสร้างสรรค์และสัมผัสได้จากการมองเห็น ลักษณะเกิดของพื้นผิวจึงสามารถแบ่งออกเป็นลักษณะต่างๆได้ดังนี้

ลักษณะพื้นผิวที่เกิดจากการลวดลาย คือลักษณะที่ถูกสร้างขึ้นมาให้ดูว่ามีความหยาบ ไม่เรียบ แต่เมื่อลองสัมผัสด้วยมือกลับแตกต่างกันขึ้นเชิง

ลักษณะของพื้นผิวที่สัมผัสได้จริง คือลักษณะของพื้นผิวที่เป็นอย่าจับต้องได้จริง โดยมนุษย์เป็นผู้สร้างขึ้นหรือพื้นผิวที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติ เช่น เปลือกไม้ ขนสัตว์ ฯลฯ หรือผลงานที่เกิดจากสีที่มีความหนาของสีน้ำมันเป็นร่องรอยของที่แปรง เป็นต้น

อารี สุทธิพันธุ์ ได้ให้ความหมายของลักษณะพื้นผิว ในหนังสือ ทัศนศิลป์และความงาม ว่า

“ ลักษณะผิวเป็นผลรวมทางด้านลักษณะของวัตถุ ซึ่งทำให้เรารับรู้ว่ามีลักษณะผิวเป็นอย่างไร เช่น ด้าน มั่น หยาบ ฯลฯ ลักษณะผิวเกี่ยวข้องกับการรับรู้เป็นอันมาก เพราะช่วยรับรู้ช้าหรือเร็ว ตัวอย่างเช่น วัตถุมันวางอยู่กลางแจ้งกับวัตถุด้าน แสงสะท้อนจากวัตถุมันจะทำให้เรารับรู้ได้ชัดเร็วกว่าวัตถุด้าน”(อารี สุทธิพันธุ์ . 2532 : 78-79)

ลักษณะผิวที่เกิดจากเทคนิคของการลงตา จะเป็นลักษณะผิวที่สร้างขึ้นบนพื้นแบนราบลักษณะ 2 มิติ แต่ศิลปินใช้เทคนิคของการลงตาสร้างสรรค์ลักษณะผิวที่แตกต่างกันในผลงานให้ปรากฏทางการเห็นตามความต้องการเพื่อการแสดงออก

ลักษณะผิวเชิงกายภาพ เป็นการสร้างลักษณะผิวของวัตถุที่เขียนให้เกิดความรู้สึกแตกต่างและดูเด่นเฉพาะแต่ละอย่างของวัตถุในผลงาน แล้วศิลปินสมัยหลังบางคนยังได้นำค่าของผิวมาใช้ให้เกิดเป็นค่าของการรับรู้ทางตาโดยตรง (direct visual qualities) ซึ่งค่าของพื้นผิวดังกล่าวจะเป็นตัวสื่อ และชักจูงการรับรู้ของเราสัมผัสได้รวดเร็วในชั้นหลัง นับเป็นมิติใหม่ทางการเห็นอีกแนวหนึ่งซึ่งให้ค่าสุนทรีภาพที่แตกต่างออกไปจากแนวเดิม.....ศิลปินร่วมสมัยในปัจจุบันได้นำลักษณะผิวมาใช้ในงานจิตรกรรมให้ความรู้สึกสัมผัสได้รุนแรงมากยิ่งขึ้น โดยใช้เทคนิคของการสร้างขึ้นด้วยค่าของแสง-เงา ซึ่งเป็นเทคนิคเก่ามาผสมผสานกับลักษณะผิวที่เป็นจริงทางเชิงกาย อันเป็นเทคนิคใหม่มาสร้างสรรค์ผลงานของตน (สุชาติ สุทธิ . 2535 : 98 - 101)

การมองลักษณะพื้นผิวนั้น วุฒิ วัฒนสิน ได้ให้ความหมายของความแตกต่างตามการมองเห็นว่า

- 1.เกิดจากการดูซึม และสะท้อนของแสงที่มีความเข้มแตกต่างกัน ทำให้เรารับรู้พร้อมๆกันเป็นลักษณะผิวของวัตถุนั้น ๆ
- 2.เกิดจากความแตกต่างของแสงเงา ที่กระจายไปทั่วพื้นผิวนั้นทำให้เห็นร็วรอย หรือความละเอียดของลักษณะพื้นผิววัตถุนั้น
- 3.เกิดจากความแตกต่างของความโปร่งแสง ทึบแสงของวัตถุนั้น สะท้อนแสงเข้าตาเราทำให้ความถี่ลึกร็วรอยของลักษณะพื้นผิววัตถุนั้น
- 4.เกิดจากความแตกต่างของสี ที่ปรากฏบนระนาบผิวของวัตถุนั้น คลื่นของแสงที่สะท้อนต่างกันเข้าสูตา ทำให้เห็นลักษณะของพื้นผิวที่สีปรากฏอยู่ต่างกัน (วุฒิ วัฒนสิน : 2539. 130)

4.2.4 สี (Color)

หมายถึง แสงที่มาจากกระทบลงบนวัตถุและปรากฏให้เห็นแก่สายตา สีอาจจะเกิดจากวัตถุตามธรรมชาติเช่นสีเขียวของใบไม้ สีแดงของกุหลาบเป็นต้น สีที่มนุษย์นำมาใช้สร้างสรรค์ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันตั้งแต่สมัยโบราณ สีได้ถูกนำมาใช้เกี่ยวกับทางด้านจิตวิทยา สีจึงนับว่ามีความสำคัญต่อความรู้สึก อารมณ์ และพัฒนาการ การเรียนรู้ของเด็ก สีจึงถูกนำมาสร้างสรรค์ควบคู่กับการพัฒนาวิธีของผลงานศิลปะอยู่เสมอ

สุชาติ สุทธิได้แสดงทฤษฎีเกี่ยวกับสีในหนังสือ เรียนรู้การเห็น พื้นฐานการวิจารณ์ทัศนศิลป์ไว้ว่า

ตามธรรมชาติของรูปร่างรูปทรงต่างๆ ท่ามกลางความสว่างและความมืดในแต่ละระดับของแสงนั้น นอกจากจะมีแสงและเงาแล้วยังมีสีประจำตัวของแต่ละวัตถุ (Locality) ที่มีอยู่โดยธรรมชาติปรากฏให้เห็นอีกด้วยจึงทำการสรุปได้ว่า ค่า 3 อย่างคือความสว่าง ความมืด และสีที่ปรากฏในกาเห็นนั้น เห็นพร้อมกัน มีความสัมพันธ์กันและไม่สามารถแยกออกจากกันได้ และยิ่งกว่านั้นพลังตัวที่ปลุกเร้าความรู้สึกและอารมณ์จากการเห็นของเราที่มีต่อวัตถุมากที่สุด มีค่าของแสงและเงาแต่ละเป็นสี ของวัตถุนั้นเอง (สุชาติ สุทธิ . 2535 : 45)

สีจึงมีลักษณะของกระบวนการของการสร้างสรรค์งานศิลปะดังนั้นโกสุม สายใจจึงกล่าวไว้ว่าสีเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งในการสร้างงานจิตรกรรม ที่สามารถโน้มน้าวผู้ชมหรือผู้บริโภคให้เกิดอารมณ์ร่วมปิติยินดีไปกลับผลงานนั้นๆย่อมต้องมีวิธีการใช้สี สามารถแบ่งออกเป็นลักษณะใหญ่ ได้แก่การใช้สีแบบเหมือนธรรมชาติ (Realistic Style) การใช้สี ตามหลักทฤษฎีการใช้สี การใช้สีตามทฤษฎีของศิลปิน (โกสุม สายใจ . 2540 : 71-95)

ดังนั้นวิรุณ ตั้งเจริญ ได้ให้ทฤษฎีในเรื่องสีเกี่ยวกับการใช้สีดังนี้

การใช้สีให้รู้สึกเรื่องแสงสี (Iridescence) เป็นการระบายสีหรือใช้สีให้เกิดสภาพเรืองแสง สีรุ้ง หรือ เหลือบแสงสีคล้ายกับสีมุก แสดงสภาพสะท้อนแสงสีต่างๆ ดังสีรุ้งอาการเรืองแสงสีเช่นนี้จะก่อให้เกิดความรู้สึกลอยตัวบนพื้นที่ขึ้นไม่ว่าจะเป็นงานออกแบบจิตรกรรม หรือ ประติมากรรม

การใช้สีให้รู้สึกมีประกายแสง (Luster) หรือแสดงผิวที่เป็นมันจะช่วยให้เกิดความรู้สึกลอยตัวของสี ไม่ว่าจะเป็นงานปั้นน้ำหนักสีอ่อนแก่ให้เกิดความรู้สึกประกายแสงขึ้น

การใช้สีให้รู้สึกผิวเป็นมัน (Transparency) จะด้วยการสร้างภาพวังหรือสภาพโปร่งใส จริงก็ตาม เช่น การระบายสีให้รู้สึกโปร่งใสจากรูปทรง หนึ่งไปยังรูปทรงหนึ่ง ประติมากรรมพลาสติก การสเปรย์สีให้เกิดภาพโปร่งใสปรากฏการณ์เช่นนี้ก่อให้เกิดความรู้สึกของพื้นที่ด้วยเช่นกัน (วิรุณ ตั้งเจริญ . 2535 : 22)

โกสุม สายใจได้อธิบายเกี่ยวกับสีในหนังสือสีและการใช้สีว่า

การใช้สีนั้นการกำหนดโครงสีหรือวางแผนการใช้สี (Colour schenes) เป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะเป็นการเตรียมหรือวางแผนที่จะจัดวางกลุ่มสีให้สัมพันธ์กัน ประสานหรือส่งเสริมกัน การกำหนดโครงสีไว้ก่อนจะช่วยทำให้ศิลปินระบายสีสำเร็จในเวลาอันสั้น เพราะไม่ต้องเสียเวลาลองผิดลองถูกและภาพที่สำเร็จก็สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ด้วย การใช้สีของศิลปินและนักออกแบบในปัจจุบันมีการใช้สีลักษณะใหญ่ดังนี้

การใช้สีเหมือนธรรมชาติ หรือเหมือนแบบที่มองเห็นการใช้สีลักษณะนี้นิยมใช้ในงาน จิตรกรรมและการออกแบบโดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ภาพที่สำเร็จออกมาดูแล้วเหมือนแบบที่มองเห็นทั้ง รูปร่าง สี สัน พื้นผิวทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าศิลปินได้มองเห็นความงามของธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเป็นแม่แบบแห่งการใช้สีและเป็นพื้นฐานแห่งการศึกษาเพื่อพัฒนาไปสู่การใช้สีในลักษณะต่างๆ (โกสุม สายใจ . 2540 : 70)

ดังนั้นสีและการมองเห็นจึงเชื่อมโยงกันโดยตรง ดังที่ อารี สุทธิพันธุ์ กล่าวเอาไว้ในหนังสือทัศนศิลป์และความงามว่า การมองเห็นสีขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของสี 3 ประการเด่นๆ

1. ค่าของสี หรือ สีนั้นๆ โดยตรง
2. น้ำหนักอ่อนแก่ของสี (The value of colour)
3. ความเข้มของสี (Intensity),

คุณสมบัติของสีทั้ง 3 ประการนี้ ทำให้เรามีความรู้สึกว่าสีเหล่านั้นให้ความรู้สึกตื้นเขินเป็นสีอ่อน หรือทำให้เรามีความรู้สึกสงบเป็นสีเย็น สร้างความรู้สึกประทับใจให้เกิดการรับรู้ทางการเห็นได้ (อารี สุทธิพันธุ์ . 2532:49)

วิรุณ ตั้งเจริญ ได้ให้ทรรศนะเกี่ยวกับคุณสมบัติของสีว่า

ทฤษฎีสีหลายต่อหลายทฤษฎีได้แยกคุณสมบัติของสี (Color property) ไว้ 3 คือ สีแท้ (hue) น้ำหนักสี (Value) และความเข้มของสี (intensity)

สีแท้ คือ สีเด่นหรือสีบริสุทธิ์สีใดสีหนึ่งซึ่งยังมิได้ผสมให้เกิดค่าสีต่างออกไป สีแท้แดง หมายถึง สีแดงบริสุทธิ์ ที่ปราศจากสีดำ สีขาว หรือสีอื่นใด และเป็นสีพื้นฐาน ซึ่งก่อให้เกิดคุณสมบัติอื่นๆ ตามมา

น้ำหนักสี น้ำหนักสีคือสีซึ่งสัมพันธ์กับความเบา – หนัก หรืออ่อน – แก่ (Lightness or darkness) หลายน้ำหนัก ของสีใดสีหนึ่งน้ำหนักมีความสัมพันธ์กับระดับสีเทา (gray scale) ซึ่งไล่สีน้ำหนักจากสีขาวไปสู่สีดำอาจเป็น 5 ,7 หรือ 9 น้ำหนัก (หรือนับด้วยสิบหรือร้อยน้ำหนักก็ได้) สิบระดับสีเทานี้ปราศจากสีแท้ เราเรียกว่า ออร์งค์

(achromatic / สีซึ่งปราศจากสีแท้) เราสามารถแปลความลดหลั่นน้ำหนักสีของสีเทาให้สัมพันธ์กับสีแท้ได้ โดยถ่ายภาพสีแท้ต่างๆให้เป็นภาพขาวดำ (ของสีแท้) มาเทียบกับระดับสีเทา ก็จะทราบน้ำหนักสีปกติ (normal value) หรือน้ำหนักสีธรรมชาติ (natural value) ของสีใดสีหนึ่งนั้น น้ำหนักอ่อนมากสำหรับสีเหลือง น้ำหนักเข้มมากสำหรับสีม่วง เป็นต้น (สำหรับผู้ที่มิประสบการณ์ในเรื่องสีเป็นอย่างดี เช่น นักออกแบบ หรือจิตรกร เมื่อเห็นสีแท้สีใดสีหนึ่ง ย่อมมองน้ำหนักของสีแท้นั้นกัน) น้ำหนักสีซึ่งเบากว่าสีน้ำหนักปกติเรียกว่า

สีค่าอ่อน (tint) และสีซึ่งมีน้ำหนักสีหนักกว่าน้ำหนักปกติของสีนั้นเรียกว่าสีค่าแก่ (shade) เช่น สีชมพู คือ สีค่าอ่อนของสีแดง สีแดงมารูน (maroon) คือสีค่าแก่ของสีแดง ในการผสมสี การผสมสีขาวย่อมได้สีค่าอ่อน และผสมสีจะได้สีค่าแก่

ความเข้มของสี ความเข้มของสี (intensity) ก็มีความหมายคล้ายกับค่าสี (chroma) หรือสภาพอิ่มตัวของสี (saturation) ซึ่งเป็นสภาพบริสุทธิ์ ของสีแต่ละสี เป็นสีที่ไม่มีค่าสีเทาเจือปน ถ้ามีค่าสีเทาเจือปนอยู่ก็ถือว่ามีความเข้มต่ำ (low intensity) โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่าสีเทา สีขาว หรือสีดำ และสีความเข้มต่ำเหล่านี้เรียกว่า ค่าสีคล้ำ (tone) ถ้าพิจารณาสีที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน เช่น สีน้ำตาล สีน้ำตาลเข้ม สีเนื้อ (tan / สีแทน) ล้วนเป็นสีที่มีความเข้มต่ำ (วิรุณ ตั้งเจริญ . 2535 : 20-21)

อารี สุทธิพันธุ์ ได้อธิบายเกี่ยวกับสีในเรื่องคุณสมบัติเอาไว้หลายประการดังต่อไปนี้

สีแต่สีมีคุณสมบัติ 3 ประการคือ

1. มีความแตกต่างกันตามกำลังส่องสว่างของสี (Intensity)
2. ให้ความรู้สึกตื้นลึกห่างกันเป็นมิติของสี (Dimension)
3. สามารถที่จะผสมกันทำให้เกิดสีอื่นได้ (Saturation)

คุณสมบัติของสีทั้ง 3 ประการนี้เป็นคุณสมบัติของสีแท้ และเมื่อนำมีดและสีขาวเข้าผสมด้วยมีชื่อต่างกันคือ เมื่อสีแท้ ผสมกับสีดำเรียกว่า (Shade) เมื่อสีแท้ผสมกับสีขาวเรียกว่า (tone) สีมีวิธีผสมหลายวิธีคือ

1. ผสมกันด้วยเนื้อสี (Pigment mixture) วิธีนี้จะได้สีใหม่ขึ้น เช่น เราเอาเขียวผสมกับเหลือง จะได้เขียวเหลือง หรือแดงผสมกับเหลืองจะได้สีส้ม
2. ผสมกันด้วยวิธีจุด (Pointillism or divisionism) เป็นวิธีผสมให้ผสมกันในดวงตา โดยพยายามจุดสีแท้ เพื่อให้สีจุดเล็กๆ นั้นส่งความเข้มออกมาผสมกันในดวงตา
3. ผสมกันโดยวิธีแผรงสีของสี การผสมตามวิธีนี้เหมาะสำหรับระบายสีเป็นแผ่นเรียบหรือออกแบบตกแต่ง เช่น ระบายพื้นสีแดง เว้นตรงกลาง ระบายสีเหลือง ผสมกันโดยดวงตา (Eye painting) วิธีนี้เป็นการผสมตามความรู้สึก เช่น ระบายสีเขียวบนรูปสี่เหลี่ยม และมีบริเวณสีขาวอยู่ใกล้ขนาดเท่ากับรูปสี่เหลี่ยม ที่ระบายสีเขียว เมื่อเพ่งสีเขียวประมาณ 5 นาที ละสายตา มาดูบริเวณสีขาว ก็จะได้สีแดงเรื่อๆ ปรากฏเป็นสีที่ตรงข้ามกับสีเขียว วิธีนี้เป็นการผสมสีในดวงตา (อารี สุทธิพันธุ์ . 2532 : 165-166)

นอกจากนั้นแล้วยังตอบสนองอารมณ์ผู้ดูในแง่จิตวิทยา ดังที่ วิรุณ ตั้งเจริญได้กล่าวไว้ในหนังสือทฤษฎีสี เพื่อการสร้างสรรค์ว่า

สีต่างๆแต่ละสีจะมีพลังปลุกเร้าการตอบสนองของอารมณ์ (Emotional responses) นอกจากคุณภาพด้านอื่นๆแล้วสียังมีอุณหภูมิเชิงจิตวิทยา (Psychological temperature) อยู่ในตัวของมันเอง เช่น สีแดง สีส้ม สีเหลือง ให้ความรู้สึกอุ่น และสัมพันธ์กับแสงอาทิตย์ หรือไฟ สีน้ำเงินหรือสีเขียวสัมพันธ์กับป่า น้ำ ท้องฟ้า และให้ความรู้สึกเย็น เป็นต้น ศิลปิน นักออกแบบและนักสร้างสรรค์กระบวนแบบ (Stylist) เรียนรู้และเข้าใจในเรื่องจิตวิทยาเกี่ยวกับสี ความสัมพันธ์ระหว่างสีกับปฏิกิริยาตอบสนองของมนุษย์ และนำประโยชน์จากการเรียนรู้และประสบการณ์ไปสร้างสรรค์งานศิลปะหรืองานออกแบบของเขา (วิรุณ ตั้งเจริญ . 2535 : 22)

นอกจากการสร้างสรรค์งานของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ที่มักจะเลือกเนื้อหาที่เกี่ยวกับตนเองเป็นหลักแล้วจากข้างต้นที่กล่าวมาเกี่ยวกับรูปแบบของรูปทรงที่รวมเอา เส้น พื้นผิว รูปทรง สี ที่รวมกันเป็นโครงสร้างนั้นส่วนใหญ่จะพบว่าเขาเองมีการนำส่วนต่างๆมาใช้และเน้นแต่ละส่วนที่กล่าวมาทั้งสิ้น

4.3 กลวิธีในการระบายสี (Colouring)

หมายถึงเทคนิคการสร้างสรรค์งานศิลปะด้วยวิธีการต่างๆ ในการระบายสีโดยทำให้เกิดกระบวนการหรือวิธีการระบายเพื่อเป็นไปตามจุดประสงค์ การระบายสีจึงมีหลากหลายรูปแบบและเทคนิค

ที่แตกต่างกันไปแล้วแต่ความถนัดและความชอบส่วนตัวของศิลปิน และเนื้อหาเรื่องราวของผล งานนั้นๆ ด้วย

ดังนั้น โกสุม สายใจจึงได้กล่าวไว้เกี่ยวกับเทคนิคและวิธีการระบายสีดังนี้คือ

1. การระบายสีให้เรียบ (Flat colouring) เป็นการระบายสีเพื่อแสดงความปราณีต เรียบร้อยมีขอบเขตที่ชัดเจนแน่นอน ถ้าต้องการจะแสดงพื้นผิวก็จะใช้วลดลยประกอบการระบายสีให้เรียบยังแยกย่อยออกไปอีกคือ

ก. การระบายสีให้เรียบและตัดเส้น ในกรณีที่ชอบของรูปไม่เรียบร้อยการตัดเส้นขอบจะช่วยให้ดูสวยงามขึ้นนอกจากนี้จิตรกรรมบางประเภทเช่นจิตรกรรมไทย ยังแสดงความงามของการตัดเส้นและลีลาของเส้น โดยเฉพาะ

ข. การระบายสีเรียบขอบคม เป็นการระบายสีที่ใช้กันมากในงานจิตรกรรมและการออกแบบโดยเฉพาะงานที่ต้องการแสดงถึงความปราณีตเรียบร้อย เป็นเทคนิคเบื้องต้นเพราะเป็นการฝึกบังคับมือให้เที่ยงตรงมีสมาธิ ปัจจุบันมีวิธีการที่ง่ายและได้ผลดีคือการใช้กระดาษยาง หรือเทปกาวมาคาดเป็นขอบแล้วระบายสีให้เรียบ ดังกระดาษออกจะได้รูปร่างรูปทรงที่มีขอบคมชัดตามต้องการ

ง. การระบายสีให้เรียบ และมีน้ำหนักอ่อนแก่ เป็นการระบายสีเรียบ เหมือนข้อ ก. และข้อ ข. ในพื้นที่รูปร่างและรูปทรงจะมีการแสดงน้ำหนักอ่อนแก่เพื่อให้เกิดการเคลื่อนไหวที่มีชีวิตชีวายิ่งขึ้น

2. การระบายสีให้กลมกลืน (Harmony colouring) ในการใช้สีส่วนใหญ่จะใช้หลายสีหรือหลายน้ำหนัก และมักจะทำให้กลมกลืนโดยไม่มีขอบขึ้นหรือกลืนไปกลับส่วนพื้นซึ่งส่วนใหญ่จะเกลี่ยในขณะที่ยังไม่แห้ง สีแต่ละประเภทจะมีวิธีการยากง่ายแตกต่างกัน

3. การระบายสีแสดงพื้นผิว (Texture colouring) พื้นผิวที่แตกต่างกันเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่ง ทำให้เกิดความงามในงานจิตรกรรม เป็นเทคนิคการระบายสีทำให้ดูแล้วรู้สึกสนุกสนานไปตามลักษณะของอุปกรณ์ที่ใช้ระบายสีในข้อหนึ่งแต่ละคู่มือมีน้ำหนักอ่อนแก่ มีชีวิตชีวา มีความสวยงามอีกแบบหนึ่ง ทำให้ศิลปินพยายามค้นหาเครื่องมือต่างมาสร้างสรรค์ให้เกิดความงามของพื้นผิวเทคนิคการระบายสีเรียบบางครั้งดูจืดไม่ตื่นเต้นเร้าใจ นำเบื้อทั้งผู้สร้างและผู้ดู ศิลปินจึงระบายสีเป็นพื้นผิวให้ดูแปลกตา ตื่นเต้น เช่น พื้นผิวจากการระบายสีหนาๆ พื้นผิวจากรอยแปรง เป็นต้น ทำให้ผู้ดูบางกลุ่มที่ชอบแบบเรียบร้อยไม่เห็นด้วยและวิจารณ์ว่าเป็นภาพที่ยังไม่เสร็จ แต่ถ้าพิจารณากันให้ลึกซึ้งแล้วจะเห็นว่าเป็นการระบายสี ที่แสดงถึงความแม่นยำ ได้จังหวะ คู่มือชีวิตชีวา

ก. พื้นผิวที่เกิดจากรอยแปรงหรือพุท้น แปรง หรือพุท้นเป็นอุปกรณ์พื้นฐานใช้ในการเขียนภาพ ตั้งแต่อดีต ซึ่งสามารถจะใช้ระบายโดยเกลี่ยให้เรียบหรือปล่อยให้แสดงถึงความงามของรอยแปรงก็ได้ ศิลปินผู้มีชื่อเสียงด้านนี้ เช่น วินเซนต์ ฟาน โกะ วิลเลียม เดอร์กู๊นิง จาร์ส เกียคก้อง วิธุน ตั้งเจริญ และอารี สุทธิพันธุ์ เป็นต้น

ข. พื้นผิวจากการระบายสีโดยวิธีจุด พื้นผิวที่เป็นจุดนับว่าเป็นความงามอย่างหนึ่ง เกิดจากพุท้นหรืออุปกรณ์อื่นๆ ก็ได้ ปัจจุบันมีเครื่องพ่นสีซึ่งทำให้ได้จุดที่มีขนาดเล็ก และแต่ละจุดมีขนาดเท่ากัน

ง. การระบายสีโดยการหยดสี ทาสี ราดสี วิธีการนี้นับได้ว่าเป็นการระบายสีที่อิสระ และสนุกสนานมากที่สุดภาพที่ปรากฏออกมา จะแสดงถึงพลังแห่งความรู้สึกของศิลปินในขณะนั้นอย่างจับพถัน ผู้นำวิธีการนี้มาใช้เป็นคนแรกคือ แจคสัน พอลลอค เป็นศิลปินในกลุ่มแอบเตรก เอ็กซเพรสชันนิสม์ (Abstract expressionis) นอกจากนี้ศิลปินบางคนยังค้นหาเครื่องมือ หรือวัสดุต่างๆมาระบายสีแทนพุท้นทำให้เกิดความงามของสี พื้นผิว น้ำหนัก จังหวะและลีลาที่แปลกออกไปอีก เช่น ผลงานของ มาร์ค รอชโก ใช้สีฉูดฉาดสักระบายลงบนผ้าใบ ผลงานของอีฟ แคลง ใช้หญิงสาวเปลือยกายลงไปจุ่มสีแล้วมาเกลือกกลิ้งบนพื้นผ้าใบ เป็นต้น (โกสุม สายใจ :2540 . 103-109)

จากข้างต้นในเรื่องของการระบายสีส่วนหนึ่งนั้น อารี สุทธิพันธุ์ ได้กล่าวเอาไว้เกี่ยวกับเทคนิคการระบายสีว่าเทคนิคการระบายสีได้แก่ การระบายสีน้ำมัน มีแนวทางในการนำสีไปใช้เพื่อแสดงความรู้สึกของเราด้วยรูปและพื้น 4 ประการคือ

1. การระบายสี กลมกลืนกันตามวงสี
2. ระบายสีให้รู้สึกติดกัน
3. ระบายสีให้รู้สึกอ่อนแก่ประสานกัน
4. ระบายสีให้มีสีกลางคอยคุมอยู่

นอกจากจะใช้สีให้รู้สึบบางส่วนดังกล่าวจะต้องนึกเสมอว่าสี และลักษณะพื้นผิวสำคัญ และเกี่ยวข้องกับแสงสว่างลักษณะพื้นผิวอันเกิดจาก การเคลือบ (blending) การป้าย (brush stroke calligraphy) การสาด (splashing) ฯลฯ อย่างไรก็ตามผู้สร้างต้องตัดสินใจกันกับเรื่องราวที่นำมาถ่ายทอดเป็นภาพด้วย ด้วย (อารี สุทธิพันธุ์ .2545 :6-7)

ดังที่ วิรุณ ตั้งเจริญ ได้กล่าวเกี่ยวกับกลวิธีการระบายสีและเทคนิคต่างๆไว้ให้ศึกษาได้แก่

Glazing คือ เทคนิคการระบายฉาบผิวหน้าโดยมีสีเข้มผสมน้ำมันระบายบางๆ ให้โปร่งใสสามารถมองเห็นสีสาดใสบนผิวหน้าและมองผ่านไปเห็นสีพื้นข้างล่างซึ่งเป็นสีอ่อนกว่า ด้วยการฉาบผิวหน้าสีเดียวหรือหลายสีก็ได้ ถ้าจะฉาบหลายสีก็ต้องใช้สีใดสีหนึ่งก่อนทิ้งไว้ให้แห้งแล้วจึงฉาบสีอื่นต่อไปอีก เป็นวิธีการสร้างภาพเขียนได้ดีหาก การฉาบผิวหน้าอาจจะฉาบแต่ละพื้น หรือแต่ละรูปทรง แยกสีกันตามความเหมาะสม นอกจากนั้นวิธีการฉาบผิวนี้อย่างช่วยเคลือบภาพเขียนให้ผิวเป็นมันเฉพาะพื้นที่ หรือ ที่พื้นภาพอย่างน่าสนใจอีกด้วย

Scumbling คือ เป็นวิธีการระบายเพิ่มเติมภาพเขียนหลังจากทิ้งไว้ให้แห้งแล้วอีกเทคนิคหนึ่งคล้ายๆ กับวิธีเกลสซิง แต่วิธีนี้มีลักษณะตรงข้าม คือ ระบายด้วยสีอ่อนลงบนสีเดิมที่เข้มกว่า ส่วนเทคนิคนี้จะใช้กับภาพเขียนที่ต้องการระบายให้รู้สึกละเอียดให้หลุดออกมา (วิรุณ ตั้งเจริญ .2541 :48-49)

และนอกจากนั้น อารี สุทธิพันธุ์ ได้ให้ทรรศนะเกี่ยวกับเรื่องเทคนิคกลวิธีการในการระบายสีในหนังสือวารสารศิลปกรรมว่า

เทคนิคกระบวนการระบายสีน้ำมันสามารถประมวลได้ 6 ประการคือ

1. การระบายเสร็จทันที (All at once)
2. การระบายเคลือบ (Glazing)
3. การระบายแล้วเช็ดออก (Wippig off)
4. การระบายสีไหล (Dripping)
5. การระบายสีทับกัน (Impasto)
6. การระบายประสม (Mixed)

1. การระบายเสร็จทันที เป็นเทคนิคการเขียนสีน้ำมันที่ง่ายที่สุด กล่าวคือ เมื่อรู้จักผสมสีน้ำมันให้เสร็จในช่วงเวลานั้นจะไม่ทิ้งไว้ต่อเติมอีกในวันหลังการระบายเสร็จทันที สร้างกลุ่มอิมเพรสชันนิสม์นิยมมาก เพราะเป็นการถ่ายทอดรูปแบบตามความประทับใจของผู้สร้างที่มีต่อโลกภายนอกได้สะท้อนทันที

2. การระบายเคลือบ เป็นเทคนิคที่พัฒนามาจากการระบายเคลือบของสีน้ำ โดย ที่สีครั้งแรกไม่ผสมกับสีระบายทับภายหลังการระบายแบบนี้ต้องผสมสีค่อนข้างเลวระบายให้ทั่วในชั้นแรก หรือรองพื้นก่อนแล้วระบายอีกสีหนึ่งเคลือบทับ การแสดงน้ำหนักอ่อนแก่อาจเกิดขึ้น จากน้ำหนักพู่กันถ้ากดน้ำหนักแรกก็จะได้สีอ่อนหากไม่กดพู่กันก็จะได้สีแก่ หากต้องการภาพสีน้ำมันส่วนละเอียดเพื่อแสดงให้รู้ว่าเป็นผลมาจากการวาดเขียนมีความแน่นอนและให้ผู้ที่สนใจวาดเขียนขยายวิสัยทัศน์ ในการระบายสีก็สามารถทำให้ร่างรูปตามที่ต้องการนั้นให้ชัดเจนด้วยดินสอ ดำ เส้นที่ร่างอาจได้หลายเส้นยุ่งไปหมดแต่ผู้สร้างทราบดีว่าเส้นจริงแท้ของรูปทรงนั้นๆควรเป็นเส้นไหนหลังจากนั้นจึงให้ใช้สีเหลืองอ่อน (Lemon yellow) ระบายเคลือบเรียบๆ ทับบนเส้นดินสอที่ร่างไว้นั้น เมื่อระบายทับผู้สร้างย่อมรู้ดีว่าจะเคลือบทับเส้นใด จึงยังคงรูปทรงนั้นไว้ เส้นดินสอน้ำหนักต่างๆ จะละลายผสมกับสีเหลืองได้เป็นสีเขียวคล้ำต่างๆกันตรงที่เป็นพื้นอาจว่างไว้หรือระบายสีเหลืองให้ทั้งหมดก็ได้ จุดเด่นของเทคนิคนี้เมื่อระบายเคลือบด้วยสีใดสีหนึ่ง แล้วยังเป็นสีเปียกอยู่ก็สามารถระบายสีอื่นตามต้องการทับได้ เช่น เพิ่มสีเทาแก่เพื่อให้เห็นความรู้สึกตื้นลึก เพิ่มขึ้นหรืออาจขีดออกในบางส่วนที่ไม่ต้องการได้หรือทิ้งไว้ให้แห้งแล้วระบายเน้นให้อ่อนแก่เพิ่มขึ้น หากใช้สีที่มีลักษณะใสระบายระบายรองรับผ้าใบใหม่อาจจะระบายสีเดียวโดยใช้สีใส ปลอ่ยระบายรองรับผ้าใบแสดงความสว่างของสีอ่อนให้เห็นได้

3. การระบายแล้วเช็ดออก เป็นเทคนิคที่ช่วยแก้ปัญหาของพื้นได้เป็นอย่างดีกล่าวคือ เราอาจร่างรูปต่างๆ ตามที่ต้องการจากหุ่นนั่งแล้วระบายสีที่เหลืองเป็นสีพื้นให้ทั่วแผ่น เมื่อระบายแล้วเช็ดออกด้วยผ้าบริเวณที่เป็นรูปส่วนต้องการให้อ่อนก็เช็ดมากหน่อย ส่วนที่ไม่เช็ดออกจะคงเห็นสีเดิมสดใส หลังจากเช็ดแล้วก็ระบายสีรูปวัตถุได้ทันทีอาจจะรอให้สีแห้งแล้วระบายต่อก็ได้ การเช็ดออกนอกจากจะใช้ผ้าแล้วสามารถใช้กริชขูดออกได้ ขณะที่สีชั้นแรกแห้งแล้วจึงระบายสีทับการเช็ดออกต้องระวังอย่าให้ผ้าใบขาด นอกจากนั้นยังสามารถเช็ดออกได้ด้วยน้ำมันทินเนอร์เช็ดแล้วทิ้งให้แห้งจึงระบายทับได้ให้ผลแปลกไปจากที่ระบายทับบนผ้าใบธรรมดา จุดเด่นของเทคนิคนี้เมื่อเช็ดออกแล้วสีจะดูแน่นในรอยขรุขระของผ้าใบเพราะมีแรงกดซึ่งจะทำให้เกิดลักษณะ ผิวของวัตถุที่ต้องการ เช่น วัตถุที่มีความมันผิวเนียนเป็นต้น นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้สร้างจิตรกรรมที่จะต้องทดลองเช็ดออกด้วยตนเองแล้วสรุปรวมผล

4. การระบายสีไหล เป็นเทคนิคที่คล้ายกับสีน้ำคือต้องผสมกับสีน้ำมันสนให้เหลว และคอยเอียงระบายรองรับผ้าใบเอียงมากสีก็จะไหลเร็วเทคนิคนี้สามารถละลายทับบนแผ่นผ้าใบที่เคลือบสีใดสีหนึ่งเป็นพื้นก่อน แล้วจึงระบายสีให้ไหลทับด้านบนเมื่อสีระบายครั้งแรกนั้นแห้งแล้ว การระบายตามวิธีนี้หากผสมกับน้ำมันขึ้นเกินไปก็จะทำให้ไหลช้าและหากใช้น้ำมันสนไม่ดี เมื่อแห้งแล้วอาจแสดงให้เห็นรอยแตกของสีได้จุดเด่นของการระบายสีให้ไหลนั้นก็คือ เมื่อต้องการสร้างสรรค์รูปแบบสีน้ำมันให้มีรูปร่างแสดงความรู้สึกเคลื่อนไหว ก็สามารถเทลาดเอียงให้ไหลตามความต้องการ หรือ ต้องการสร้างสรรค์ รูปแบบแปลกๆ ตามจินตนาการเฉพาะคนก็สามารถทำได้ ข้อสำคัญคือต้องใช้น้ำมันสนอย่างดีผสมให้เหลวพอที่จะไหลได้สะดวก

5. การระบายทับกัน เป็นเทคนิคที่นิยมใช้กันทั่วไป กล่าวคือ ระบายสีน้ำมันตามต้องการ บนระบายรองรับทิ้งไว้ให้แห้งแล้วระบายทับบางส่วนปลอ่ยบางส่วนไว้การระบายแต่ละครั้งเรียกว่าชั้น (Layer) จะระบายบางหรือระบายหนาจะให้รอยแปร่งหรือจะเกลี้ยงก็ได้ โดยทั่วไปแล้วระบายสองหรือสามชั้นเพื่อให้สีที่แสดงบนผ้าใบให้ความรู้สึกแน่นของเนื้อสี (Condensation of colour) การระบายทับกันช่วยให้ผู้สร้างสามารถปรุงแต่งผลงาน ตามต้องการ หากระบายทับกันมากกว่าห้าชั้นขึ้นไป จะรู้สึกละเอียดบนผ้าใบนั้นหนามากก็เรียกเทคนิคนี้ว่า Impasto ตลอดช่วงเวลา 6 เดือนที่รู้สึกว่าการแห้งนั้นจริงๆ แล้ว ยังไม่แห้งสนิทจุดเด่นของการระบายสีทับกันก็คือ สีแต่ละชั้นจะสื่อแทนความต้องการของ

ผู้สร้างหากต้องการเปลี่ยนแปลงก็สามารถเพิ่มเติมสิ่งจะช่วยพัฒนาการรับรู้ และถ่ายทอดรูปแบบของผู้สร้างได้เป็นอย่างดี ผู้สร้างจะรู้ว่าควรจะได้พัฒนาการจัดภาพและรูปแบบได้อย่างไร เพราะการปรุงแต่งแก้ไขเสมอๆนั้น จะพัฒนาทักษะทางการถ่ายทอดรูปแบบได้อย่างมีความคิด (Cognitive skill)

6. การระบายประสม ชื่ออีกอธิบายชัดเจนอยู่แล้วโดยเอาเทคนิคมาผสมกันการระบายสีดังกล่าวทั้ง 6 ประการนี้ มีส่วนคล้ายคลึงกับสีน้ำที่ต่างกันก็เห็นจะเป็นการทับกันของสีเพราะคุณสมบัติของสีน้ำมัน นั้นจะเข้มข้นเวลาต้องการให้สีอ่อนนิยมผสมกับขาว ขณะที่สีน้ำต้องผสมกับน้ำและฟังความขาวของกระดาษด้วยดังนั้นสีน้ำมันจึงระบายทับกันได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งสีอ่อนทับสีแก่ ซึ่งสีน้ำทำไม่ได้เทคนิคต่างๆมาจากเทคนิคพื้นฐานสำคัญ คือการเกลี่ย (Blending) เพราะสีน้ำมันมีความเข้มข้น การจะเกลี่ยให้เรียบคั้นนั้นจะต้องควบคุมความเข้มข้นของสี ให้เหมาะ (Consistency) และจะต้องมีความเข้มข้นเหมือนกันจึงจะเกลี่ยได้กลมกลืนกันขอให้นึกเสมอว่าหากเราเกลี่ยได้ตามต้องการแล้วการป้ายสีแสดงสีลายรอยแปรง คือการลดรอยแปรงจากการเกลี่ยนั่นเอง (อารี สุทธิพันธุ์ . 2541 : 35-39)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรม ของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ในปี ค.ศ. 1962- 1985 นั้นนำผลที่ได้จากการศึกษาวิเคราะห์มาพัฒนาและสร้างสรรค์ ในรูปแบบของศิลปะสื่อผสมของผู้ศึกษาวิเคราะห์ ในการวิจัยครั้งนี้มีสภาพเป็นการวิจัย และพัฒนา (Research and Development หรือ R & D) ในการนำเสนอผลการวิจัยใช้รูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description) ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอตามขั้นตอนได้ดังนี้คือ

1. กำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. ผลการศึกษาวิเคราะห์ผลงาน ของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ในปี ค.ศ. 1962- 1985

1.ประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างจากการคัดเลือกในปี 1962- 1985 ซึ่งเป็นปีที่เขาได้สร้างสรรค์ผลงานศิลปะในรูปแบบที่คิดค้นขึ้นเองซึ่งเรียกว่า ศิลปะแบบเฮวูลูบว (Hourloupe)หรือ ศิลปะขยุกขยิก และส่งผลในมีชื่อเสียงในระหว่างปี 1962 จนกระทั่งเสียชีวิตในปี 1985 นั้นเอง จำนวนภาพที่นำมาวิเคราะห์มีจำนวน 17 ภาพ โดยคัดเลือกจากความสับสนเนื่องที่แตกต่างของการพัฒนาผลงานโดยจำแนกวิธีการและเทคนิคในการสร้างงานมีดังต่อไปนี้

- 1.ผลงานชื่อ trios personages, 1962 : Gouach (Indian ink ground)
on paper 29 x 23 cm.
2. ผลงานชื่อ Preparatory maquette for Gaya Scienza, 1963 : biro and gouache
27 x 35 cm.
3. ผลงาน Autorout a la route noire ,1963 : Oil on canvas 195 x 150 cm.
4. ผลงานชื่อ Etre et paraitre (To Be and to Seen) , 25 July 1963 : oil on canvas
150 x 195 cm.

5. ผลงานชื่อ Le Train de pendules, 1965 : Vinyl on paper mounted on canvas
125 x 400 cm.
6. ผลงานชื่อ Le Verre d'eau v, 1967 : Vinyl on canvas 250 x 129 cm.
7. ผลงานชื่อ Site a l'oiseau (Site with bird) ,1974 : Vinyl on canvas
195x130 cm.
8. ผลงานชื่อ Paysage avec deux personnages (Landscape with two characters)
1974 : Black felt tip pen and colored crayons on paper 32.5 x 25 cm.
9. ผลงานชื่อ Ontogenese , 1975 : Vinyl on laminated panel 245 x 307 cm.
10. ผลงานชื่อ Mondanite'xxviii (Meeting xxviii) : Vinyl on paper mounted on
canvas 67 x 100 cm
11. ผลงานชื่อ Site a' trois personnages don't l'un porte un gateau (Site with three
characters, one with a cake)1975 : Oil on canvas 92 x 73 cm
12. ผลงานชื่อ Tissu D'episode 1976 : Acryl on paper mounted on canvas
248 x 319 cm.
13. ผลงานชื่อ Avantage aux cravates (Advantage to Neckties)1978 : Acryl on
paper mounted on canvas 127x 215 cm.
14. ผลงานชื่อ Les Pas perdus (Killing Time) ,1979 : Acryl on paper (15 pasted
pieces added) 51 x 70 cm.
15. ผลงานชื่อ Mire G 131 (Kowloon) , 1983 : Acryl on paper mounted on
canvas 134 x 100 cm.
16. ผลงานชื่อ Mire G 180 (Bolero) , 1984 : Acryl on paper mounted on
canvas 134 x 200 cm.

17. ผลงานชื่อ Donnee (Non-lieux H 15) , 1984 : Acryl on paper mounted on canvas 67 x 100 cm.

18. ผลงานชื่อ Jean Dubuffet's last drawing, untitled, 1985: Colored crayons on writing paper 21 x 13.5 cm.

โดยผู้วิจัยได้ทำการแบ่งกลุ่มทำการศึกษาผลงานออกเป็น 5 กลุ่มตามลักษณะของการใช้วัสดุในการสร้างผลงานดังต่อไปนี้

กลุ่มผลงานที่สร้างขึ้นด้วยวัสดุสีน้ำมันผสมยางไม้

- ผลงานชื่อ trios personages, 1962 : Gouach (Indian ink ground) on paper 29 x 23 cm.
- ผลงานชื่อ Preparatory maquette for Gaya Scienza, 1963 : biro and gouache 27 x 35 cm.

กลุ่มผลงานที่สร้างขึ้นด้วยวัสดุสีน้ำมัน

- ผลงาน Autorout a la route noire ,1963 : Oil on canvas 195 x 150 cm.
- ผลงานชื่อ Etre et paraitre (To Be and to Seen) , 25 July 1963 : oil on canvas 150 x 195 cm.
- ผลงานชื่อ Site a' trois personnages don't l'un porte un gateau (Site with three characters, one with a cake)1975 : Oil on canvas 92 x 73 cm

กลุ่มผลงานที่สร้างขึ้นด้วยวัสดุสีพลาสติก

- ผลงานชื่อ Le Train de pendules, 1965 : Vinyl on paper mounted on canvas 125 x 400 cm.
- ผลงานชื่อ Le Verre d'eau v, 1967 : Vinyl on canvas 250 x 129 cm.
- ผลงานชื่อ Site a l' oiseau (Site with bird) ,1974 : Vinyl on canvas 195x130 cm.
- ผลงานชื่อ Ontogenese , 1975 : Vinyl on laminated panel 245 x 307 cm.
- ผลงานชื่อ Mondanite'xxviii (Meeting xxviii) : Vinyl on paper mounted on canvas 67 x 100 cm

กลุ่มผลงานที่สร้างขึ้นด้วยวัสดุอะคริลิก

- ผลงานชื่อ Tissu D'épisode 1976 : Acryl on paper mounted on canvas 248 x 319 cm.
- ผลงานชื่อ Avantage aux cravates (Advantage to Neckties) 1978 : Acryl on paper mounted on canvas 127x 215 cm.
- ผลงานชื่อ Les Pas perdus (Killing Time) , 1979 : Acryl on paper (15 pasted pieces added) 51 x 70 cm.
- ผลงานชื่อ Mire G 131 (Kowloon) , 1983 : Acryl on paper mounted on canvas 134 x 100 cm.
- ผลงานชื่อ Mire G 180 (Bolero) , 1984 : Acryl on paper mounted on canvas 134 x 200 cm.
- ผลงานชื่อ Donnee (Non-lieux H 15) , 1984 : Acryl on paper mounted on canvas 67 x 100 cm.

กลุ่มผลงานที่สร้างขึ้นด้วยวัสดุสีขอสัก

- ผลงานชื่อ Paysage avec deux personages (Landscape with two characters) 1974 : Black felt tip pen and colored crayons on paper 32.5 x 25 cm.
- ผลงานชื่อ Jean Dubuffet's last drawing, untitled, 1985: Colored crayons on writing paper 21 x 13.5 cm.

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ข้อมูลที่เป็นเอกสารเกี่ยวกับ ฌอง ดูบอฟเฟ้ ในปี 1962- 1985 ผู้วิจัยในกำหนดกฎเกณฑ์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ดังนี้

1. แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพ
2. การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรง
3. การใช้สี
4. เทคนิคการระบายสีและกลวิธีในการสร้างงาน
5. การใช้เส้น

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการศึกษาข้อมูลเอกสารจากหนังสือต่างประเทศ คือหนังสือชีวประวัติของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งเสียชีวิตและภาพผลงานจากห้องสมุดและทางอินเทอร์เน็ต จำนวน 17 ภาพในช่วงเวลาตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1962-1985 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีชื่อเสียงและคิดค้นงานศิลปะที่มีชื่อว่า ศิลปะแบบเฮวลูว์ (Hourloupe)

4. ผลการศึกษาวิเคราะห์ผลงานจิตรกรรมของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ในปี ค.ศ 1962-1985

การศึกษาวិเคราะห์ผลงานจิตรกรรมของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ในปี ค.ศ.1962-1985 นั้นจะเห็นได้ว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์เป็นศิลปินที่มีความสามารถในการใช้เส้นและรูปทรงตลอดจนการสร้างสรรค์ถึงเนื้อหาและเรื่องราวโดยนำมาคิดค้นศิลปะด้วยตนเองจากการจินตนาการที่เกิดจากความ เก็บกดหรือความประทับใจกับเรื่องราวต่างๆ ใกล้เคียงตัว

ฌอง ดูบอฟเฟต์ เริ่มเป็นที่รู้จักจากผลงานศิลปะแบบเฮวลูว์ (Hourloupe) ในปี ค.ศ.1962-1985 เพราะเขาเริ่มต้นมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักจากการคิดค้นผลงานศิลปะ ในรูปแบบศิลปะของตนเองโดยบังเอิญ หลักเกณฑ์ในการสร้างงานสไตล์ ศิลปะเฮวลูว์ เป็นสิ่งที่ศิลปินกำหนดเองและไม่มีหลักตายตัว ในการประกอบกันของรูปทรงต่างๆ ซึ่งสามารถพัฒนาระดับขึ้นจากจุดเริ่มต้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งนำมาซึ่งเหตุผลที่ทำให้ไม่ถึงการกำหนดเรื่องวัสดุอุปกรณ์ที่แน่นอน เพียงวัสดุที่รองรับงานศิลปะได้ก็เพียงพอ เขาประดิษฐ์ตัวอักษรและกราฟิกต่างๆ อย่างไม่ได้ตั้งใจเหมือนกับการเริ่มต้นวัฏจักรใหม่ เขาสำรวจวิธีการที่จะนำประยุกต์ได้และพยายามคิดแปลงวิธีการที่มีอยู่เดิม ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าทำไมรูปแบบนี้จึงใช้เวลาพัฒนานานถึง 12 ปี การวาดภาพเร็วๆ นั้นทำให้เกิดรูปแบบงานออกมาจากแรงบีบคั้นและได้มาซึ่งลักษณะงานในรูปแบบใหม่ราวกับ ศิลปะเฮวลูว์ เป็นขด DNA หรือรหัสพันธุกรรมที่มีลักษณะแตกต่างอยู่เหนือการควบคุมแพร่ขยายออกไป

ผลของการศึกษาวิเคราะห์

จากการศึกษาวิเคราะห์ผลงานจิตรกรรมของ ฌอง ดูบอฟเฟต์จำนวน 17 ภาพนั้น ได้วิเคราะห์ตามประเด็นต่างๆ ดังนี้คือ

ผลของการศึกษาวิเคราะห์ผลงานของ ฌอง ดูบอฟเฟต์มีดังต่อไปนี้

กลุ่มผลงานที่สร้างขึ้นด้วยวัสดุสีน้ำมันผสมยางไม้

ผลงานชื่อ **trios personages** , 1962: Gouach (Indian ink ground) on paper 29 x 23 cm.

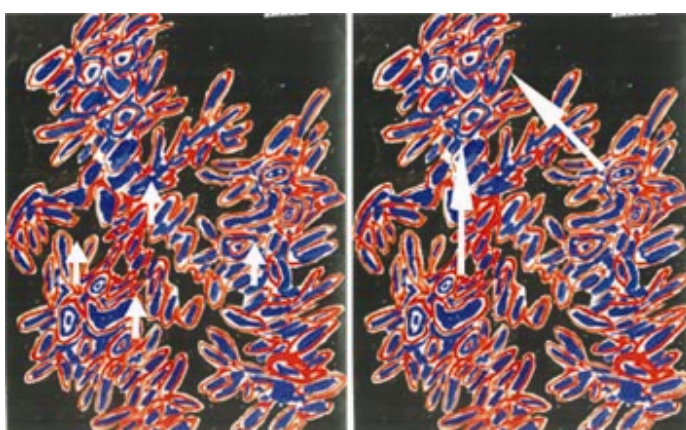
แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพ จากผลงานชื่อ **trios personages**,
1962 : Gouach (Indian ink ground) on paper 29 x 23 cm.

จากการวิเคราะห์แนวคิดและเนื้อหาภายในภาพนั้นจะเห็น ฅอง ดูบอฟเฟต์ได้นำเสนอผลงานในรูปแบบศิลปะเฮาว์ดูว์ว่เนื้อหา จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับคนสามคนตามเลขที่กำกับเอาไว้ที่เหมือน กับว่ากำลังมีการสนทนากัน โดยสร้างรูปทรงใหม่ด้วยการใช้เส้นผลงานชิ้นนี้เป็นผลงานชิ้นแรกๆที่เขาได้คิดค้นขึ้น โดยการใช้เส้นวนๆมาเรียงต่อกันให้มีลักษณะคล้ายส่วนต่างประกอบกันให้มีลักษณะของคน 3 คนด้วยการใช้สีเพียงแค่สามสีเท่านั้น โดยเป็นสิ่งที่ศิลปินถ่ายทอดออกมาโดยอัตโนมัติ ส่วนในเรื่องของการวิเคราะห์เนื้อหาภายในภาพนี้ เป็น เรื่องราวเกี่ยวกับมนุษย์และธรรมชาติของมนุษย์ เพราะเป็นเรื่องความรัก ความโกรธ หลง อิจฉาริษยา ฯลฯ ธรรมชาติของตัวเอง

การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรง จากผลงานชื่อ **trios personages**, 1962 :
Gouach (Indian ink ground) on paper 29 x 23 cm.

จากการวิเคราะห์โครงสร้างภายในภาพนั้น จะเห็นว่าเมื่อพิจารณารูปทรงภายในหรือปริมาตรที่ถูกสร้างขึ้นด้วยการเกาะกลุ่มของรูปทรงเล็กๆจนเกิดเป็นรูปทรงใหม่ซึ่งมีสามรูปทรงด้วย กันโดยความตั้งใจ จากการเคลื่อนไหวภายในภาพนี้จะเห็นได้ว่าการเคลื่อนไหวแบบกระจายจากจุดกึ่งกลางภาพด้วยการใช้รูปทรงกับเส้นสร้างความเคลื่อนไหวและใช้สีระบายเพื่อแยกรูปทรงออกจากพื้นหลัง โดยการทึบส่วนพื้นขาวหรือในส่วนตัวคนเพื่อให้เกิดความแตกต่างอย่างชัดเจน จากการวิเคราะห์รูปทรงภายในภาพนั้นพบว่าป็นรูปทรงที่เกิดจากรูปทรง 2 มิติสร้างสรรค์บนพื้นระนาบ เป็นรูปทรงที่เกิดขึ้นจากการลอกเลียนธรรมชาติ จากรูปทรงที่เป็นการลอกเลียนธรรมชาติแล้ว ฅอง ดูบอฟเฟต์ยังสร้างรูปทรงจากการใช้เส้นที่เกิดจากการวนเป็นลักษณะของรูปทรงกลมที่นำมาเรียงติดๆกัน และมีการใช้เส้นแบบแสดงลักษณะ

เฉพาะตัว เพราะแสดงถึงความเคลื่อนไหวในภาพและบ่งบอกบุคลิกของศิลปินได้เป็นอย่างดี นอกจากนั้นยังทำให้เกิดทิศทางและการเคลื่อนไหวเมื่อพิจารณาน้ำหนักของภาพ โดยทำการแบ่งครึ่งของภาพก็ปรากฏว่ามีน้ำหนักและสัดส่วนที่เท่ากันทั้งซ้ายและขวาหรือเรียกว่า ดุลยภาพแบบสมมาตร

การใช้สี จากผลงานชื่อ **trios personages**, 1962 : Gouach (Indian ink ground) on paper 29 x 23 cm.

จากการวิเคราะห์การใช้สีภายในภาพนั้นปรากฏว่า การใช้สีนั้น ฌอง ดูบอฟเฟต์ เลือกใช้สีแบบง่ายๆ แค่ 3 สีลงกระดาษ โดยใช้สีแท่งชั้นที่ 1 ได้แก่ สี แดงประมาณ สีนํ้าเงินประมาณ และสีดำของหมึกอินเดียอิงค์ซึ่งเป็นสีที่ค่าต่ำ โดยเขาได้ใช้สีจากปากกาเน้นข้อความสีแดงขีดลากเป็นลักษณะแบบวงรีแบบๆ เรียงต่อกันโดยลากเส้น ระบายสีชั้นที่ 1 ของสีแท่ง สีที่เลือกใช้ทั้ง 3 ซึ่งเป็นสีแท่งแล้วนั้นยังมีลักษณะที่บ่งแสงดูแบบๆ ไม่มีมิติ จึงต้องอาศัยการเว้นที่ว่างของกระดาษซึ่งเป็นสีขาวเพื่อให้ดูมีระยะและสัดส่วนของตัวคนขึ้นมา ระดับค่านํ้าหนักสี เป็นสีแท่งบริสุทธิ์ การใช้สีภายในภาพนี้เป็นการใช้สีตรงข้ามกัน

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีในการสร้างงาน จากผลงานชื่อ trios personages, 1962 :
Gouach (Indian ink ground) on paper 29 x 23 cm.

จากการวิเคราะห์การระบายสีของภาพนี้ เป็นการใช้นิเทศการระบายสีที่แสดงลักษณะผิวซึ่งเกิดจากรอยปากกาเน้นข้อความ ซึ่งเป็นการระบายสีที่แสดงถึงความรวดเร็วฉับไวเป็นการระบายสีแบบเสร็จทันที ในการระบายสีของภาพนี้จะเห็นได้ว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการวาดโครงสร้างของรูปทรงก่อน จากนั้นก็มีการลงสีภายในช่องต่างๆ แบบฉับพลันโดยมิได้ลงแบบเรียบเพื่อแสดงจังหวะของการเคลื่อนไหวและสะท้อนถึงอารมณ์ของศิลปินในขณะนั้นซึ่งรวดเร็วราวกับว่าเป็นภาพร่างก็ว่าได้

การใช้เส้นจากผลงานชื่อ trios personages, 1962 : Gouach (Indian ink ground) on paper 29 x 23 cm.

การใช้เส้นภายในภาพนี้เป็นแบบแสดงลักษณะเฉพาะตัว เพราะแสดงถึงความเคลื่อนไหวในภาพ คือเส้นที่เกิดจากการวาดของปากกา ดินสอ ฯลฯ เป็นสัญลักษณ์ของอารมณ์ แสดงจังหวะของ

ความเคลื่อนไหวในภาพ และบุคลิกของศิลปิน ให้ความงามและความรู้สึกในตัวเอง เห็นได้ชัดเจนในงาน ซึ่งมีลักษณะดังนี้ เส้นที่เกิดจากการลากง่ายๆ และเป็นเส้นที่เกิดขึ้นจริง จึงทำให้ผลงานมีชีวิตชีวาและความเคลื่อนไหวได้

ผลงานชื่อ **Prepartory maquette for Gaya Scienza, 1963 : biro and gouache 27 x 35**

cm.

แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพ ผลงานชื่อ **Preparatory maquette for Gaya Scienza, 1963 : biro and gouache 27 x 35 cm.**

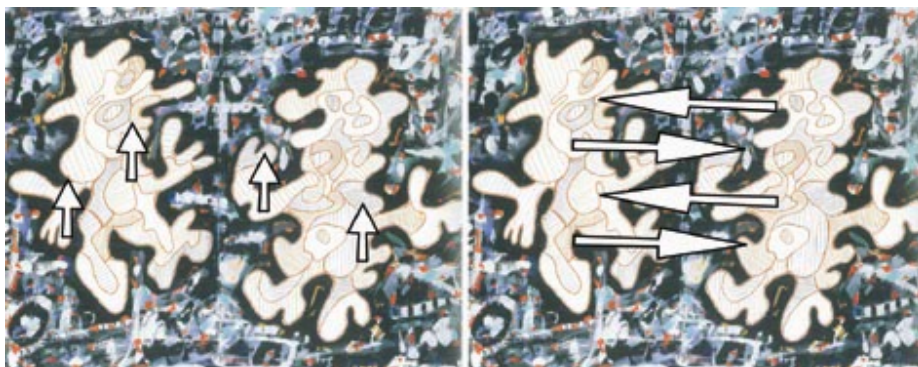
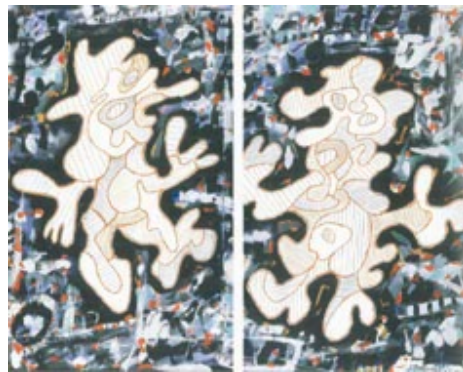
จากการวิเคราะห์แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานในภาพนี้คิดว่า ฅอง ฅูบพเฟต์ นั้นต้องการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับมนุษย์ซึ่งมีอยู่สองคนเป็นชาย โดยสร้างรูปทรงใหม่ด้วยการใช้เส้น ผลงานชิ้นนี้เป็นผลงานชิ้นแรกๆที่เขาได้คิดค้นขึ้น โดยการใช้เส้นสร้างรูปทรงมาเรียงต่อกันให้มีลักษณะคล้ายส่วนต่างประกอบกันให้มีลักษณะของคนในแบบของศิลปิน โดยจะนำชิ้นส่วนเล็กๆมาเรียงต่อกันคล้ายตัวต่อแบบจิกซอ คล้ายการจับชิ้นส่วนเล็กๆมาเรียงต่อกันโดยมีเส้นกัน ซึ่งเป็นการวาดแบบอัตโนมัติที่ จะแยกแยะว่าส่วนใดเป็นภาพหรือว่าพื้นหลังกันแน่ ส่วนในเรื่องของการวิเคราะห์เนื้อหาภายในภาพนี้ เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับมนุษย์และธรรมชาติของมนุษย์และเนื้อหาเรื่องราวส่วนใหญ่ มีการแสดงออกจากแรงกดดันทางสภาพจิตใจจากกรอบรั้วซึ่งเนื้อหาทางสังคม เขามักจะไม่คำนึงถึงรูปแบบและประเพณีใดใด

การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรง ผลงานชื่อ **Preparatory maquette for Gaya Scienza, 1963 : biro and gouache 27 x 35 cm.**

จากการวิเคราะห์โครงสร้างของภาพ โดยรวมเมื่อพิจารณารูปทรงภายในหรือปริมาตร ที่สร้างด้วยเส้นที่คล้ายชิ้นส่วนหลายชิ้นนำมาเรียงต่อกันจนเกิดเป็นรูปทรงใหม่โดยอาศัยการจินตนาการเหมือน การเขียนตัวการ์ตูนและภาพล้อส่วนความเคลื่อนไหวภายในภาพนี้ จะเห็นได้ว่าเป็นการเคลื่อนไหวแบบ ด้านล่างสู่ด้านบนของภาพ ส่วนการสร้างคุณภาพเมื่อพิจารณาน้ำหนักภาพโดยทำการแบ่งครึ่งของภาพ ปรากฏว่ามีการสร้างคุณภาพแบบสมมาตร หรือว่าด้านซ้ายและขวาเท่ากันนั่นเอง

จากการวิเคราะห์รูปทรงจะเห็นได้ว่า ฅอง ฅูบพเฟต์ นั้นใช้รูปทรงอิสระบนพื้นระนาบ 2 มิติ นำมาเรียงต่อกันโดยสร้างรูปทรงให้เหมือน สัญลักษณ์ซึ่งเป็นรูปทรงคล้ายคนการจัดองค์ประกอบด้วยเส้น

ที่ออกมาแบบอัตโนมัติตามความพอใจและใช้เส้นตรง เส้นเฉียง เส้นขวาง จัดเป็นลายด้วยปากกาเน้นข้อความด้วยสร้างลวดลายอย่างรวดเร็วโดยมีการวาดเส้นรอบนอกเอาไว้ก่อน และเว้นบริเวณว่างไว้บางส่วน ในส่วนพื้นหลังจะใช้เส้นที่เกิดจากรอยฟุ้งกัน ที่ปาดไปมาจนเกิดทิศทางต่างๆ โดยเส้นเหล่านั้นทำให้เกิดระยะความรู้สึกที่เคลื่อนไหวและความขัดแย้งในคราวเดียวกัน มีการสร้างลักษณะพื้นผิวที่เกิดจากการลวดลายด้วยการระบายสีแสดงพื้นผิว

การใช้สี ผลงานชื่อ Preparatory maquette for Gaya Scienza, 1963 : biro and gouache 27 x 35 cm.

จากการพิจารณาการใช้สีจากผลงานนี้ จะพบว่าศิลปินได้เลือกใช้สีภายในตัวคนด้วยเส้นต่างๆ จากปากกาซึ่งได้แก่ สีแดง ขาว และสีน้ำเงินซึ่งเป็นสีประจำชาติของฝรั่งเศส งานในช่วงแรกนั้นมีขั้นตอนง่ายๆ ใช้เพียงแค่ 3 สี โดยเขามักจะใช้อุปกรณ์ธรรมดาทั่วไปคือ ปากกาลูกลื่นสีต่างๆ และแต่ละหน่วยจะผสมผสานกันอยู่บนผ้าใบในรูปแบบที่พอมองออกเป็นภาพได้ซึ่งถูกนำมาประกอบกัน จะเห็นว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ นั้นใช้สีหนาๆ ผสมกับยางไม้ ด้วยสี ขาว แดง เหลือง เขียว และใช้สีขาว เพื่อให้เกิดมิติในผลงาน (High light) ระหว่างตัวคนและพื้นหลังเพื่อในดูมีความกลมกลืน และใช้สีดำให้เกิดความรู้สึกลึกและมีมิติ เพื่อให้เกิดระยะบนพื้นระนาบขึ้นมา ส่วนสีฟ้า เขียว แดง และเหลือง ซึ่งเป็นสีแท้ขั้นที่ 1 และ 2 ก็ได้ถูกนำมาใช้ เพื่อสร้างมิติด้วยการเน้นการใช้สีที่ดูสนุกสนานพบว่า มีปริมาณสีขาวมากที่สุด สีดำ สีแดง สีน้ำเงิน เขียวอ่อน สีน้ำเงิน ส่วนสีเหลือง รองลงมาตามลำดับ

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงานผลงานชื่อ Preparatory maquette for Gaya Scienza, 1963 : biro and gouache 27 x 35 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานเกี่ยวกับการระบายสีแล้วพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการระบายสีรองพื้นก่อนด้วยสีดำแล้วใช้สีต่างๆ ปาดทับกันโดยไม่เกลี่ยสี เพื่อให้เกิดมิติ และการลากเส้นโดยแสดงลีลาของรอยพู่กันที่มีลักษณะฉับไวกระจายอยู่ปรากฏเป็นเส้นที่ชัดเจนเรียกว่า เป็นการระบายประสม โดย ฌอง ดูบอฟเฟต์จะปล่อยให้สีแห้งแล้วมีการแสดงลีลารอยพู่กันจากการทับกันของสีจากการปาดไปมา และการลากจุดเป็นต้น เขาเน้นความเรียบง่ายด้วยการใช้สีแต่และสี ผลักดันมิติให้เกิดขึ้นมาเองโดยการระบายสีแสดงพื้นผิวด้วยสีตัดกันจึงทำให้เกิดความเคลื่อนไหว เขาจะใช้สีขาวมากเพื่อให้ภาพคนกับพื้นหลังดูกลมกลืน ส่วนกลวิธีในการสร้างงานของผลงานชิ้นนี้มีการใช้เทคนิคการปะติดเพื่อเพิ่มมิติ และเพิ่มลูกเล่นในงานด้วย

การใช้เส้น ผลงานชื่อ **Prepartory maquette for Gaya Scienza, 1963 : biro and gouache**
27 x 35 cm.

การใช้เส้นในการวิเคราะห์ผลงานชิ้นนี้ จะเห็นว่าการใช้เส้นแบบลายมือเส้นลักษณะส่วนตัว ไม่เป็นระเบียบ กระด้าง เคลื่อนไหว ทื่อ เลื่อนไหล หนา บาง พร่ามัว คมชัด ด้วยการวาดและระบาย บวก กับเส้นที่ไม่ปะติดปะต่อกันคือเส้นที่ใช้หลายๆ เส้นทับซ้อนกันเส้นจะขาดความต่อเนื่อง เป็นเส้นที่แสดง ความไม่แน่นอน

กลุ่มผลงานที่สร้างขึ้นด้วยวัสดุน้ำมัน

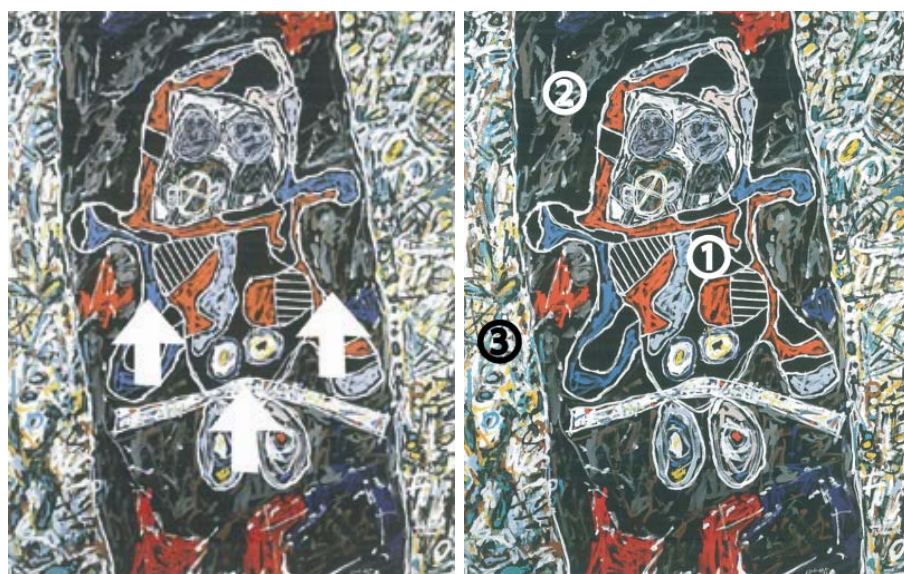

ผลงาน **Autorout a la route noire** ,1963 : Oil on canvas 195 x 150 cm.

แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพ ผลงาน **Autorout a la route noire**, 1963

จากการวิเคราะห์ภาพนี้เมื่อพิจารณาเนื้อหาภายในภาพ จะเห็นว่ามียุโรปทรงที่ประกอบกันเป็นรูปทรงคนในหมาย 1 เข้าใจว่าศิลปินต้องการถ่ายทอดเรื่องราวของตัวเองเมื่อได้การเดินทางไปยังที่ต่างๆ เพราะในรูปที่มีสีดำหมายถึง 2 เหมือนเป็นเส้นของถนน และหมายเลขที่ 3 คือสิ่งต่างๆ เข้าผ่านเข้ามาเมื่อเขาได้เดินทางท่องเที่ยวไปยังที่ต่าง ๆ นั้นเอง หรือที่เรียกว่าการแสดงออกถึงเนื้อหาส่วนตัวอีกด้านหนึ่งก็มีการแสดงออกในด้านการถากถางสังคม และมีความสุข สนุกสนาน ล้อเลียน ตลกค่อนอง ในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ได้นำเสนอผลงานออกงานแบบ 2 มิติ โดยมีลักษณะของศิลปะเฮาส์ดูว์

การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรง ผลงาน **Autorout a la route noire** ,1963

จากการวิเคราะห์การจัดโครงสร้างของภาพโดยรวมภายในภาพนี้พบว่า เป็นรูปทรงของคน ที่สร้างขึ้นด้วยเส้นประกอบกันเป็นชิ้นส่วนต่างๆซึ่งมีทั้งรูปทรงเรขาคณิตรูปทรงที่ถูกสร้างขึ้นตามความรู้สึกของเขาในขณะนั้นมีการใช้เส้นต่างๆ ในลักษณะที่รวดเร็วจนเกิดเป็นรูปทรงที่สามารถดูแล้วเข้าใจได้มีการใช้เส้น และสีแบ่งทิศทางของความเคลื่อนไหวจนเกิดความกลมกลืนของทิศทางโดยการเคลื่อนไหวภายในภาพจะเป็นแบบเคลื่อนไหวจากด้านล่างสู่ด้านบน การสร้างดุลยภาพนั้นเมื่อพิจารณาน้ำหนักของภาพโดยทำการแบ่งครึ่งของภาพก็ปรากฏว่ามีน้ำหนักและสัดส่วนที่เท่าๆกันผลงานชิ้นนี้จึงเป็นการสร้างดุลยภาพแบบสมมาตรหรือดุลยภาพด้านซ้ายและขวาเท่ากันนั่นเอง เพราะมีการจัดองค์ประกอบหลักของภาพให้อยู่ตรงกลาง

ส่วนการวิเคราะห์รูปทรงภายในจะเห็น ฌอง ดูบอฟต์นั้นจะใช้รูปทรงอิสระและใช้เส้นในทำให้เกิดรูปทรงเรขาคณิตอย่างทรงกลมและสี่เหลี่ยมที่เรียงต่อกันขึ้นมา เป็นภาพเหมือนการร่างเส้นวนไปมาหลายที โดยสีที่ปาดไปมาด้วยเส้นตรง เส้นเฉียง เส้นขวาง จัดเป็นลายเพื่อสร้างมิติในหมายเลขที่ 1 ส่วนหมายเลขที่ 2 และ 3 จะเน้นความกล้าในการย้าเป็นเส้นที่มีลักษณะหยาบ หนา แสดงออกถึงอารมณ์ของเขาได้อย่างดีแต่ไม่เป็นเส้นที่ปะติดปะต่อกัน การใช้เส้นที่เกิดจากพู่กันที่ปาดซ้อนทับกันทำให้เกิดความรู้สึกเคลื่อนไหว ลักษณะของพื้นผิวเป็นการสร้างแบบลวงตา

การใช้สี ผลงานชื่อ **Autorout a la route noire** ,1963

จากการวิเคราะห์การใช้สีของภาพนี้พบว่า ฌอง ดูบอฟต์ ได้เลือกใช้สีภายในตัวคนด้วยเส้นต่างๆโดยนำสีขาวมาตัดเส้นและเน้น และมักเว้นที่ว่างซึ่งเป็นพื้นสีดำไว้แล้วระบายสีต่างๆ ภายในเส้นรอบนอก ฌอง ดูบอฟต์จะใช้สีขาวและสีแท้ขั้นที่ 1 เช่น สีแดง น้ำเงิน และเหลือง ทาทับพื้นสีดำที่แห้งแล้ว

เป็นส่วนใหญ่ โดยบางช่วงจะระบายทับสีขาวจนเกิดสีใหม่ เช่น สีชมพู สีฟ้าอ่อน เหลืองอ่อน ส่วนพื้นคือสี ดำหลังตัวคน ศิลปินจะใช้สีเทาซึ่งเป็นสีกลาง สีน้ำตาลและน้ำเงิน รองลงมาตามลำดับเพื่อปลักระยะให้ดู มีมิติขึ้น และด้านข้างที่ศิลปินใช้สีขาวแบ่งเป็นเส้นยาวเอาไว้ทั้งสองข้างภายในมีการระบายทับสีพื้นคือสีดำ โดยมีสีขาว สีฟ้า เขียว เหลือง น้ำตาล และดำ ตามลำดับโดยเน้นการใช้สีหลักคือ ขาว แดง ดำ ฟ้า เป็นต้น

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงานผลงานชื่อ **Autorout a la route noire ,1963**

จากการวิเคราะห์เทคนิคการระบายสีภายในภาพนี้ปรากฏว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์นั้นมีการระบายสี โดยการรองพื้นเอาไว้ก่อนด้วยสีดำจนแห้งแล้วจากนั้นเขาก็จึงระบายสีแบบใช้สีทับ และไม่เกลี่ยสีที่อยู่ชั้น บน โดยต้องการให้เกิดมิติและพื้นผิวขึ้นมา และลากเส้นแสดงลีลาของพู่กันที่มีลักษณะฉับไว ปรากฏเป็น เส้นที่ชัดเจนด้วยการลาก ขีด ปาด ตวัด จุด เป็นเส้นที่ทับไม่ทับมากคล้ายการเรเงาโดยเน้นเส้นรอบนอก อย่างไม่ปะติดปะต่อกัน และสีที่ทับซ้อนกันไปมาอย่างอิสระ และดูกลมกลืนโดยลักษณะของพื้นผิวเป็น แบบแสดงพื้นผิวของภาพ

การใช้เส้นผลงานชื่อ **Autorout a la route noire ,1963**

จากการวิเคราะห์การใช้เส้นของผลงานชิ้นนี้จะพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ได้ใช้เส้นส่วนใหญ่ในการ สร้างมิติและแสดงพื้นผิวเป็นเส้นที่เกิดขึ้นจริงของการกระทำ เพื่อการถ่ายทอดความรู้สึกจากประสาท สัมผัสของมือผ่านวัสดุให้เป็นริ้วรอยขีดเขียนลงสู่พื้นผิวระนาบโดยตรง นอกจากนั้นยังแสดงลีลาของรอย พู่กันปาด ลาก ขนาดของเส้นมีทั้งเล็กใหญ่ต่างๆปะปนกัน มีการเน้นเส้นในรูปทรงที่อยู่จุดศูนย์กลางของ ภาพ โดยใช้เส้นแสดงรูปร่าง แบบไม่ปะติดปะต่อกัน

ผลงานชื่อ **Etre et paraître (To Be and to Seen)** , 25 July 1963 : oil on canvas
150 x 195 cm.

แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพผลงานชื่อ **Etre et paraître (To Be and to Seen)** , 25 July 1963 : oil on canvas 150 x 195 cm.

จากผลการวิเคราะห์การสร้างสรรค์ผลงานพบว่า ฌอง คูบรูฟต์ต้องการสื่อเรื่องราวของคนในสังคม โดยนำเสนอรูปทรงที่มีลักษณะของหน้าคนที่บูดเบี้ยวแฝงอยู่โดยใช้เส้นให้มีความต่อเนื่องกันเป็นรูปทรงสังเกตจากหมายเลขที่ 1 ที่แยกกันไม่ได้มีลักษณะคล้ายการต่อจิ๊กซอภาพ ซึ่งสร้างขึ้นจากการจินตนาการโดยการกระจายรูปทรงไปทั่วทั้งภาพ ใช้สีและลวดลายผลักดันให้เกิดมิติในงานแบบศิลปะเฮาส์ดูบัว เป็นขด DNA หรือรหัสพันธุกรรมที่มีลักษณะแตกต่างและแพร่ขยายออกไป จากการวิเคราะห์เนื้อหาภายในภาพแล้วคิดว่า ฌอง คูบรูฟต์ ต้องการนำเสนอเรื่องราวที่มนุษย์และธรรมชาติของมนุษย์และสิ่งแวดล้อม มีการแสดงออกของเนื้อหา 2 รูปแบบด้วยกันคือ เนื้อหาส่วนตัวที่แสดงออกถึงในด้าน ความรัก เพศ และชีวิตครอบครัว กับเนื้อหาทางสังคม ที่แสดงออกถึงการถากถางสังคม

การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงภาพผลงานชื่อ Etre et paraître (To Be and to Seen) , 25 July 1963 : oil on canvas 150 x 195 cm.

จากการวิเคราะห์โครงสร้างของภาพโดยรวมนั้นลักษณะรูปทรงอิสระบนระนาบ 2 มิติเมื่อพิจารณารูปทรงที่สร้างขึ้นด้วยเส้นที่ลากต่อกันจนเกิดรูปทรงใหม่แบบตัวต่อเลโก้ ที่มีลักษณะรูปทรงนามธรรม ที่เปลี่ยนแปลง ดัดแปลงจากสิ่งที่พบเห็นจากธรรมชาติหรือสิ่งของรอบตัว แต่ยังพอสื่อได้ว่าคืออะไร ซึ่งเกิดจากการดัดแปลงไปจากสิ่งที่ศิลปินมองเห็นทำให้เกิดรูปทรงเฉพาะตามทัศนะของ ฌอง ดูบอฟเฟต์จึงให้รูปทรงมีรูปร่างคล้ายใบหน้าคน ส่วนความเคลื่อนไหวภายในภาพนั้นจะเห็นว่าเป็นการเคลื่อนไหวแบบไม่มีทิศทาง ไม่มีจุดรวมสายตาเพราะว่าการจัดองค์ประกอบจะเป็นแบบกระจายทั่วทั้งภาพ อาศัยสีในการสร้างมิติลวงตา ใช้เส้นลักษณะต่างๆ ทำให้เกิดรูปทรง โดยมีการตัดเส้นนั้นกลับลากเส้นติดกันจนไม่สามารถแยกออกจากกัน หรือแยกรูปทรงออกจากส่วนที่เป็นพื้นไม่ได้ส่วนในการวิเคราะห์การสร้างรูปทรงภายในผลงานนี้นั้นจะเห็นว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้รูปทรงอิสระเป็นหลัก ซึ่งเมื่อพิจารณา มวลของรูปทรงที่มากด้วยปริมาตร

การใช้สี ผลงานชื่อ Etre et paraître (To Be and to Seen) , 25 July 1963 : oil on canvas 150 x 195 cm.

จากการวิเคราะห์การใช้สีในผลงานนี้พบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ได้เลือกใช้สีแท่งที่ 1 ได้แก่ สีขาว สีแดง และสีขั้นที่ 3 ได้แก่ สีน้ำตาล และเหลือง กับสีกลาง ได้แก่ สีเทาและสีที่ถูกทำให้มีค่าอ่อนลง สีฟ้า ภายในภาพโดยใช้สีแดงในการตัดเส้นเน้นรูปทรงต่างๆเพื่อการปลุกกระแหให้ดูมีชีวิตขึ้น และสีภายในภาพมีความกลมกลืน

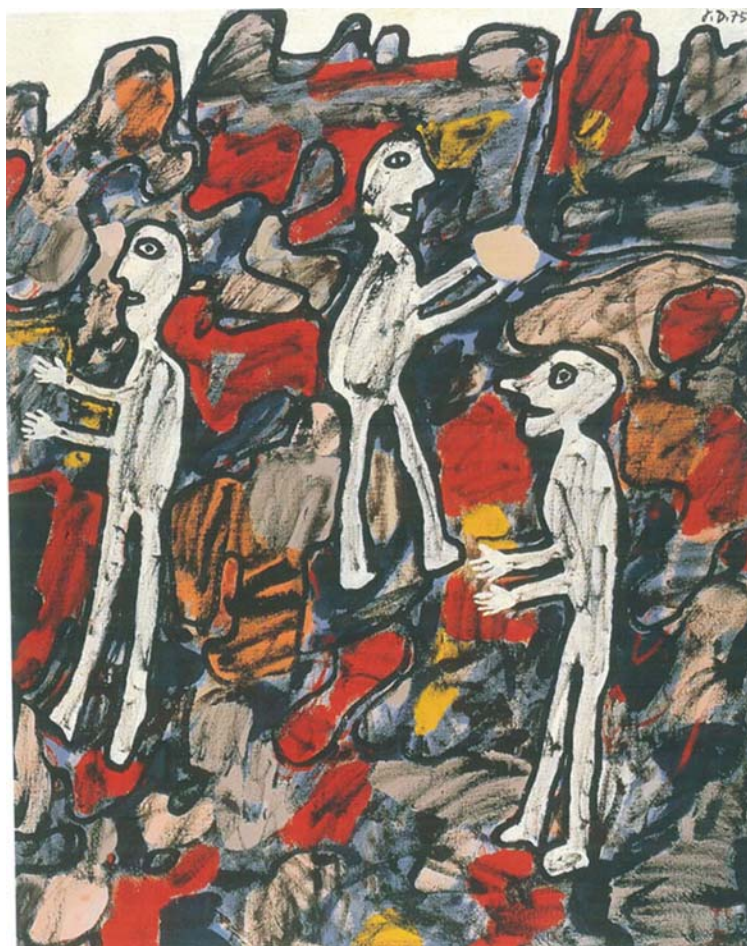
เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงานผลงานชื่อ Etre et paraître (To Be and to Seen) , 25 July 1963 : oil on canvas 150 x 195 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานชิ้นนี้ในเทคนิคการระบายสีพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ นั้นได้ใช้การระบายสีแบบเคลือบหรือรองพื้นก่อนด้วยสีดำจนแห้งแล้วจากนั้น ใช้เส้นสีแดงลากส่วนที่ต้องการแล้วจึงระบายสีอื่นๆทับสีและไม่เคลือบสีที่อยู่ชั้นบนที่ต้องการปล่อยให้แห้งโดยบริเวณสีดำเอาไว้บ้าง จากนั้นลงสีที่เหลืองทับสีขาวและดำ โดยระบายแบบไม่มีการเกลี่ยเรียบระหว่างรูปทรงต่างๆและจากนั้นก็ขีดลวดลายเส้นต่างๆ เช่น เส้นเฉียง ตรง ขวาง จุด ด้วยสีแดง น้ำเงิน ด้วยการแสดงลักษณะพื้นผิวด้วยการระบายสี

การใช้เส้น ผลงานชื่อ **Etre et paraître (To Be and to Seen)** , 25 July 1963 : oil on canvas 150 x 195 cm.

จากการวิเคราะห์การใช้เส้นภายในภาพนี้เข้าใจว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ ใช้เส้นอยู่ 2 รูปแบบคือเส้นแสดงรูปร่างที่มีความหนาของเส้นที่ไม่สม่ำเสมอและเส้นที่แสดงลักษณะเฉพาะตัว เพราะมีการแสดงความเคลื่อนไหวจากการใช้เส้นสะท้อนความรู้สึกและอารมณ์ของศิลปินได้ดี

ผลงานชื่อ Site a' trois personnages don't l'un porte un gateau (Site with three characters, one with a cake) 1975 : Oil on canvas 92 x 73 cm

แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพผลงานชื่อ Sitea'trois personnages don't l'un porte un gateau (Site with three characters, one with a cake)1975 : Oil on canvas 92 x 73 cm

จากการวิเคราะห์การสร้างสรรค์ผลงานภายในภาพนี้นั้นจะเห็นได้ว่า ณอง คุนบุพเพต์ ได้ใช้เนื้อหาและเรื่องราวของคนที่มีการตั้งสรรค์กันซึ่งสังเกตได้จากหมายเลขที่ 1-3 จะเป็นรูปทรงคนส่วน หมายเลขที่ 4 จะเป็นเค้กก้อนหนึ่งที่รูปทรงกลม (โดยศิลปินได้ระบุชื่อแปลเอาไว้ในตัวเอง)จะมีคุณค่าเรื่องราวเกี่ยวกับมนุษย์และธรรมชาติของมนุษย์และมีเนื้อหาส่วนตัวในการแสดงออกมี 2 รูปแบบด้วยกัน คือ การแสดงออกทางด้านจิตวิทยาจึงแสดงออกในความพอใจส่วนตัว ซึ่งต้องการแสดงออกอย่างเสรีด้วยความนึกคิดของตนเองไม่คำนึงถึงผลกระทบใดใด และต่อต้านกฎระเบียบต่างๆของสังคม และมีเนื้อหาทางสังคมในการแสดงออกแบบถากถางสังคมในแบบศิลปะแฝงการประชดประชัน ด้วยเนื้อหาที่ไม่รุนแรงและไม่เกรงเกรียงแต่กลับสนุกสนานเนื้อหาจะเกี่ยวกับคน 3 คนมีการแสดงออกเหมือนการวาดของเด็กมีการผสมผสานศิลปะแบบไร้มารยา(Art Burte) ซึ่งได้ปรับใช้ระหว่างความหนักแน่นในแบบของเขาด้วยความเอาใจใส่ผสมกับการสร้างสรรค์งานในรูปแบบ ศิลปะเฮาส์ดูบว นั่นเอง

การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงภาพผลงานชื่อ **Site a' trois personnages don't l'un porte un gateau (Site with three characters, one with a cake)1975 : Oil on canvas 92 x 73 cm**

จากการวิเคราะห์การจัดโครงสร้างของภาพโดยรวมนั้นพบว่า มีการสร้างรูปทรงบนระนาบ 2 มิติแบบที่เรียกว่า รูปทรงที่เกิดจากการลอกเลียนธรรมชาติในส่วนที่เป็นรูปทรงคน มีการจัดวางภาพแบบกระจายรูปทรงมีจุดรวมสายตาอยู่ด้านบนซ้ายของภาพ ส่วนความเคลื่อนไหวภายในภาพนี้จะเป็นการเคลื่อนไหวแบบทั้งซ้ายและขวา ส่วนการสร้างดุลยภาพนั้นจะเป็นแบบอสมมาตรเพราะเมื่อขีดเส้นแบ่งจากตรงกลางภาพจะเห็นว่าไม่มีความเท่ากัน

จากการวิเคราะห์การสร้างรูปทรงภายในภาพจะเห็นว่า ฌอง ดูบอฟต์ นั้นจะใช้รูปทรงแบบการเลียนแบบธรรมชาติ ซึ่งเป็นการเขียนแบบเด็กและเน้นเส้นที่มีลักษณะการจัดวางองค์ประกอบด้วยรูปทรงที่แยกส่วนพื้นและรูปทรงออกจากกันอย่างชัดเจน โดยสร้างมิติจากระนาบพื้นหลังด้วยสีทึบและ

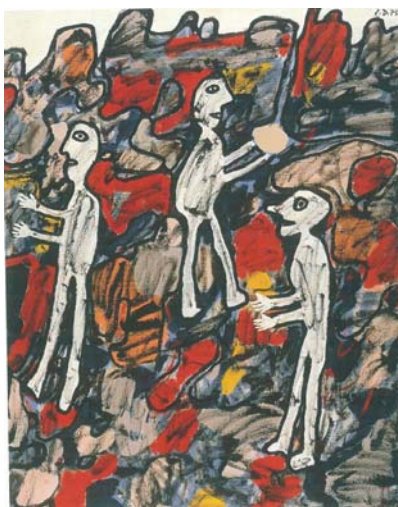
เส้นต่างๆ ดังนั้นรูปทรงที่เป็นรูปทรงคนจึงเป็น ภาพด้านหน้า(Fore ground) และพื้นหลังที่มีการใช้เส้นและสีต่างจึงนับว่าเป็น (Background)

การใช้สี ผลงานชื่อ Site a' trois personnages don't l'un porte un gateau (Site with three characters, one with a cake) 1975 : Oil on canvas 92 x 73 cm

จากการวิเคราะห์การใช้สีภายในภาพนี้พบว่า เขาได้เลือกใช้สีขาวซึ่งมีค่าสูง และ สีดำซึ่งมีค่าต่ำสุด รองลงมาคือสีแท้นที่ 1 ภายในภาพได้แก่สีแดง สีนํ้าเงิน และสีแท้นที่ 2 คือ สีเหลือง สีส้ม ตามด้วยสีที่ผสมสีขาวหรือสีที่ถูกทำให้อ่อน คือสีชมพู รองลงมาตามลำดับซึ่งมีการใช้สีดำตัดเส้นด้วยการเน้นเส้นเพื่อให้เกิดรูปร่างจากเส้น ด้วยสีน้ำมันบนผ้าใบ

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงานผลงานชื่อ Site a' trois personnages don't l'un porte un gateau (Site with three characters, one with a cake) 1975 : Oil on canvas 92 x 73 cm

จากการวิเคราะห์การระบายสีภายในภาพนั้นปรากฏว่า ผมเอง ดูบุพเพต์มีการระบายสีด้วยการรองพื้นภาพก่อนโดยการระบายเรียบและมีการทำพื้นผิวด้วยการปาดสีต่างๆ เช่นสีแดง สีเหลือง สีนํ้าเงิน และคำลัพท์จะจึงเรียกว่า การระบายสีแสดงพื้นผิว ด้วยวิธีที่เกิดจากรอยปาดสี โดยระบายสีขาวในส่วนที่เป็นตัวคนส่วนสีดำจะระบายโดยการสลับพู่กันให้หมาดๆแล้วระบายให้ทั่วภาพ เพื่อให้ภาพมีความกลมกลืนโดยทิ้งร่องรอยของการปาดสีเอาไว้โดยไม่มีการเกลี่ยเมื่อสีแห้งแล้วจึงตัดเส้นด้วยสีดำเพื่อเน้นรูปทรงขึ้น

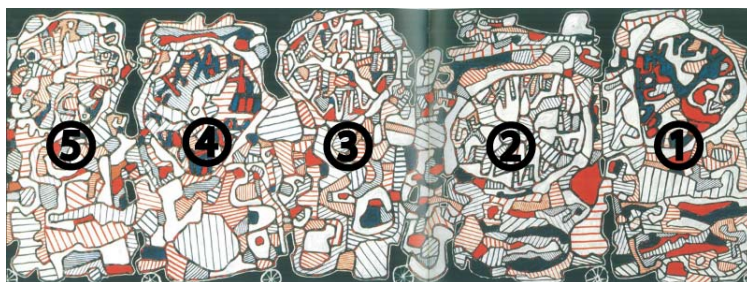
การใช้เส้น ผลงานชื่อ **Site a' trois personnages don't l'un porte un gateau (Site with three characters, one with a cake) 1975 : Oil on canvas 92 x 73 cm**

จากการวิเคราะห์ผลงานชิ้นนี้ได้เรื่องการใช้เส้นนั้นพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้เส้นแบบแสดงลักษณะเฉพาะตัวเป็นเส้นที่เกิดจากความเรียบง่ายแบบด้วยการปาด ทวัด เป็นเส้นที่มีการเน้น แสดงถึงความหนา และอารมณ์ของศิลปินคือการใช้เส้นเน้นรูปของงานทั้งรูปแบบลักษณะที่เรียกว่า รูปร่างหรืออีกลักษณะหนึ่งคือรูปทรงที่มีมิติหรือแสดงความลึกให้เห็นในงาน ซึ่งการสร้างสรรค์รูปแบบของงานเป็นการถ่ายโยงสิ่งต่างๆ ระหว่างคนสิ่งของๆ โดยการใช้เส้นตรงโค้งหัก-เบาและสั้น-ยาว ผสมผสานเกิดเป็นรูปร่างหรือรูปทรงบนพื้นผิวระนาบ ซึ่งมีติซึ่งเป็นการแสดงออกจากการรับรู้และการถ่ายทอดออก มาตามความรู้สึก แต่ในขณะเดียวกันศิลปินยังได้นำลักษณะการสร้างภาพแบบแสดงขอบวัตถุมาใช้ในงาน เพราะการสร้างภาพสำหรับการแยกรูปร่างของสิ่งหนึ่งได้อย่างชัดเจน

กลุ่มผลงานที่สร้างขึ้นด้วยวัสดุสีพลาสติก

ผลงานชื่อ **Le Train de pendules, 1965 : Vinyl on paper mounted on canvas 125 x 400 cm.**

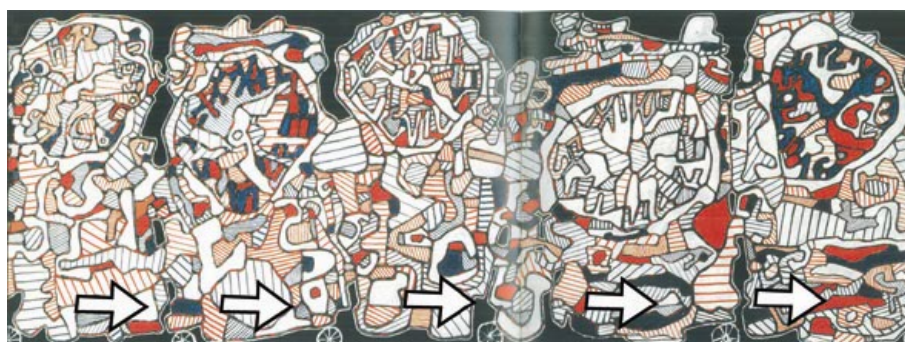
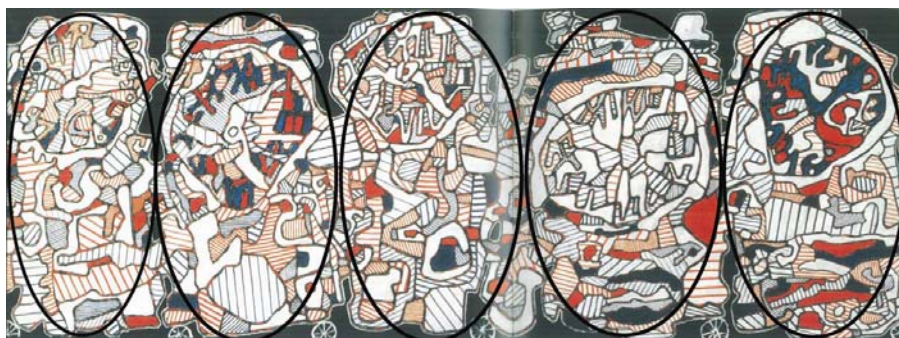
แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพผลงานชื่อ **Le Train de pendules,**
1965 : Vinyl on paper mounted on canvas 125 x 400 cm.

จากการวิเคราะห์การสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพนี้เข้าใจว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการนำเรื่องราวของรถไฟขบวนหนึ่งซึ่งน่าจะเกิดจากความประทับใจหรือความทรงจำ โดยสื่อผ่านรูปทรงเล็กๆมาเรียงต่อกันและใช้จินตนาการในการสร้างรูปร่างรูปทรงต่างๆ เส้น สี มาแทนค่าสังเกตได้จากหมายเลขที่

1-4 เปรียบเหมือนตู้โดยสารรถไฟและความรู้สึกที่คู่สับสนวนวายโดยมีคุณค่าและเรื่องราวที่มนุษย์เกี่ยวข้องกับมนุษย์และสิ่งแวดล้อม ส่วนในเรื่องของเนื้อหาเป็นการแสดงออกแบบเนื้อหาส่วนตัว ในการแสดงออกทางด้านจิตวิทยาซึ่งแสดงความรู้สึกจากจิตใต้สำนึก ส่วนการแสดงออกของเนื้อหาทางสังคมจะเป็นในทางด้านการบรรยายสภาพสังคม ส่วนในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้พบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์มีการนำศิลปะเฮาส์ลูปว มาใช้และรูปแบบของกลวิธีการสร้างงานได้นำเทคนิคการปะติด มาใช้ในการสร้างงาน

การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงภาพผลงานชื่อ **Le Train de pendules, 1965 :**
Vinyl on paper mounted on canvas 125 x 400 cm.

จากการวิเคราะห์โครงสร้างโดยรวมภายในภาพพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการนำรูปทรงกลม 5 ส่วนโดยใช้รูปทรงเล็กๆภายในเป็นจุดเชื่อมระหว่างรูปทรงกลมที่เต็มไปด้วยลวดลายมากมายสร้างขึ้น จากเส้นต่างๆคล้ายการแบ่งตัวของเซลล์ ส่วนความเคลื่อนไหวภายในภาพนั้นจะเห็นว่าเป็นการเคลื่อนไหวแบบด้านขวาไปซ้ายเพราะสังเกตจากล้อรถไฟที่อยู่ด้านล่าง ส่วนในการสร้างดุลยภาพเมื่อพิจารณาน้ำหนักของภาพ โดยทำการแบ่งครึ่งของภาพก็ปรากฏว่ามีน้ำหนักและสัดส่วนที่เท่ากันทั้งซ้ายและขวา หรือเรียกว่า ดุลยภาพแบบสมมาตรและจากการวิเคราะห์การสร้างรูปทรงภายในภาพจะเห็นได้ว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ นั้นจะใช้รูปทรงกลมเป็นหลักและรูปทรงอิสระมาประกอบกันในผลงานและมีการใช้เส้นต่างๆ เพื่อสร้างมิติ ส่วนใช้สีเพื่อผลักรูปทรงเพื่อแยกแยะระหว่างพื้นกับรูปทรง

การใช้สี จากผลงานชื่อ **Le Train de pendules, 1965 : Vinyl on paper mounted on canvas**
125 x 400 cm.

จากการวิเคราะห์การใช้สีภายในภาพนี้ปรากฏว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ได้เลือกใช้สีแท้ขั้นที่ 1 ทั้งหมด 2 สีได้แก่ สีแดง สีน้ำเงิน และสีขาว ส่วนสีดำ ซึ่งเป็นสีที่มีค่าต่ำลง ฌอง ดูบอฟเฟต์ได้แยกกระหว่าง พื้นทึบสีดำ และสีขาว โดยมีสีแดงและสีน้ำเงิน ซึ่งเป็นถูกทำให้เป็นส่วนๆ เรียงติดกัน โดยใช้สีดำตัดเส้น ขอบและแต้มด้วยสีแดง กับสีเทา ซึ่งเป็นสีกลาง เป็นระยะเพื่อผลักให้ภาพส่วนหน้าดูกลมกลืนกันส่วนใน ช่องที่ตัดเส้นเอาไว้แล้วก็จะใช้ สีแดง สีน้ำเงิน จัดเป็นเส้นต่างๆเพื่อสร้างลวดลาย จนทำให้รู้สึกมีรูปทรงทั้ง

เล็กและใหญ่จนลายตา ทำให้เกิดระยะของการซ้อนทับกันอย่างน่าสนใจและเกิดความแปลกใหม่ของการสร้างภาพ แสดงถึงสีหลักที่นำมาใช้ให้น้ำหนัก

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงานผลงานชื่อ Le Train de pendules, 1965 : Vinyl on paper mounted on canvas 125 x 400 cm.

จากการวิเคราะห์เทคนิคการระบายสี พบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการรองพื้นด้วยสีดำเพื่อให้ความรู้สึกเพื่อปลุกมิตินำภาพส่วนหน้าออกมาจากนั้นก็ระบายแบบรวดเร็ว โดยการใช้สีของปากกาเคมีลงบนแผ่นไวนิล เป็นเส้นโครงสร้างรอบนอกก่อนด้วยการลากแบบง่ายๆ คล้ายเด็กและมีการระบายสีแบบง่ายๆ ด้วยการปาดพู่กันลักษณะแบบ Scumbling ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นสีน้ำเงินทับสีพื้นสีดำ โดยมีร่องรอยของการปาดของพู่กันและมองเห็นสีดำที่เป็นพื้นหลังอย่างชัดเจน และขณะเดียวกันก็มีการระบายแบบสีให้เรียบ ซึ่งใช้รูปแบบการระบายเรียบและตัดเส้นด้วยการวาดเส้นโครงสร้างแล้วค่อยลงสีและลวดลาย นอกจากนั้นมีการระบายสีอย่างง่ายแต่นำรายละเอียดของการแบ่งช่องและน้ำหนักด้วยสี (Intensity) ซึ่งมีการระบายอย่างรวดเร็วโดยไม่เกลี่ยสี และมีการนำเส้นต่างๆมาใช้สร้างมิติและรายละเอียดให้ตัวงานมีเรื่องราวที่ซับซ้อนขึ้น

การใช้เส้นผลงานชื่อ Le Train de pendules, 1965 : Vinyl on paper mounted on canvas 125 x 400 cm.

จากการวิเคราะห์การใช้เส้นภายในภาพนี้ปรากฏว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ ได้ใช้เส้นแบบลายมือที่มีลักษณะการวาดเส้นแบบอิสระใช้เส้นแสดงรูปร่างบริเวณเส้นรอบนอก หรือโครงสร้างเป็นเส้นแบบแสดงรูปร่างแบบสม่ำเสมอ และมีการนำเส้น ตรง เส้นเฉียง เส้นขวาง มาใช้ให้เกิดมิติความใกล้ไกล

และทำให้เกิดการผสมผสานระหว่างรูปทรงและเส้นทำให้เกิดรายละเอียดขึ้นอย่างมากมายทีเดียว อีกทั้งทำให้เกิดความรู้สึกถึงความซับซ้อน และให้อารมณ์กับผู้ดูได้หลายๆแบบด้วยกัน

ผลงานชื่อ Le Verre d'eau v, 1967 : Vinyl on canvas 250 x 129 cm.

แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพ ผลงานชื่อ **Le Verre d'eau v, 1967 :**

Vinyl on canvas 250 x 129 cm.

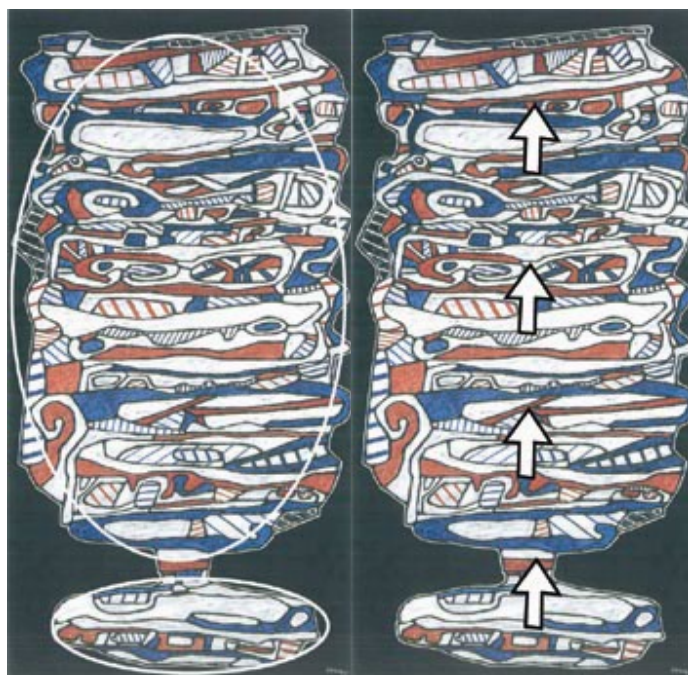
จากการวิเคราะห์การสร้างสรรค์ผลงานภายในภาพนี้พบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์นั้นมีการสร้างสรรค์โดยนำเรื่องราวเกี่ยวกับเนื้อหาส่วนตัวด้วยการแสดงออกทางด้านความงดงาม จะเป็นความงามด้วยการสร้างรูปทรงแบบอิสระที่เกิดขึ้นจากการสร้างรูปทรงของแก้วไวน์ สังเกตได้จากรูปทรงในหมายเลข 1 ซึ่งเขาเองคงได้พบเห็นอยู่บ่อยครั้ง เนื่องจากเป็นธุรกิจของครอบครัวด้วยดังนั้นการสร้างขึ้นจากจินตนาการมาเป็นแรงบันดาลใจด้วยการใช้สีเส้นและลวดลายต่างๆในรูปแบบของงานศิลปะเฮลล์ลูปวู ซึ่งถูกการกำหนดให้รูปทรงมีขนาดใหญ่อยู่ตรงกึ่งกลางภาพบนระนาบ 2 มิติด้วยสีพลาสติกบนผ้าใบ

การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงภาพผลงานชื่อ **Le Verre d'eau v, 1967 : Vinyl**

on canvas 250 x 129 cm.

จากการวิเคราะห์การจัดโครงสร้างภายในภาพนี้พบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ ได้มีการจัดวางโครงสร้างหลักให้อยู่กึ่งกลางของภาพโดยมีการนำรูปทรงอิสระที่สร้างขึ้นจากการจินตนาการ และนำมาเรียงต่อกันโดยสร้างมิติภายในรูปทรงด้วยลวดลายจากเส้นต่างๆ เพื่อให้เกิดมิติตามช่องที่ถูกแบ่งให้เป็นส่วนย่อยออกไปด้วยความละเอียดมีทั้งเล็กและใหญ่ที่ทับซ้อนกันด้วยสี การตัดเส้นส่วนการเคลื่อนไหวภายในภาพจะเห็นได้ว่าเป็นการเคลื่อนไหวแบบด้านล่างสู่ด้านบน โดยจากการสังเกตฐานของรูปทรงที่คล้ายแก้วไวน์นั่นเอง ในการสร้างดุลยภาพนั้นเมื่อพิจารณาน้ำหนัก ของมวล และปริมาตรของภาพโดยการแบ่งครึ่งของภาพก็ปรากฏว่ามีน้ำหนักและสัดส่วนที่เท่าๆกันทั้งซ้ายและขวา หรือว่าผลงานชิ้นนี้มีการสร้าง

คล้ายภาพแบบสมมาตร คล้ายภาพซ้ายขวาเท่ากัน เพราะ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ได้จัดวางองค์ประกอบและจัดรวม
สายตาเอาไว้ตรงกลาง

จากการวิเคราะห์การสร้างรูปทรงภายในภาพนี้ปรากฏว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ ได้มีการสร้างรูปทรง
แบบอิสระและรูปทรงเชิงชีวภาพ ซึ่งเป็นรูปทรงแบบที่ไม่มีเนื้อหาอาศัยการจินตนาการรูปทรงต่างๆมา
ประกอบกันโดยใช้เส้นต่างๆ ขีดเป็นลวดลายบวกกับการใช้สีเพื่อทำให้เกิดมิติ บนระนาบ ส่วนบริเวณว่าง
ภายในภาพก็คือพื้นที่เป็นสีดำที่อยู่ภายนอกรูปทรง ซึ่งทำหน้าที่ช่วยผลักระยะของรูปกับพื้นด้วยความลึก
ของสีดำหรือว่ามีการสีทึบและสว่าง ร่วมกันภายในภาพนั่นเอง

การใช้สี ภาพ ผลงานชื่อ **Le Verre d'eau v, 1967 : Vinyl on canvas 250 x 129 cm.**

จากการวิเคราะห์การใช้สีภายในภาพพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ ได้มีการเลือกใช้สีแท้ขึ้นที่ภายในภาพนี้ได้แก่สีขาว สีแดง และสีน้ำเงิน ส่วนสีดำซึ่งเป็นสีที่ค่าต่ำ ภายในภาพมีการแยกสีพื้น ซึ่งก็คือสีดำ ส่วนสีขาว สีแดง และสีน้ำเงินก็ถูกทำให้เป็นส่วนๆ และวางเรียงติดกันโดยใช้สีดำเป็นสีตัดขอบหรือเน้น ส่วนน้ำหนักของสี มีความระดับความเข้มของสี เป็นแบบที่ให้ความรู้สึกตื้นลึกห่างกันเป็นมิติของสี โดยใช้สีตัดกันซึ่งเป็นสีที่มีลักษณะทึบแสง (Opaque quality) ภายในภาพนี้ ฌอง ดูบอฟเฟต์ได้ใช้สีพลาสติกระบายลงบนผ้าใบ

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงาน ผลงานชื่อ **Le Verre d'eau v, 1967 : Vinyl on canvas 250 x 129 cm.**

จากการวิเคราะห์เทคนิคการระบายสีภายในภาพพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ ได้มีการระบายสีแบบเรียบ ซึ่งระบายโดยใช้สีจากสีแท้ และสีดำโดยไม่มีการผสมกันระหว่างสีเลย จากภาพนี้เห็นว่าเขาจะทำการลากเส้นรอบนอกหรือเส้นโครงสร้างเอาไว้ก่อนทำการระบายสีลงในช่องเล็ก ที่เรียงประกอบกันขึ้น มาเป็นรูปทรงด้วยสีทึบและตัดกันของเนื้อสีนั่นเอง จากการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างงานนั้นพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้กลวิธีการสร้างงานแบบศิลปะเฮาส์ดูบัวว์ เช่นการใช้รูปทรงเป็นเส้นโครงสร้างรอบนอกก่อนด้วยการลากแบบง่ายๆ คล้ายเด็กมีการระบายสีแบบง่ายๆ ด้วยการปาดพู่กันลักษณะแบบ Scumblingซึ่งใช้

รูปแบบการระบายเรียบ ตัดเส้นใช้สีดำเป็นสีดำขอบหรือเน้นเพื่อให้มีความกลมกลืนของน้ำหนักสีภายในภาพ

การใช้เส้น ผลงานชื่อ Le Verre d'eau v, 1967 : Vinyl on canvas 250 x 129 cm.

จากการวิเคราะห์การใช้เส้นภายในภาพนี้จะเห็นได้ว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้เส้นแบบลายมือ ที่มีลักษณะการวาดเส้นแบบอิสระใช้เส้นแสดงรูปร่างบริเวณเส้นรอบนอก หรือโครงสร้างเป็นเส้นแบบแสดงรูปร่างแบบสม่ำเสมอ ซึ่งนำมาประกอบโดยมีการเรียงเหมือนตัวต่อเลโก้ส่วนการใช้เส้นในการสร้างลวดลายเพื่อสร้างมิติ นั้นปรากฏว่า มีเส้นตรง ซึ่งเป็นเส้นตรงในแนวตั้ง เส้นตรงแนวเฉียง เส้นตรงแนวระนาบและเส้นโค้งที่ประกอบในส่วนของรูปทรงอิสระต่างๆซึ่งเส้นต่างๆ สามารถสร้างให้เกิดความต่อเนื่องกันจากการใช้เส้นต่างๆที่กล่าวมานั้นจึงทำให้เกิดความรู้สึกถึงรายละเอียด ความความรู้สึกของศิลปินว่ามีความละเอียดอ่อนและความสับสนซึ่งสะท้อนออกมาจากผลงานได้อย่างดีทีเดียว

ผลงานชื่อ **Site a l'oiseau (Site with bird) ,1974 : Vinyl on canvas 195x130 cm.**

แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพผลงานชื่อ **Site a l'oiseau (Site with bird) , 1974 : Vinyl on canvas 195x130 cm.**

จากการวิเคราะห์แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพปรากฏว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการนำเอาเรื่องราวของสิ่งมีชีวิตเช่นนกมาสร้างผลงานโดยเกี่ยวกับเนื้อหาส่วนตัวซึ่งสะท้อนถึงการแสดงออกทางด้านความงดงามความประทับใจต่อธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในขณะนั้น สังเกตได้จากรูปทรงหมายเลข 1 คือ นก หมายเลข 2 คือคน และมีคุณค่าทางเรื่องราวที่มนุษย์เกี่ยวข้องกับมนุษย์ และสิ่งแวดล้อมซึ่งมีการนำเรื่องราวของธรรมชาติมาเป็นสื่อโดยนำมาสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นรูปแบบศิลปะที่เขาสร้างขึ้นมาเองด้วยการสร้างจากรูปทรงเล็กจนเกิดเป็นรูปทรงใหม่ ผสมกับการใช้เส้นต่างๆที่ทำให้เกิดรูปทรงต่างๆ รวมไปถึงสีสันทันที่นำมาใช้ด้วยสีเพียงไม่กี่สีก็สามารถสร้างงานให้ดูกลมกลืนมีความแปลกใหม่ที่เรียบง่ายแต่กลับให้ความรู้สึกที่น่าค้นหา

การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงภาพ ผลงานชื่อ **Site a l'oiseau (Site with bird) , 1974 : Vinyl on canvas 195x130 cm.**

การวิเคราะห์ผลงานเกี่ยวกับจัดโครงสร้างภายในภาพนั้นพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการจัดโครงสร้างโดยรวมเป็นรูปทรงอิสระกระจายทั่วทั้งภาพและรูปทรงย่อย จะเป็นรูปทรงที่เลียนแบบธรรมชาติ ที่มีลักษณะเป็นแบบรูปทรงนามธรรมซึ่ง ส่วนรูปทรงนั้นจะมีขนาดเท่าๆกันซะส่วนใหญ่ มีจุดรวมสายตาอยู่ด้านบนบนข้างซ้ายของภาพที่เป็นรูปนก และเหลือพื้นที่ว่างบริเวณด้านบนของภาพเพื่อสร้างระนาบส่วนหน้าและหลัง ส่วนความเคลื่อนไหวภายในภาพจะเห็นได้ว่ามีความเคลื่อนไหวและทิศทางแบบด้านล่างสู่ด้านบนข้าง จากการจัดวางจากตัวนกที่อยู่ด้านบนข้างและพื้นที่ว่างด้านบนด้วยการสร้างดุลยภาพภายในภาพนี้เมื่อพิจารณาน้ำหนักของภาพ โดยทำการแบ่งครึ่งด้วยการลากเส้นตรงกลางภาพแบ่งออกเป็น

2 ส่วนเท่าๆกันจะพบว่าด้านซ้ายกับด้านขวาเท่ากันจึงเรียกว่าเป็นดุลยภาพภายในภาพแบบสมมาตรโดยดูด้วยตาเปล่าก็สามารถรู้สึกว่าเท่ากันเพราะศิลปินได้จัดองค์ประกอบด้วยการถ่วงดุลย์ น้ำหนักของภาพทั้งสองข้างจึงเกิดความพอดี

การใช้สี ผลงานชื่อ Site a l' oiseau (Site with bird) ,1974 : Vinyl on canvas 195x130 cm.

จากการวิเคราะห์การใช้สีในผลงานนี้พบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้สีที่เป็นสีแท้ขั้นที่ 1 ภายในภาพนี้ทั้งหมดมี 3 สี ได้แก่ สีขาว สีแดง สีน้ำเงิน รองลงมาตามลำดับส่วนสีดำเป็นสีที่มีค่าต่ำ โดยเขาทำการแยกสีพื้นคือสีดำ ซึ่งอยู่ในส่วนของระนาบที่ 2 ส่วนระนาบที่ 1 คือพื้นที่ว่าง ที่อยู่ด้านบนของภาพและในส่วนระนาบที่ 3 คือส่วนของรูปทรงสีน้ำเงิน ระนาบที่ 4 คือสีแดง ส่วนระนาบที่อยู่ด้านหน้าสุดระนาบที่ 5 คือรูปทรงที่มีสีขาวด้วยการพลักระยะของน้ำหนักสีเอง สีที่มีปริมาณการนำมาใช้มากที่สุดซึ่งวิเคราะห์ตามลำดับคือ สีขาว สีแดง สีดำ ส่วนสีน้ำเงินรองลงมาตามลำดับ ใช้สีดำทำการตัดเส้นเพื่อให้ภาพส่วนหน้ามีความกลมกลืนกับส่วนหลังการใช้สีขาวในปริมาณที่มากที่สุดนั้นช่วยให้เกิดความสว่าง อีกทั้งยังช่วยทำให้เกิดมิติ ตามค่าน้ำหนักสีที่เรียงลงมาและดูโดดเด่นเมื่ออยู่บนพื้นสีดำ

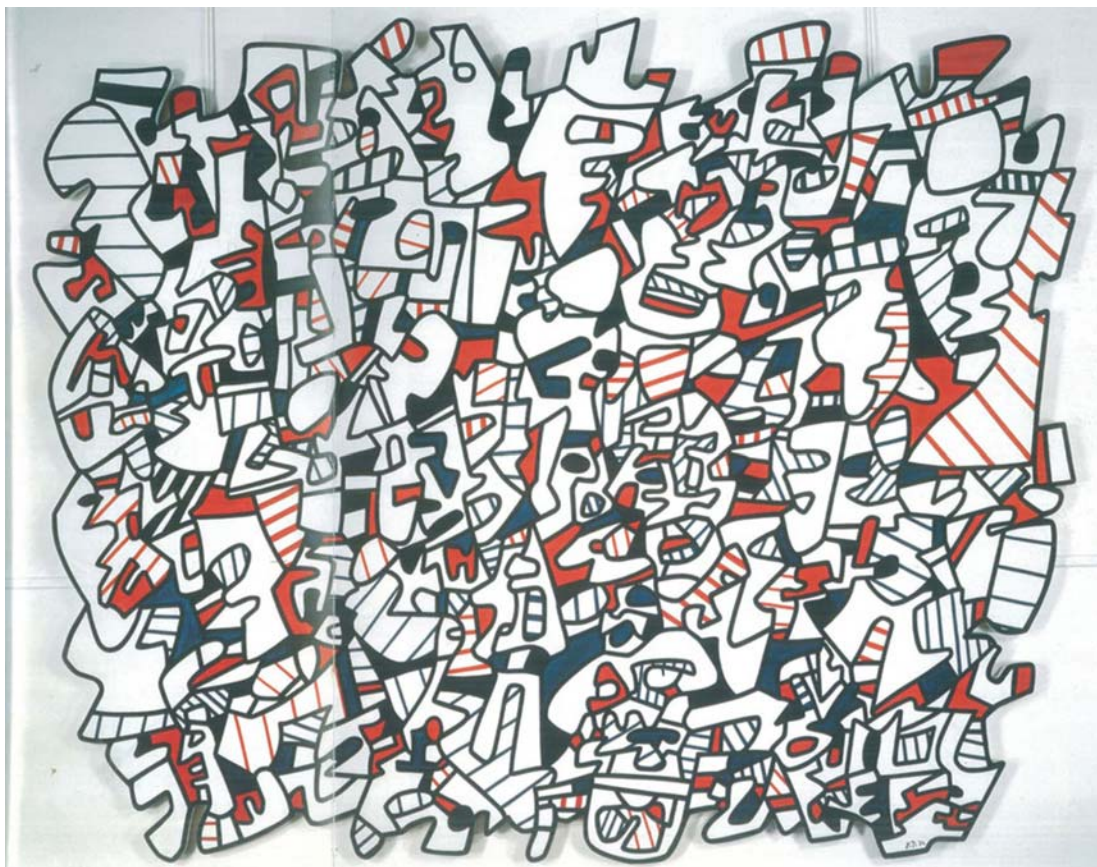
เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงานการระบายสีผลงานชื่อ Site a l' oiseau (Site with bird) ,1974 : Vinyl on canvas 195x130 cm.

จากการวิเคราะห์เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงานจะพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้เทคนิคการระบายสีแบบเรียบ ซึ่งระบายโดยใช้สีจากสีแท้ และสีดำโดยไม่มีการผสมกันระหว่างสีเลย จากภาพนี้เห็นว่า เขาจะทำการลากเส้นรอบนอกหรือเส้นโครงสร้างเอาไว้ก่อนทำการระบายสีลงในช่องเล็กที่เรียงประกอบกันขึ้นมาเป็นรูปทรงด้วยสีทึบและตัดกันของเนื้อสีนั่นเอง จากการสร้างงานด้วยการลากแบบง่ายๆ คล้ายเด็กและมีการระบายสีแบบง่ายๆ ด้วยการปาดสีลักษณะแบบ Scumbling นอกจากนั้นมีการระบายสีอย่างง่ายแต่นั่นรายละเอียดของการแบ่งช่องและน้ำหนักด้วยสี (Intensity) ซึ่งมีการระบายซ้ำๆ สักเกตจากร่องรอยของสีเพราะมีส่วนที่ใสและทึบและมีการนำเส้นต่างๆ มาใช้สร้างมิติและรายละเอียดให้ตัวงานใช้สีดำเป็นสีตัดขอบหรือนั่น เพื่อให้มีความกลมกลืนของน้ำหนักสีภายในภาพ

การใช้เส้นผลงานชื่อ **Site a l'oiseau (Site with bird) ,1974 : Vinyl on canvas 195x130 cm.**

จากการวิเคราะห์ผลงานนี้พบว่า ฌอง ดูบูฟเฟต์ มีการใช้เส้นแบบลายมือที่มีลักษณะการวาดเส้นแบบอิสระใช้เส้นแสดงรูปร่างบริเวณเส้นรอบนอกหรือโครงสร้าง เป็นเส้นแบบแสดงรูปร่างแบบสมมาตร มีการตัดเส้นเน้นเส้นในรูปทรงต่างๆ และมีการนำเส้นต่างๆมาใช้ให้เกิดมิติความใกล้เคียงและทำให้เกิดการผสมผสานระหว่างรูปทรง และเส้นทำให้เกิดรายละเอียดขึ้นอย่างมากมาที่เดียวอีกทั้งทำให้เกิดความรู้สึกถึงความซับซ้อนและให้อารมณ์กับผู้ดูได้หลายๆแบบด้วยกันส่วนการใช้เส้นในการสร้างลวดลายเพื่อสร้างมิติ นั้นปรากฏว่ามีเส้นตรง ซึ่งเป็นเส้นตรงในแนวตั้ง เส้นตรงแนวเฉียง, เส้นตรงแนวระนาบและเส้นโค้งที่ประกอบในส่วนของรูปทรงอิสระต่างๆซึ่งเส้นต่างๆสามารถสร้างให้เกิดความต่อเนื่องกัน และดูกลมกลืนทั่วทั้งภาพ

ผลงานชื่อ **Ontogenese** , 1975 : Vinyl on laminated panel 245 x 307 cm.

แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพผลงานชื่อ **Ontogenese , 1975 : Vinlyl**
on laminated panel 245 x 307 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานนี้พบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในโดยใช้โดยเกี่ยวกับเนื้อหาส่วนตัว ซึ่งมีการนำไปหน้าหรือหน้าคนซึ่งใช้จินตนาการที่สะท้อนจากจิตใจถึงความนับขางประการของเขาที่มีความรู้สึกถึงความ อัจฉา วิทยา ความโกรธการเสแสร้งของคนในสังคมจึงแทนค่าด้วยรูปทรงต่างๆ คล้ายกับการวาดภาพแบบลือเลียนสังเกตได้จากหมายเลข 1 รูปที่กระจายทั่วทั้งภาพด้วยการประกอบด้วยเส้น สี มาแทนค่าและความรู้สึกที่ดูสับสนวุ่นวายโดยมีคุณค่าและเรื่องราวที่มนุษย์เกี่ยวข้องกับมนุษย์และสิ่งแวดล้อม ส่วนในเรื่องของเนื้อหาเป็นการแสดงออกแบบเนื้อหาส่วนตัวในการแสดงออกทางด้านจิตวิทยาซึ่งแสดงความรู้สึกจากจิตใจได้สำนึกส่วนการแสดงออกของเนื้อหาทางสังคมจะเป็นในทางด้านการบรรยายสภาพสังคมของคนในยุคนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับอารมณ์ หรือ คล้ายกับการใส่หน้ากากเข้าหากัน ส่วนในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ได้นำเสนอผลงานแบบ 2 มิติ

การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงภาพผลงานชื่อ **Ontogenese , 1975 : Vinlyl**
on laminated panel 245 x 307 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานในการจัดโครงสร้างภายในภาพนี้ปรากฏว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการสร้างรูปทรงโดยรวมเป็นรูปทรงกลมเป็นหลัก และรูปทรงอิสระมาประกอบกันแบบกระจายทั่วทั้งภาพ และรูปทรงย่อยจะเป็นรูปทรงที่เลียนแบบธรรมชาติ หรือใบหน้าคนที่มีลักษณะเป็นแบบรูปทรงนามธรรม ส่วนรูปทรงเล็กนั้นจะมีขนาดเท่ากันจะส่วนใหญ่ จึงไม่มีจุดรวมสายตาเพราะวาดลวดลายที่มากมายจนไม่เหลือพื้นที่ว่างเลยในการสร้างระนาบส่วนหน้าและหลังด้วยสีที่ผลักระยะหน้าหลัง ส่วนความเคลื่อนไหว

ไหวภายในภาพจะเห็นได้ว่ามีความเคลื่อนไหว และทิศทางแบบไม่มีทิศทางหรือกระจาย จากการสังเกตจากลักษณะของใบหน้าคนที่ดูเบียดเสียด ส่วนการสร้างคุณภาพภายในภาพนี้ เมื่อพิจารณา น้ำหนักของภาพโดยทำการแบ่งครึ่งด้วยการลากเส้นตรงกลางภาพแบ่งออกเป็น 2 ส่วนเท่าๆกันจะพบว่าด้านซ้ายกับด้านขวาเท่ากันจึงเรียกว่าเป็นคุณภาพภายในภาพแบบสมมาตร โดยดูด้วยตาเปล่าก็สามารถรู้สึกว่าเท่ากันเพราะศิลปินได้จัดองค์ประกอบด้วยนำรูปทรงเล็กมาประกอบขึ้นให้เป็นรูปทรงใหม่โดยเส้นขอบนอกก็ทำการตัดออกจึงไม่มีกรอบของภาพแต่ด้วยน้ำหนักของภาพ ทั้งสองข้างจึงเกิดความสมดุลได้

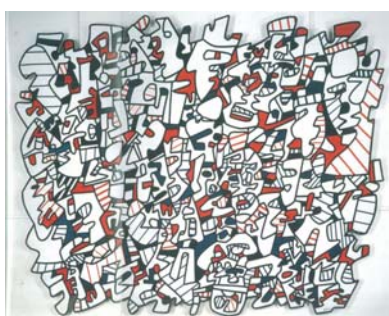

การใช้สีผลงานชื่อ **Ontogenese** , 1975 : Vinyl on laminated panel 245 x 307 cm.

จากการวิเคราะห์การใช้สีภายในภาพนี้เห็นว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้สีที่เป็นสีแท้ขั้นที่ 1 ภายในภาพนี้ทั้งหมดมี 3 สี ได้แก่ สีขาว สีแดง สีน้ำเงิน ส่วนสีดำเป็นสีที่มีค่าต่ำ โดยเขาทำการแยกสีพื้น คือสีดำ ซึ่งอยู่ในส่วนของระนาบที่ 1 ซึ่งเป็นส่วนที่ลึกที่สุดส่วนระนาบที่ 2 สีสีน้ำเงิน และในส่วนระนาบที่ 3 คือ ส่วนของรูปทรงสีแดงระนาบที่ 4 คือ ส่วนระนาบที่อยู่ด้านหน้าสุดระนาบรูปทรงที่มีสีขาวด้วยการพลักระยะของน้ำหนักสีเอง สีที่มีปริมาณการนำมาใช้มากที่สุดซึ่งวิเคราะห์ตามลำดับคือ สีขาว สีแดง สีดำ ส่วนสีน้ำเงิน ซึ่งเขาใช้สีดำทำการตัดเส้นเพื่อให้ภาพส่วนหน้ามีความกลมกลืนกับส่วนหลังการใช้สีขาวในปริมาณที่มากที่สุดนั้นช่วยให้เกิดความสว่าง อีกทั้งยังช่วยทำให้เกิดมิติตามค่าน้ำหนักสีที่เรียงลงมาและดูโดดเด่นเมื่ออยู่บนพื้นสีดำซึ่งสีที่ใช้นั้นล้วนแล้วแต่มีพลังในการปลุกเร้าในการตอบสนองของอารมณ์ (Emotion Responses) อีกด้วย

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการในการสร้างงานผลงานชื่อ Ontogenese , 1975 : Vinyl on laminated panel 245 x 307 cm.

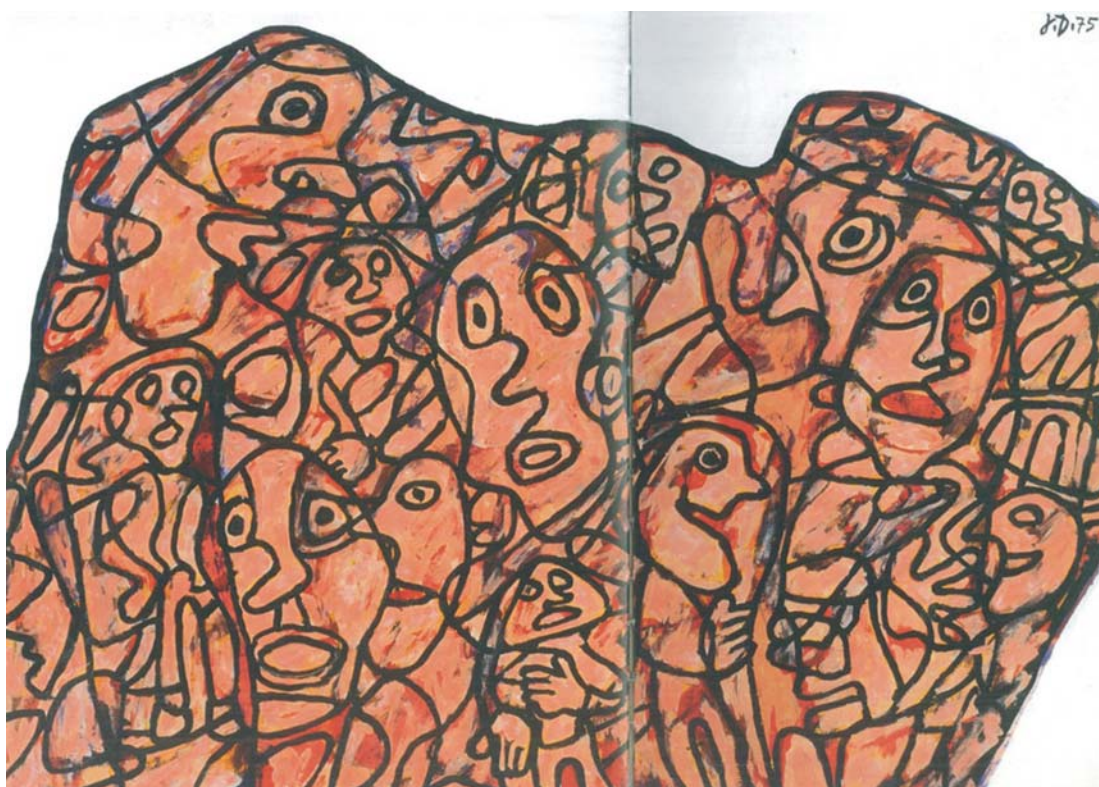
จากการวิเคราะห์เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการในการสร้างงานภายในภาพนี้พบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ ได้มีการระบายสีแบบระบายสีแบบเรียบ ซึ่งระบายโดยใช้สีจากสีแท้และสีดำโดยไม่มีการผสมกันระหว่างสีเลย จากภาพนี้เห็นว่า เขาจะทำการลากเส้นรอบนอกหรือเส้นโครงสร้างเอาไว้ก่อนทำการระบายสีลงในช่องเล็กที่เรียงประกอบกันขึ้นมาเป็นรูปทรง ด้วยสีทึบและตัดกันของเนื้อสีนั่นเองจากการสร้างงานด้วยการลากแบบง่ายๆ คล้ายเด็กและมีการระบายสีแบบง่ายๆ ด้วยการปาดสีลักษณะแบบ Scumbling นอกจากนั้นมีการระบายสีอย่างง่ายแต่นั่นรายละเอียดของการแบ่งช่องและน้ำหนักด้วยสี (Intensity) ซึ่งมีการระบายซ้ำๆสังเกตจากร่องรอยของสีเพราะมีส่วนที่ใสและทึบ และมีการนำเส้นต่างๆมาใช้สร้างมิติและรายละเอียดให้ตัวงานใช้สีดำเป็นสีตัดขอบหรือเน้น เพื่อให้มีความกลมกลืน ของน้ำหนักสีภายในภาพ

การใช้เส้น ผลงานชื่อ **Ontogenese , 1975 : Vinyl on laminated panel 245 x 307 cm.**

จากการวิเคราะห์การใช้เส้นภายในภาพนี้ปรากฏว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการนำเส้นที่มีลักษณะการวาดเส้นแบบอิสระใช้เส้นแสดงรูปร่าง บริเวณเส้นรอบนอกหรือโครงสร้างเป็นเส้นแบบแสดงรูปร่างแบบสม่ำเสมอและมีการนำเส้นต่าง ๆ มาใช้ให้เกิดมิติความใกล้ไกล และทำให้เกิดการผสมผสานระหว่างรูปทรงและเส้นทำให้เกิดรายละเอียดขึ้นอย่างมากมายทีเดียว อีกทั้งทำให้เกิดความรู้สึกถึงความซับซ้อนและให้อารมณ์กับผู้ดูได้หลาย ๆ แบบด้วยกัน ส่วนการใช้เส้นในการสร้างลวดลาย เพื่อสร้างมิตินั้นปรากฏว่ามีเส้นตรง ซึ่งเป็นเส้นตรงในแนวตั้ง เส้นตรงแนวเฉียง, เส้นตรงแนวระนาบ และเส้นโค้งที่ประกอบในส่วนของรูปทรงอิสระต่างๆ และตัดขอบด้วยเส้นสีดำเพื่อบ่งชี้เส้นต่างๆ สามารถสร้างให้เกิดความต่อเนื่องกัน และดูกลมกลืนทั่วทั้งภาพทำให้เกิดความรู้สึกคล้ายๆ ภาพการ์ตูนหรืองาน pop art

ผลงานชื่อ **Mondanite'xxviii (Meeting xxviii)** : Vinyl on paper mounted on canvas 67
x 100 cm

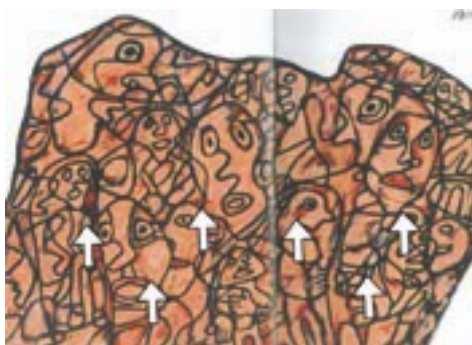
แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงาน และเนื้อหาภายในภาพผลงานชื่อ **Mondanite'xxviii (Meeting xxviii) : Vinyl on paper mounted on canvas 67 x 100 cm**

จากการวิเคราะห์ผลงานเกี่ยวกับแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงาน และเนื้อหาภายในภาพนี้พบว่า ผมเอง ดูบุฟเฟต์มีการนำเรื่องราวเกี่ยวกับคนซึ่งเกิดจากแรงบันดาลใจเมื่อเขาต้องไปงานพบปะสังสรรค์และพบเจอผู้คนมากมายสังเกตจากรูปทรงในหมายเลข 1 ทั้งหมดซึ่งจากภาพแสดงถึงความเบียดเสียดความอัดอัดที่สะท้อนออกมาจิตใจได้สำนึกของเขาและอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะนั้น เขาได้สื่ออารมณ์ของคนในภาพด้วยสีหน้าท่าทางการพูดคุย ออกมาในลักษณะของการเขียนแบบลือเลียนหรือตัวการ์ตูน ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของเขาอยู่แล้วโดยการใช้เส้นสร้างรูปทรงใหม่ และมีการใช้สีดำในการตัดเส้นสไตล์ ศิลปะเฮาส์ดูบว้ เช่นเดิมแม้ว่าการสร้างงานออกจะดูง่ายแต่ก็แฝงไปด้วยคุณค่าต่างๆไม่ว่าจะเป็นเทคนิคและกลวิธีในการสร้างงานการใช้สี และเส้นอันเป็นเรื่องของทักษะและความเชี่ยวชาญของศิลปินเองทั้งสิ้น ซึ่งเขามีการนำเนื้อหาส่วนตัวที่เรียกว่าการแสดงออกถึงเนื้อหาส่วนตัวที่แสดงออกถึงในด้านความรัก เพศ และชีวิตครอบครัว กับเนื้อหาทางสังคม ที่แสดงออกถึงการถากถางสังคมสังเกตจากการนำรูปทรงคนมาใช้นั่นเอง

การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงภาพผลงานชื่อ**Mondanite'xxviii (Meeting xxviii) : Vinyl on paper mounted on canvas 67 x 100 cm**

จากการวิเคราะห์การจัดโครงสร้างของภาพโดยรวมปรากฏว่า ผมเอง ดูบุฟเฟต์ มีนำรูปทรงที่เกิดจากกลุ่มของสีและเส้นที่รวมกันจนเป็นรูปทรงกลมเป็นหลักโดยมีรูปทรงภายในจะเกิดจากการเชื่อมต่อของเส้นต่างๆที่เกิดขึ้นมาภายในภาพนี้ไม่มีจุดรวมสายตาเพราะขนาดของรูปทรงภายใน มีขนาดที่เท่ากันส่วนในด้านความเคลื่อนไหว จะเห็นได้ว่าเป็นการเคลื่อนไหวจากด้านล่างสู่ด้านบนสังเกตจากรูปทรงที่เล็กแล้วขึ้นไปเป็นรูปทรงใหญ่ การสร้างดุลยภาพภายในภาพนี้นั้นเป็นการสร้างดุลยภาพแบบเท่ากัน การจัด

วางแบบให้รูปทรงหลักอยู่กลางภาพแต่ความรู้สึกก็ยังคงอัดอั้นอยู่ดีเพราะไม่สามารถแบ่งส่วนพื้นที่กับรูปทรงได้จึงทำให้ดูแบนๆ เป็นระนาบเดียวกัน

การใช้สีผลงานชื่อ Mondanite'xxviii (Meeting xxviii) : Vinyl on paper mounted on canvas 67 x 100 cm

การวิเคราะห์การใช้สีภายในภาพนี้นั้นพบว่า ฅอง ดูนุเพต์ มีการใช้สีแดง หรือเรียกว่า สีขั้นที่ 1 โดยทำการผสมกับสีขาว จากภาพทั้งหมดใช้สีดำซึ่งเป็นสีที่มีค่าดำและสีแดงแท้ ส่วนสีน้ำเงินและขาว รองลงมาตามลำดับจากทั้งหมดจากการใช้สีที่ปะดทับกันในขณะที่ยังไม่แห้ง จึงทำให้เกิดสีใหม่ขึ้นมาเช่น สีชมพู ซึ่งเกิดจากสีแดงทับกับสีขาว และสีฟ้าเทา เกิดจากสีน้ำเงินทับขาวนั่นเอง

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการในการสร้างงานผลงานชื่อ Mondanite'xxviii (Meeting xxviii) : Vinyl on paper mounted on canvas 67 x 100 cm

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับการระบายสีพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการระบายสีแบบทับกันแบบไม่เกลี่ยเรียบ ด้วยการรองพื้นเอาไว้ก่อนและระบายทับซึ่งมีการทิ้งรอยแปรงเอาไว้ให้เห็นส่วนที่สีได้ผสมกัน ส่วนที่สีไม่ผสมกันทำให้เกิดพื้นผิวในลักษณะของการลงตาที่เรียกว่า Simulated Texture ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวมีการเน้นด้วยการลากสีดำรอบรูปทรงภายในภาพมีการสร้างงานด้วยการลากแบบง่ายๆ คล้ายเด็กและมีการระบายสีแบบง่ายๆ ด้วยการปาดสีลักษณะแบบ Scumbling นอกจากนี้ มีการระบายสีอย่างง่ายแต่เน้นรายละเอียดของการแบ่งช่อง และน้ำหนักด้วยสี (Intensity) ซึ่งมีการระบายซ้ำๆ ตั้งเกิดจากร่องรอยของสี เพราะมีส่วนที่ใสและทึบมีการนำเส้นต่างๆ มาใช้สร้างมิติและรายละเอียดให้ตัวงาน เพื่อให้มีความกลมกลืนของน้ำหนักสีภายในภาพ

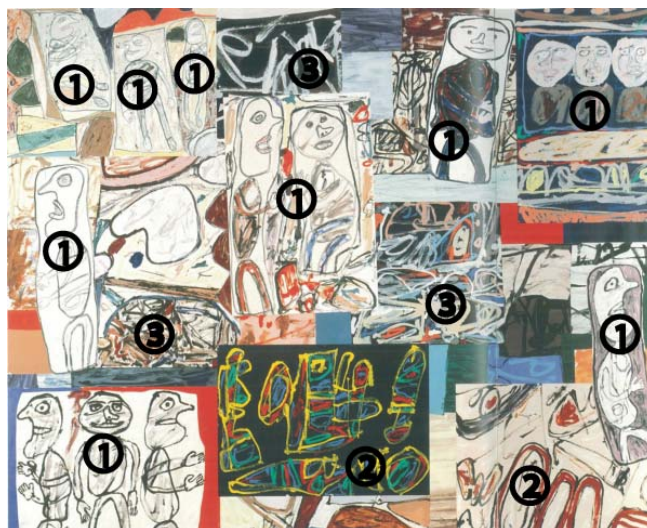
การใช้เส้นผลงานชื่อ **Mondanite'xxviii (Meeting xxviii) : Vinyl on paper mounted on canvas 67 x 100 cm**

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับใช้เส้นปรากฏว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ใช้เส้นเส้นแบบอิสระ ใช้เส้นแสดงรูปร่างบริเวณเส้นรอบนอก หรือโครงสร้างเป็นเส้นแบบแสดงรูปร่างแบบสม่ำเสมอ (Contour line of Unvarying Width) และมีการนำเส้นต่างๆ มาใช้ให้เกิดมิติความใกล้ไกล และทำให้เกิดการผสมผสานระหว่างรูปทรง และเส้นทำให้เกิดรายละเอียดขึ้นอย่างมากมายทีเดียว อีกทั้งทำให้เกิดความรู้สึกถึงความซับซ้อนและให้อารมณ์กับผู้ดูได้หลายๆแบบด้วยกัน ส่วนการใช้เส้นในการสร้างลวดลายเพื่อสร้างมิติ และ เส้นโค้ง ที่ประกอบในส่วนของรูปทรงที่เป็นคน ตัดขอบด้วยเส้นสีดำเพื่อเน้น ซึ่งเส้นต่างๆสามารถสร้างให้เกิดความต่อเนื่องกันและกลมกลืนทั่วทั้งภาพ

กลุ่มผลงานที่สร้างขึ้นด้วยวัสดุอะคริลิก

ผลงานชื่อ Tissu D'episode 1976 : Acryl on paper mounted on canvas 248 x 319 cm.

แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพ ผลงานชื่อ **Tissu D'episode 1976 :**
Acryl on paper mounted on canvas 248 x 319 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเป็นเรื่องราวของเขา เป็นเรื่องราวในชีวิตประจำวันซึ่งจะเกี่ยวกับการพบปะของคนในสังคม ผู้ชายใส่สูทผูกไท โดยสังเกตจากรูปหมายเลข 1 คือคน หมายเลข 2 คือ รูปทรงอิสระ หมายเลข 3 คือ การสร้างพื้นผิวด้วยสี ซึ่งเรื่องราวสะท้อนถึงสังคมระหว่างเพศชายกับชายโดยภาพจะมีคุณค่าเรื่องราวเกี่ยวกับมนุษย์และธรรมชาติของมนุษย์ และมีเนื้อหาส่วนตัวในการแสดงออกมี 2 รูปแบบด้วยกันคือ การแสดงออกทางด้านจิตวิทยา และอีกด้านหนึ่งก็มีการแสดงออกในด้านการถกถางสังคมและมีความสนุกสนานล้อเลียน ตลกก็กระนอง ในรูปแบบการนำเสนอผลงานแบบ ศิลปะเฮาส์ดูว์

การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงภาพผลงานชื่อ **Tissu D'episode 1976 :**
Acryl on paper mounted on canvas 248 x 319 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานเกี่ยวกับโครงสร้างภายในภาพโดยรวมนั้นพบว่า ณอง ดูบพเฟต์ ได้จัดองค์ประกอบภายในเป็นกลุ่มของสี่เหลี่ยม ซึ่งมีการทับซ้อนภายในมีรูปทรงที่สร้างขึ้นการเขียนภาพแบบเด็กๆเมื่อพิจารณาปริมาตรปรากฏว่าเขาได้ใช้รูปทรงเลียนแบบธรรมชาติ โดยมีจุดรวมสายตาดูด้าน ซ้าย เพราะมีการเกาะกลุ่มของรูปทรงมากกว่ามีการเน้นในเรื่องของการใช้เส้น และสี เพื่อไม่ให้งานออกมาดูน่าเบื่อ โดยอาจจะดูรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง ส่วนเรื่องของความเคลื่อนไหวภายในภาพนั้นเมื่อมีการพิจารณาโดยสังเกตได้จากการหันหน้าของรูปทรงที่มีลักษณะคล้ายคนและเส้นวนไปวนมาทำให้เกิดการเคลื่อนไหว ส่วนในเรื่องของการสร้างดุลยภาพนั้น ศิลปินได้จัดวางองค์ประกอบแบบกระจายทั่วทั้งภาพเมื่อทำการแบ่งครึ่งของภาพ พบว่าส่วนที่มีสีอ่อนของรูปทรงที่มีขนาดใหญ่จะอยู่ทางด้านซ้ายมากกว่าจึงเกิดความรู้สึก

น้ำหนักไม่เท่ากัน ส่วนการวิเคราะห์การสร้างรูปทรงย่อยนั้น มอง ดูบุฟเฟต์ มีการใช้รูปทรงบริสุทธิ์ที่เกิดจากเส้นแบบเด็กเป็นส่วนใหญ่ ด้วยการจัดวางแบบทับซ้อนกระจายทั่วทั้งภาพกับเส้นที่ออกมาแบบอัตโนมัติตามความพอใจของเขา และใช้เส้นโค้งแบบอิสระลากไปลากมาทำให้เกิดความเคลื่อนไหวไปในทิศทางต่างๆ ทำให้ดูสับสนและขัดแย้งแต่ก็กลมกลืน

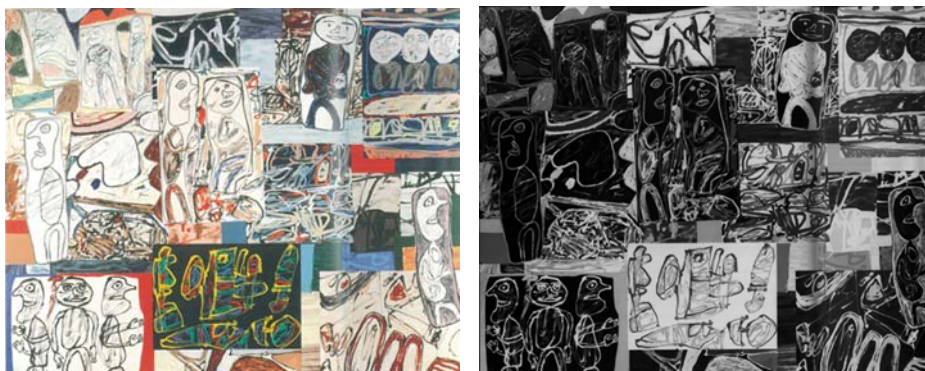

การใช้สีผลงานชื่อ Tissu D'episode 1976 :Acryl on paper mounted on canvas 248 x 319 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับการใช้สีปรากฏว่า มอง ดูบุฟเฟต์ มีการเลือกใช้สีขาวซึ่งเป็นสีอ่อน และสีดำ ก็ทำให้มีน้ำหนักอ่อนแก่โดยใช้สีดำรองพื้นเช่นเคยและรองลงมาคือ สีเทาเข้มที่ 1 ได้แก่สี แดง สีนํ้าเงิน สีเทาเข้มที่ 3 ได้แก่สีเหลือง สีเทาเข้มที่ 2 ได้ แก่สีเขียว ตามลำดับจากภาพทั้งหมด และถูกทำให้สีอ่อนลงโดยมีการผสมกับสีขาวจนเกิดสีใหม่เช่น สีชมพูอ่อน สีเหลืองอ่อน สีฟ้า สีเทา สีส้มอ่อนโดยมีสีนํ้าตาล กับสีเทาซึ่งเป็นสีที่บดตามลำดับซึ่ง มอง ดูบุฟเฟต์ใช้กระดาศวาดส่วนต่างๆ และลงสีโดยจะนำส่วนต่างๆมาจัดวางแบบทับซ้อนกัน โดยมีการตัดเส้นขอบด้วยลักษณะการเน้นลากแบบ (Emphasizing line) เพื่อให้ภาพส่วนหน้ามีความกลมกลืนกับส่วนหลังและมีการนำปากกาตัดเส้นจิ๊ดเป็นเส้นๆเพื่อสร้างรายละเอียดให้สีในโทนสีที่บดรวมกับโทนสีสว่าง ซึ่งให้ความสดใสอยู่รวมกันได้ อย่างดีกับสีบางช่วงที่ตัดกันก็ทำให้อยู่รวมกันได้อย่างกลมกลืน

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการในการสร้างงานผลงานชื่อ Tissu D'episode 1976 :Acryl on paper mounted on canvas 248 x 319 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับเทคนิคการระบายสีปรากฏว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้เทคนิคการระบายสีที่มีการรองพื้นก่อนโดยการระบายแบบเรียบด้วยสีดำรองจนแห้งแล้ว ทำพื้นผิวด้วยการปาดเส้นต่างๆให้เกิดรอยแปร่งด้วยการ ปาด ลาก ตวัด เป็นเส้นที่มีลักษณะที่ไม่เป็นระเบียบด้วยสีต่างๆ ซึ่งทำให้เกิดการเคลื่อนไหว แทนการระบายแบบเรียบ ประติดด้วยกระดาษที่วาดรูปทรงคนที่มีลักษณะการวาดคล้ายเด็ก ซึ่งมีการแสดงออกอย่างเฉพาะตัวในแบบต่างๆ มาปะติดด้วยการจัดวางองค์ประกอบให้ดูลงตัว

การใช้เส้น ผลงานชื่อ Tissu D'episode 1976 :Acryl on paper mounted on canvas 248 x 319 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับการใช้เส้นนั้นจะพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ ได้ใช้เส้นแบบอิสระใช้เส้นแสดงรูปร่างบริเวณเส้นรอบนอก หรือโครงสร้างเป็นเส้นแสดงรูปร่างแบบสมมาตร และการนำเส้นต่างๆมาใช้ให้เกิดมิติความใกล้ไกล และทำให้เกิดการผสมผสานระหว่างรูปทรงและเส้น ทำให้เกิดรายละเอียดขึ้นอย่างมากมายทีเดียว อีกทั้งทำให้เกิดความรู้สึกถึงความซับซ้อนและให้อารมณ์กับผู้ดูได้หลายๆแบบด้วยกันส่วนการใช้เส้นในการสร้างลวดลาย เพื่อสร้างมิติและเส้นโค้งที่ประกอบในส่วน of รูปทรงที่เป็นคนและตัดขอบด้วยเส้นสีดำเพื่อบ่งชี้เส้นต่างๆ สามารถสร้างให้เกิดความต่อเนื่องกัน และดูกลมกลืนทั่วทั้งภาพ

ผลงานชื่อ **Avantage aux cravates (Advantage to Neckties)** 1978 : Acryl on paper mounted on canvas 127x 215 cm.

แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพผลงานชื่อ Avantage aux cravates

(Advantage to Neckties) 1978 : Acryl on paper mounted on canvas 127x 215 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาปรากฏว่า ฅอง ดูบอฟเฟต์ มีการนำเรื่องราวโดยถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตส่วนตัวของตัวเองโดยแสดงถึงเพศชาย ซึ่งจะสังเกตจากหมายเลข 1 คือชาย 3 คน โดยจะเรียกว่าเป็นการแสดงออกถึงเนื้อหาส่วนตัวโดยจะมีเรื่องราวเกี่ยวกับสังคมของเพศชาย และการแต่งกายของชายคือการใส่สูทผูกไท ถือว่าเป็นวัฒนธรรมที่มีการสืบทอดกันมา อีกด้านหนึ่งก็มีการแสดงออก มีความสนุกสนานล้อเลียน ตลกก็กะนองและแสดงออกในความพอใจส่วนตัว ซึ่งต้องการแสดงออกอย่างเสรี ด้วยความนึกคิดของตนเอง ไม่คำนึงถึงผลกระทบใดๆ และต่อต้านกฎระเบียบต่างๆของสังคม มีเนื้อหาทางสังคมในการแสดงออก หากถางสังคมในรูปแบบศิลปะแฝงการประชดประชันสะท้อนเนื้อหา และคุณค่าทางเรื่องราวจะเป็นแบบเรื่องราวที่มนุษย์เกี่ยวข้องกับมนุษย์และสิ่งแวดล้อมนั่นเอง

การจัดโครงสร้างของภาพและการสร้างรูปทรงผลงานชื่อ Avantage aux cravates(Advantage

to Neckties) 1978 : Acryl on paper mounted on canvas 127x 215 cm.

จากการวิเคราะห์การจัดโครงสร้างของภาพและการสร้างรูปทรงภายในผลงานนี้พบว่า ฅอง ดูบอฟเฟต์ มีการสร้างรูปทรงต่างๆลงบนระนาบ 2 มิติซึ่งมีการตัดกระดาษเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยมทับซ้อนกันเมื่อพิจารณาที่รูปทรงภายในจะเป็นรูปทรงที่เลียนแบบธรรมชาติ ส่วนความเคลื่อนไหว จะเห็นว่าเป็นการเคลื่อนไหวแบบไม่มีทิศทางจึงทำลวดลาย เพื่อสร้างมิติภายในภาพให้มีความรู้สึกว่าการเคลื่อนไหว สับสนด้วยทิศทางของรอยแปรงที่ปาได้อย่างรวดเร็ว ในการสร้างดุลยภาพนั้นเมื่อพิจารณาน้ำหนักของมวลและปริมาตรของภาพโดยทำการแบ่งครึ่งของภาพก็ปรากฏว่ามีน้ำหนักและสัดส่วนที่ไม่เท่ากันเพราะเมื่อสังเกตรูปทรงที่มีสีอ่อนจะพบว่าด้านขวาจะมีปริมาตรที่มากกว่าจึงเรียกว่าผลงานนี้ มีการสร้างดุลยภาพแบบอสมมาตร

การใช้สีผลงานชื่อ Avantage aux cravates (Advantage to Neckties) 1978 : Acryl on paper mounted on canvas 127x 215 cm.

จากการวิเคราะห์การใช้สีภายในภาพนี้พบว่า ฅอง ฅูบพเฟต์ มีการใช้สีดำมากที่สุดซึ่งเป็นสีที่มีค่าต่ำสุด สีขาว ซึ่งมีปริมาณรองลงมา ส่วนสีเทาขั้นที่ 1 ได้แก่สีแดง สีน้ำเงิน ต่อมาคือสีเทาขั้นที่ 2 ได้แก่สีน้ำตาล สีชมพูอ่อน สีเหลือง รองลงมาตามลำดับ เขาเองได้ใช้กระดาษวาดส่วนต่างๆและทำการลงสีจากนั้นนำส่วนต่างๆ มาปะติดแบบทับซ้อนโดยใช้สีดำในการตัดเส้นซึ่งเป็นลักษณะของการเน้น เพื่อให้ภาพส่วนหน้าดูกลมกลืนกับส่วนหลัง และใช้ปากกาเน้นข้อความขีดเส้นต่างๆในซึ่งมีทั้งสีทึบและสว่าง

เทคนิคการระบายสี และ กลวิธีการในการสร้างงานผลงานชื่อ Avantage aux cravates (Advantage to Neckties) 1978 : Acryl on paper mounted on canvas 127x 215 cm.

จากการวิเคราะห์เทคนิคการระบายสีภายในภาพปรากฏว่า ฅอง ฅูบพเฟต์ มีการใช้เทคนิคการระบายสีแบบระบายสีพื้นก่อน โดยการระบายแบบเรียบรอให้แห้งและทำพื้นผิวด้วยการปาดเส้นต่างๆ ด้วยการลาก ปาด ตวัดเป็นการระบายแบบที่มีลักษณะที่ไม่เป็นระเบียบด้วยสีต่างๆซึ่งทำให้เกิดการเคลื่อนไหวแทนการระบายแบบเรียบปะติดด้วยกระดาษที่วาดรูปทรงคนที่มีลักษณะการวาดคล้ายเด็ก ซึ่งมีการแสดงออกอย่างเฉพาะตัวในแบบต่างๆ มาปะติดด้วยการจัดวางองค์ประกอบให้ดูลงตัว มีการตัดเส้นด้วยสีดำและใช้ในส่วนต่างๆ เพื่อให้ชิ้นส่วนที่นำมาปะติดกันดูกลมกลืนกัน

การใช้เส้นผลงานชื่อ **Avantage aux cravates (Advantage to Neckties) 1978 : Acryl on paper mounted on canvas 127x 215 cm.**

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับการใช้เส้นพบว่า ฌอง ดูนุเฟต์ มีการใช้เส้นแบบอิสระ โดยลักษณะเป็นเส้นแสดงรูปร่างบริเวณเส้นรอบนอกหรือโครงสร้างเป็นเส้นแบบแสดงรูปร่างแบบสม่ำเสมอและมีการนำเส้นต่างๆมาใช้ให้เกิดมิติความใกล้เคียง และทำให้เกิดการผสมผสานระหว่างรูปทรงและเส้นทำให้เกิดรายละเอียดขึ้นอย่างมากมายทีเดียว อีกทั้งทำให้เกิดความรู้สึกถึงความซับซ้อนและให้อารมณ์กับผู้ดูได้หลายๆแบบด้วยกันส่วนการใช้เส้นในการสร้างลวดลายเพื่อสร้างมิติ นั้นปรากฏว่ามีเส้นโค้ง เส้นจี๊ดแบบวนไปวนมาให้ความรู้สึกสับสน ที่ประกอบในส่วนของรูปทรงอิสระต่างๆ ซึ่งเส้นต่างๆสามารถสร้างให้เกิดความต่อเนื่องกันและดูกลมกลืนทั่วทั้งภาพทำให้เกิดความรู้สึกคล้ายๆ การวาดภาพล้อเลียนภาพการ์ตูนหรืองาน pop art ให้ความรู้สึ่ง่ายๆ เหมือนภาพวาดของเด็ก

ผลงานชื่อ Les Pas perdus (Killing Time) ,1979 : Acryl on paper (15 pasted pieces added) 51 x 70 cm.

แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพ ผลงานชื่อ **Les Pas perdus (Killing Time)** ,1979 : Acryl on paper (15 pasted pieces added) 51 x 70 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ผลงาน และเนื้อหาภายในภาพปรากฏว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการนำเนื้อหาเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเองความเป็นสุภาพบุรุษหัวล้านและสังคมของเพศชายที่มีการกระทำต่อกัน ด้วยแบบการแสดงออกถึงเนื้อหาส่วนตัวอีกด้านหนึ่งก็มีการแสดงออกที่มีความสนุกสนานล้อเลียน ตลกคึกคะนอง และแสดงออกในความพอใจส่วนตัว ซึ่งต้องการแสดงออกอย่างเสรีด้วยความนึกคิดของตนเองจากจิตใต้สำนึก และความทรงจำในวัยเด็ก ไม่คำนึงถึงผลกระทบใดใด และต่อต้านกฎระเบียบ และมีเนื้อหาทางสังคมในการแสดงออกแบบถากถางสังคมในแบบศิลปะแฝงการประชดประชันดังจะเห็นได้จากตัวคนที่มีการวาดคล้ายเด็กภาพการ์ตูน และการใช้สีที่สนุกสนาน สดใสสะท้อนเนื้อหาและคุณค่าทางเรื่องราวจะเป็นแบบเรื่องราวที่มนุษย์เกี่ยวข้องกับมนุษย์และสิ่งแวดล้อม เพราะเขาได้นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับเพศชาย สังคม และการพูดคุยกัน เป็นการสร้างสรรค์ผลงานเป็นแบบ ศิลปะเฮาส์ ลูบวิผสมผสานการนำเทคนิคการปะติดมาสร้างงาน

การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงผลงานชื่อ **Les Pas perdus (Killing Time)** ,1979 : Acryl on paper (15 pasted pieces added) 51 x 70 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานเกี่ยวกับการจัดโครงสร้างของภาพ พบว่ามีการสร้างรูปทรงต่างๆลงบนระนาบ 2 มิติ ซึ่งมีการตัดกระดาษเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยมทับซ้อนกันเมื่อพิจารณาที่รูปทรงภายในจะเป็นรูปทรงที่เลียนแบบธรรมชาติ ส่วนความเคลื่อนไหวจะเห็นว่าเป็นการเคลื่อนไหวแบบจากด้านบนซ้ายไปด้านขวา สังเกตจากทิศทางของการหันหน้าของคนภายในภาพ และจุดรวมสายตาที่อยู่ทิศทางด้านขวามือเช่นกัน มีการทำวลตายเพื่อสร้างมิติภายในภาพให้มีความรู้สึกว่าการเคลื่อนไหว สืบสวน ด้วยทิศทางของรอยแปรงที่ปาดอย่างรวดเร็ว ในการสร้างดุลยภาพนั้นเมื่อพิจารณาน้ำหนักของมวลและปริมาตรของภาพโดย

ทำการแบ่งครึ่งของภาพ ก็ปรากฏว่ามีน้ำหนักและสัดส่วนไม่เท่ากันโดยการทำกรแบ่งครึ่งภาพด้วยการขีดเส้นตรงตรงกลางปรากฏว่า น้ำหนักข้างขวามีมวลที่มากกว่าจึงเรียกว่าผล งานนี้มีการสร้างดุลยภาพแบบอสมมาตร

การใช้สีผลงานชื่อ **Les Pas perdus (Killing Time), 1979 : Acryl on paper (15 pasted pieces added) 51 x 70 cm.**

จากการวิเคราะห์การใช้สีภายในภาพนี้พบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้สีดำมากที่สุดซึ่งเป็นสีที่มีค่าต่ำสุด สีขาว ซึ่งมีปริมาณรองลงมา ส่วนสีแท่งที่ 1 ได้แก่สีน้ำเงิน สีแดง ต่อมาคือสีแท่งที่ 2 ได้แก่สีเหลือง สีส้ม สีน้ำตาลประมาณและสีที่ถูกผสมด้วยสีขาวที่ทำให้มีค่าอ่อนลงได้แก่ สีชมพูอ่อน สีเนื้อ สีเทา สีเหลืองอ่อน สีฟ้า เรียงกันตามลำดับ ซึ่งเขาเองได้ใช้กระดาษวาดส่วนต่างๆ และทำการลงสี จากนั้นนำส่วนต่างๆมาปะติดแบบทับซ้อนโดยใช้สีดำในการตัดเส้นซึ่งเป็นลักษณะของการเน้น เพื่อให้ภาพส่วนหน้าดูกลมกลืนกับส่วนหลัง และใช้ปากกาเน้นข้อความขีดเส้นต่างๆ ในซึ่งมีทั้งสีทึบและสว่าง

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการในการสร้างงานผลงานชื่อ **Les Pas perdus (Killing Time), 1979 : Acryl on paper (15 pasted pieces added) 51 x 70 cm.**

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับเทคนิคการระบายสีปรากฏว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการระบายสีแบบระบายสีพื้นก่อนโดยการระบายแบบเรียบ รอให้แห้งและทำพื้นผิวด้วยการปาดเส้นต่างๆด้วยการขีด ลาก ปาด ตวัดโดยมีการทิ้งร่องรอยของแปรงเอาไว้เป็นการระบายแบบที่มีลักษณะที่ไม่เป็นระเบียบด้วยสีต่างๆซึ่งทำให้เกิดการเคลื่อนไหวแทนการระบายแบบเรียบ ประติดด้วยกระดาษที่วาดรูปทรงคนที่มีลักษณะการวาดคล้ายเด็กซึ่งมีการแสดงออกอย่างเฉพาะตัวในแบบต่างๆ มาปะติดด้วยการจัดวางองค์ประกอบให้ดูลงตัว ไม่มีการตัดเส้นแต่มีการวาดส่วนรายละเอียดภายในตัวคนด้วยสีดำในส่วนต่างๆ และสร้างลวดลายด้วยการลากเส้นต่างๆอย่างมากมายเพื่อให้ชิ้นส่วนที่นำมาประติดกันดูกลมกลืนกัน

การใช้เส้นผลงานชื่อ **Les Pas perdus (Killing Time)**, 1979 : Acryl on paper (15 pasted pieces added) 51 x 70 cm.

จากการวิเคราะห์การใช้เส้นภายในภาพนี้พบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้เส้นแบบอิสระโดยลักษณะเป็นเส้นแสดงรูปร่างมีการนำเส้นต่างๆ มาใช้ให้เกิดมิติความใกล้เคียงและทำให้เกิดการผสมผสานระหว่างรูปทรง และเส้นทำให้เกิดรายละเอียดขึ้นอย่างมากมายที่เดียวอีกทั้งทำให้เกิดความรู้สึกถึงความซับซ้อนให้อารมณ์กับผู้ดูได้หลายๆแบบด้วยกันส่วนการใช้เส้นในการสร้างลวดลาย เพื่อสร้างมิติ ปรากฏว่ามีเส้นตรงซึ่งเป็นเส้นตรงในแนวตั้ง, เส้นตรงแนวเฉียง, เส้นตรงแนวระนาบ มีเส้นโค้ง เส้นขีดแบบวนไปวนมาให้ความรู้สึกสับสนที่ประกอบในส่วนของรูปทรงอิสระต่างๆซึ่งเส้นต่างๆ สามารถสร้างให้เกิดความต่อเนื่องกันดูกลมกลืนทั่วทั้งภาพทำให้เกิดความรู้สึกคล้ายๆ การวาดภาพล้อเลียนภาพการ์ตูนให้ความรู้สึกละเอียดความรู้สึกง่ายๆเหมือนภาพวาดของเด็กเป็นส่วนใหญ่ ด้วยการจัดวางแบบทับซ้อนกระจายทั่วทั้งภาพกับเส้นที่ออกมาแบบอัตโนมัติตามความพอใจของเขา

ผลงานชื่อ Mire G 131 (Kowloon) , 1983 : Acryl on paper mounted on canvas 134 x 100 cm.

แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพผลงานชื่อ **MireG 131 (Kowloon)**
,1983 : Acryl on paper mounted on canvas 134 x 100 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานเกี่ยวกับแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงาน และเนื้อหาภายในภาพผลงานนี้พบว่า ฌอง ดูบอฟต์ มีการนำเนื้อหาส่วนตัวเกี่ยวกับศาสนา zen และในด้านของการแสดงออกทางด้านจิตวิทยา เกิดจากแรงขับภายในหรือจิตใต้สำนึก พร้อมกับการแสดงออกถึงอารมณ์ ความรู้สึกอันรุนแรงและลึกซึ้งซึ่งมีการแสดงออกลักษณะแบบงานนามธรรม (Abstract) มีการแสดงออกทางด้านความงดงาม โดยนำไปเปรียบเทียบกับธรรมชาติสิ่งแวดล้อม โดยใช้รูปทรง เส้น สีที่เกิดจากรอยพู่กัน จังหวะในการจัดวางนั่นเอง

การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงผลงานชื่อ **MireG 131 (Kowloon) 1983 :**
Acryl on paper mounted on canvas 134 x 100 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับการจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงปรากฏว่า ฌอง ดูบอฟต์ มีการสร้างรูปทรงโดยจัดวางองค์ประกอบของภาพแบบกระจายทั่วทั้งภาพ โดยวาดด้วยเส้นรอบนอกรูปทรงหรือเส้นโครงสร้างโดยไม่ลงสีภายในรูปทรงนั้นๆเป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้มีเนื้อที่ว่างของสีบริเวณพื้นซึ่งมีรูปทรงเรขาคณิต ได้แก่ รูปทรงสี่เหลี่ยม ,รูปทรงกลม ,รูปทรงกรวย และรูปทรงที่ไม่มีเนื้อหา มีการนำเส้นต่างๆมาสร้างลวดลายในลักษณะการวาดที่รวดเร็ว มีการเคลื่อนไหวแบบไม่มี

ทิศทาง ส่วนในการสร้างดุลยภาพในงานพบว่าการสร้างดุลยภาพแบบเท่ากันด้วยการนำภาพมาแบ่งครึ่งจากการขีดเส้นตรงกลางปรากฏว่ามีน้ำหนักของด้านซ้าย จะมีความเป็นมวลมากกว่าด้วยลักษณะของรูปทรง

การใช้สีผลงานชื่อ **MireG 131 (Kowloon) 1983 : Acryl on paper mounted on canvas 134 x 100 cm.**

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับการใช้สีพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้สีคือสีคบนกระดาศเพียงแค่ 3 สีเท่านั้นเหลืองมากที่สุดซึ่งเป็นสีแท้นที่ 2 ส่วนรองลงมาสีแท้นที่ 1 ได้แกสีแดง ซึ่งเท่ากับสีน้ำเงินและใช้สีขาวซึ่งมีปริมาณน้อยที่สุด เพื่อทำให้น้ำหนักสีมีความสว่างเกิดมิติในงานเพื่อให้ภาพส่วนหน้าดูกลมกลืนกับส่วนหลัง อีกด้วย

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการในการสร้างงาน ผลงานชื่อ **MireG 131 (Kowloon) 1983 : Acryl on paper mounted on canvas 134 x 100 cm.**

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับเทคนิคการระบายสี และกลวิธีในการสร้าง งานพบว ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการระบายสีด้วยการรองพื้นภาพก่อนโดยการระบายเรียบโดย ฌอง ดูบอฟเฟต์จะปล่อยให้สีแห้งแล้วมีการแสดงลีลารอยพู่กันจากการทับกันของสีจากการปาดไปมา และการลาก จุด เป็นต้น เขาเน้นความเรียบง่ายด้วยการใช้สีแค่และสีหลักคันมิติให้เกิดขึ้นมาเองและมีการทำพื้นผิวด้วยการปาดสีต่างๆ เช่นสีแดง สีน้ำเงิน และสีขาว โดยแสดงลักษณะผิวซึ่งเกิดจากรอยแปรงซึ่งเป็นการระบายสีที่แสดงถึงความรวดเร็วฉับไวเป็นการระบายสีแบบเสร็จทันที ในการระบายสีของภาพนี้จะเห็นได้ว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ ไม่มีการวาดโครงสร้างของรูปทรงก่อนมีการลงสีต่างๆแบบฉับพลันในการสร้างรูปทรงด้วยการใช้เส้นขอบของรูปทรงเพื่อแสดงจังหวะของการเคลื่อนไหวและสะท้อนถึงอารมณ์ของศิลปิน โดยการระบาย

สีแสดงพื้นผิวด้วยสีตัดกันจึงทำให้เกิดความเคลื่อนไหว
กลมกลืน

เขาจะใช้สีขาวเพื่อให้ภาพมีมิติความสว่างดู

การใช้เส้นผลงานชื่อ **MireG 131 (Kowloon) 1983 : Acryl on paper mounted on canvas**
134 x 100 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับการใช้เส้นพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้เส้นแบบแสดงลักษณะเฉพาะตัวเพราะแสดงถึงความเคลื่อนไหวภายในภาพ เป็นเส้นที่เกิดจากการทวัดของฟูกันเป็นสัญลักษณ์ของอารมณ์ที่เขา มักจะแสดงถึงหะวะความเปลี่ยนแปลง และบุคลิกของศิลปินคล้ายงานของเด็กเส้นที่เกิดจากการลากง่ายๆและเป็นเส้นที่เกิดขึ้นจริงจึงทำให้ผลงานมีชีวิตชีวา และความเคลื่อนไหวได้การใช้เส้นในการสร้างลวดลายเพื่อสร้างมิติมีเส้นตรงซึ่งเป็นเส้นที่เกิดจากการปาด และ เส้นตรง,เส้นตรงเฉียง,เส้นขีดแบบวนไปวนมาให้ความรู้สึกสับสนที่ประกอบในส่วนของรูปทรงอิสระต่างๆซึ่งเส้นต่างๆสามารถสร้างให้เกิดความต่อเนื่องกัน

ผลงานชื่อ **Donnee (Non-lieux H 15)** , 1984 : Acryl on paper mounted on canvas
67 x 100 cm.

แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพผลงานชื่อ **Donnee (Non-lieux H15)**
,1984 : Acryl on paper mounted on canvas 67 x 100 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานเกี่ยวกับแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงาน และเนื้อหาภายในภาพนั้นพบว่า ฅอง ดูบอฟเฟต์ มีการนำเนื้อหาเกี่ยวกับลัทธิเต๋าและเป็นลักษณะนามธรรมมากที่สุดโดยเฉพาะอย่าง ที่เริ่มต้นเหมือนกับจักรวาลที่ประกอบเป็นรูปเส้นตรงวงกลม มีการนำเนื้อหาเรื่องราวเกี่ยวกับศาสนาและ ความเชื่อจึงเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์และสิ่งแวดล้อม และมีการแสดงออกทางเนื้อหาส่วนตัวทั้ง ทางด้านการแสดงออกทางด้านจิตวิทยาเพราะเป็นผลงานที่สะท้อนอารมณ์ และจินตนาการอยู่เหนือปรากฏ การณ์รวมไปถึงการแสดงออกถึงความตาย และอารมณ์ที่น่าหวาดกลัว ความศรัทธาส่วนตัวรวมไปถึงการ แสดงออกทางด้านความงดงาม โดยสร้างสรรค์งานสไตล์ นามธรรม

การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงผลงานชื่อ **Donnee (Non-lieux H15)** ,1984
: Acryl on paper mounted on canvas 67 x 100 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานเกี่ยวกับการจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงภายในภาพพบว่า ฅอง ดูบอฟเฟต์ มีการจัดวางองค์ประกอบของภาพโดยรวม มีการนำรูปทรงแบบแอบสแตรก

ที่เกิดจากการสร้างเส้นหลายๆเส้นปาดไปมาและมีรูปทรงกลมมาผสมผสาน โดยการใช้สีและเส้นในการถ่าย ทอดอารมณ์มากกว่าจะคำนึงถึงรูปทรงใดใด และสีที่นำมาใช้ก็สร้างมิติใกล้ไกลในตัวของมันเองในแบบลักษณะการวาดที่รวดเร็วมีการเคลื่อนไหวแบบไม่มีทิศทาง ส่วนในการสร้างดุลยภาพในงานพบว่ามีการสร้างเส้นโดยไม่ได้เกิดเป็นรูปร่างดังนั้นน้ำหนักของภาพจึงกระจายและดูเท่ากัน

การใช้สีผลงานชื่อ **Donnee (Non-lieux H15),1984 : Acryl on paper mounted on canvas 67 x 100 cm.**

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับการใช้สีปรากฏว่า ผมอง ดูบุพเพต์ มีการใช้สีอะคริลิกบนกระดาษโดยการใช้สีดำมากที่สุดซึ่งเป็นสีที่มีค่าต่ำสุด รองลงมาใช้สีขาว ส่วนรองลงมาสีเทาขั้นที่ 1 ได้แก่สีน้ำเงิน ต่อมาเป็นสีเทาขั้นที่ 2 ได้แก่สีเหลือง และสีที่ถูกทำให้อ่อนโดยสีขาวคือสีฟ้าโดยสีสว่างก็จะสร้างระนาบในการพลัดกระยะมีความสว่างและความลึกเพราะเกิดมิติ เพื่อให้ภาพดูกลม กลืน

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการในการสร้างงานผลงานชื่อ **Donnee(Non-lieux H15),1984 : Acryl on paper mounted on canvas 67 x 100 cm.**

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับการระบายสี และกลวิธีในการสร้างงานพบว่า ผมอง ดูบุพเพต์ มีการระบายสีด้วยการรองพื้นภาพก่อนโดยการระบายเรียบโดย ผมอง ดูบุพเพต์จะปล่อยให้สีแห้งแล้วมีการแสดงลีลารอยพู่กันจากการทับกันของสี จากการปาดไปมาเป็นเส้น และการลาก จุด เป็นต้น เขาเน้นความเรียบง่ายด้วยการใช้สีแค่และสีหลักคันมิติให้เกิดขึ้นมาเองด้วยการปาดสีต่างๆ เช่นสีแดง สีน้ำเงิน และสีขาว โดยแสดงลักษณะผิวซึ่งเกิดจากรอยแปรงซึ่งเป็นการระบายสีที่แสดงถึงความรวดเร็วฉับไวเป็นการระบายสีแบบเสร็จทันทีในการระบายสีของภาพนี้จะเห็นได้ว่า ผมอง ดูบุพเพต์ ไม่มีการวาดโครงสร้างของรูปทรงก่อนมีการลงสีต่างๆ แบบจับพลัดในการสร้างรูปทรงด้วยการใช้เส้นเพื่อแสดงจังหวะของการเคลื่อนไหวและสะท้อนถึงอารมณ์ของศิลปินโดยการระบายสีแสดงพื้นผิว ด้วยสีตัดกันจึงทำให้เกิดความเคลื่อนไหว เขาจะใช้สีขาวเพื่อให้ภาพมีมิติความสว่าง ดูกลมกลืนบนพื้นสีดำได้อย่างน่าสนใจ

การใช้เส้น ผลงานชื่อ Donnee(Non-lieux H15) ,1984: Acryl on paper mounted on canvas 67 x 100 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับการใช้เส้นพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้เส้นแบบแสดงลักษณะเฉพาะตัวเพราะแสดงถึงความเคลื่อนไหวภายในภาพ เส้นที่เกิดจากการตัวดของพู่กันมีการปาด จุด ลาก เป็นสัญลักษณ์ของอารมณ์ที่เขามักจะแสดงจังหวะความเปลี่ยนแปลงและบุคลิกของศิลปิน และเป็นเส้นที่เกิดขึ้นจริงจึงทำให้ผลงานมีชีวิตชีวาและความเคลื่อนไหว การใช้เส้นในการสร้างลวดลายเพื่อสร้างมิติ นั้นปรากฏว่ามีเส้นตรง ซึ่งเป็นเส้นตรงในแนวตั้ง, เส้นตรงแนวเฉียง, เส้นตรงแนวระนาบ มีเส้นโค้ง เส้นกากะบาท เส้นขีดแบบวนไปวนมาให้ความรู้สึกสับสนเส้นแบบอิสระต่างๆ ซึ่งเส้นต่างๆ ยังสามารถสร้างพลังความรู้สึกกลับเหมือนมีมนต์ขลังสามารถสร้างให้เกิดความต่อเนื่อง กัน และดูกลมกลืน

กลุ่มผลงานที่สร้างขึ้นด้วยวัสดุสีชอล์ก

ผลงานชื่อ **Paysage avec deux personages (Landscape with two characters) 1974 :**
Black felt tip pen and colored crayons on paper 32.5 x 25 cm.

แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพผลงานชื่อ **Paysage avec deux personages (Landscape with two characters) 1974 : Black felt tip pen and colored crayons on paper 32.5 x 25 cm.**

จากการวิเคราะห์แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพนี้พบว่า ผมอง ดูบุพเฟต์มีการนพเนื้อหาที่เกี่ยวกับการแสดงออกถึงเนื้อหาส่วนตัวเรื่องราวเกี่ยวกับผู้ชาย 2 คนและ 1 คนในนั้นก็คือเขาเอง สังเกตได้จากรูปทรงในหมายเลขที่ 1 โดยอีกคนใส่สูทผูกไท (ซึ่งเขามักเรียกตัวเองว่า สุภาพบุรุษหัวล้าน) ซึ่งแสดงออกในความพอใจส่วนตัว ซึ่งต้องการแสดงออกอย่างเสรีด้วยความนึกคิดของตนเองจากจิตใต้สำนึกและความทรงจำโดยเป็นศิลปะแฝงการประชดประชัน ดังจะเห็นได้จากตัวคนที่มีกรวาดคล้ายเด็กภาพการ์ตูนและการใช้สีที่สนุกสนาน สดใส ด้วยสีชอล์กแบบง่ายๆคล้ายภาพเขียนของเด็กโดยสะท้อนเนื้อหาและคุณค่าทางเรื่องราว จะเป็นแบบเรื่องราวที่มนุษย์เกี่ยวข้องกับมนุษย์ และสิ่งแวดล้อมเพราะ ผมอง ดูบุพเฟต์ นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับเพศ และสังคมโดยการสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบศิลปะเฮาส์บูว์

การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงผลงานชื่อ **Paysage avec deux personages (Landscape with two characters) 1974 : Black felt tip pen and colored crayons on paper 32.5 x 25 cm.**

จากการวิเคราะห์ผลงานเกี่ยวกับการจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงภายในภาพนี้พบว่า ผมอง ดูบุพเฟต์ มีการจัดองค์ประกอบโดยรวมเป็นการนำรูปทรงคนคล้ายการเขียนภาพแบบเด็กๆ เมื่อพิจารณาปริมาตรจะเห็นว่าเขาได้ใช้รูปทรงเส้นแบบธรรมชาติ โดยมีจุดรวมสายตาอยู่ตรงกลางภาพ เพราะมีการวางรูปทรงหลักไว้ตรงกลางภาพมีการเน้นในเรื่องของการใช้เส้น และสีเพื่อไม่ให้งานออกมาดู

น่าเบื่อ โดยอาจจะรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้างส่วนเรื่องของความเคลื่อนไหวภายในภาพนั้นเมื่อมีการพิจารณาโดยการแบ่งครึ่งของภาพด้วยเส้นตรงกลางจึงเห็นว่ามีส่วนน้ำหนักรวมของดุลยภาพเป็นแบบสมมาตร หรือน้ำหนักซ้ายขวาเท่ากัน ส่วนการวิเคราะห์การสร้างรูปทรงย่อยนั้น มอง ดูบุฟเฟต์ มีการใช้รูปทรงบริสุทธิ์ที่เกิดจากเส้นแบบเด็กเป็นส่วนใหญ่ทั้งภาพ กับเส้นที่ออกมาแบบอัตโนมัติตามความพอใจของเขาและใช้เส้นโค้งแบบอิสระลากไปลากมาทำให้เกิดความเคลื่อนไหวไปในทิศทางต่างๆ ด้วยเส้นที่ลากปาดไปมาทำให้ดูสับสนและขัดแย้งคล้ายภาพร่างที่ดูยังไม่เสร็จ

การใช้สีผลงานชื่อ **Paysage avec deux personnages (Landscape with two characters)**

1974 : Black felt tip pen and colored crayons on paper 32.5 x 25 cm.

จากการวิเคราะห์การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงภายในภาพพบว่า มอง ดูบุฟเฟต์ มีการใช้สีชอล์กบนกระดาษโดยการใช้สีดำมากที่สุดซึ่งเป็นสีที่มีค่าต่ำสุดส่วนรองลงมาสีที่ 1 ได้แก่สีแดง สีนํ้าเงิน ต่อมาเป็นสีที่ 2 ได้แก่สีเหลือง สีเขียว และสีส้มตามลำดับโดยมีสีในโทนที่ตัดกัน และมีทั้งสีในวรรณะเย็นประมาณ 30% ส่วนสีในวรรณะร้อนมีประมาณ 70% ของภาพทั้งหมด

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการในการสร้างงานผลงานชื่อ **Paysage avec deux personnages (Landscape with two characters) 1974 : Black felt tip pen and colored crayons on paper 32.5 x 25 cm.**

จากการวิเคราะห์การระบายสีและกลวิธีการในการสร้างงานพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการระบายสีแบบที่แสดงถึงความรวดเร็วฉับไวเป็นการระบายสีแบบเสร็จทันที ในการระบายสีของภาพนี้จะเห็นได้ว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการแสดงจังหวะของการเคลื่อนไหวและสะท้อนถึงอารมณ์ของศิลปินในขณะนั้น ซึ่งรวดเร็วราวกับว่าเป็นภาพร่างได้ใช้เส้นแบบลายมือที่มีลักษณะการวาดเส้นแบบอิสระ ใช้เส้นแสดงรูปร่างบริเวณเส้นรอบนอกเป็นเส้นแบบลากวนไปวนมา เพื่อแสดงจังหวะของการเคลื่อนไหวเพื่อสะท้อนถึงอารมณ์ของศิลปินโดยการระบายสีแสดงพื้นผิว

การใช้เส้นผลงานชื่อ **Paysage avec deux personages (Landscape with two characters)**

1974 : Black felt tip pen and colored crayons on paper 32.5 x 25 cm.

จากการวิเคราะห์การใช้เส้นภายในผลงานนี้พบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้เส้นแบบแสดงลักษณะเฉพาะตัวเพราะแสดงถึงความเคลื่อนไหว เส้นที่เกิดจากการดัดของฟู่กันมีการ ปาด ลาก เป็นสัญลักษณ์ของอารมณ์ที่เขามักจะแสดงจังหวะความเปลี่ยนแปลงบุคลิกของศิลปิน และเป็นเส้นที่เกิดขึ้นจริงจึงทำให้ผลงานมีชีวิตชีวาและความเคลื่อนไหว การใช้เส้นในการสร้างสร้างมิตินั้นปรากฏว่ามีเส้นตรงแนวระนาบ มีเส้นโค้ง เส้นขีดแบบวนไปวนมาให้ความรู้สึกสับสนจากเส้นแบบอิสระต่างๆ ที่ขีดทับซ้อนขวางไปมาส่วนใหญ่จะเป็นเส้นที่เกิดจากอารมณ์ความรู้สึกของผู้วาดในขณะนั้น

ผลงานชื่อ **Jean Dubuffet's last drawing, untitled, 1985: Colored crayons on writing paper 21 x 13.5 cm.**

แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพผลงานชื่อ Jean Dubuffet's last drawing, untitled, 1985: Colored crayons on writing paper 21 x 13.5 cm.

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงาน และเนื้อหาภายในภาพนี้ปรากฏว่า ผมอง ดูบุฟเฟต์มีการนำเนื้อหาเรื่องราวในช่วงชีวิตสุดท้ายก่อนที่จะเสียชีวิตบอกกับการที่เขานำความเชื่อเกี่ยวกับลัทธิเต๋า จึงมีอิทธิพลในการสร้างผลงานด้วย นับว่า ผมอง ดูบุฟเฟต์ มีการนำเนื้อหาเรื่องราวเกี่ยวกับศาสนาและความเชื่อจึงเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์และสิ่งแวดล้อม และมีการแสดงออกทางเนื้อหาส่วนตัวทั้งทางด้านการแสดงออกทางด้านจิตวิทยา เพราะเป็นผลงานที่สะท้อนอารมณ์และจิตนาการอยู่เหนือปรากฏการณ์ร่วมไปถึงการแสดงออกถึงความตาย สะท้อนถึงที่น่าหวาดกลัว ความศรัทธาส่วนตัว โดยสร้างสรรค์งานสไตล์ นามธรรม โดยเนื้อหาของงานจะมีความเรียบง่ายและมีความแตกต่างจากเดิมอย่างเห็นได้ชัดมีความสุข สงบ เรียบง่ายเสมือนเขาได้ค้นพบคำตอบของตนเองแล้ว

การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงผลงานชื่อ **Jean Dubuffet's last drawing, untitled, 1985: Colored crayons on writing paper 21 x 13.5 cm.**

จากการวิเคราะห์ผลงานเกี่ยวกับการจัดโครงสร้างของภาพโดยรวมนั้นพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการจัดองค์ประกอบโดยรวมเป็นการนำรูปทรงคล้ายหน้าคนหรือเรียกว่ารูปทรงกลม เป็นรูปทรงหลักของภาพ โดยมีการจัดวางตรงกลางภาพเป็นจุดรวมสายตา ที่ๆ ตรงๆ เหมือนการเขียนภาพแบบเด็ก เมื่อพิจารณาปริมาตรจะเห็นว่าเขาได้ใช้รูปทรงเลียนแบบธรรมชาติ มีการเน้นในเรื่องของการใช้เส้นและสี เพื่อไม่ให้งานออกมาดูน่าเบื่อ ส่วนเรื่องดุลยภาพนั้นเมื่อมีการพิจารณาโดยการแบ่งครึ่งของภาพด้วยเส้นตรงกลาง จึงเห็นว่ามีความหนักของดุลยภาพเป็นแบบสมมาตรหรือน้ำหนักซ้ายขวาเท่ากัน ส่วนการวิเคราะห์การสร้างรูปทรงนั้น ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้รูปทรงบริสุทธิ์ที่เกิดจากเส้นแบบเด็กเป็นส่วนใหญ่ทั้งภาพกับเส้นที่ออกมาแบบอัตโนมัติตามความพอใจของเขาและใช้เส้นโค้งแบบอิสระลากไปลากมา ให้เกิดความเคลื่อนไหวไปในทิศทางต่างๆ ด้วยเส้นที่ลากปาดไปมา ทำให้ดูสับสนและขัดแย้งในคราวเดียวกัน

การใช้สีผลงานชื่อ **Jean Dubuffet's last drawing, untitled, 1985: Colored crayons on writing paper 21 x 13.5 cm.**

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับการใช้สีภายในภาพพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์มีการใช้สีหลักบนกระดาษโดยการใช้สีดำมากที่สุดซึ่งเป็นสีที่มีค่าต่ำสุดส่วนรองลงมาสีเทาขั้นที่ 1 ได้แก่อน้ำเงิน สีแดงมีแค่ ต่อมาเป็นสีเทาขั้นที่ 2 ได้แก่อีส้มโดยมีสีในโทนอบอุ่นเป็นส่วนใหญ่มีสีวรรณะเย็นประมาณ 20% ส่วนสีในวรรณะร้อนมีประมาณ 80%ของภาพทั้งหมด

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการในการสร้างงานผลงานชื่อ **Jean Dubuffet's last drawing, untitled, 1985: Colored crayons on writing paper 21 x 13.5 cm.**

จากการวิเคราะห์ผลงานภายในภาพเกี่ยวกับการระบายสี และกลวิธีในการสร้างงานพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการระบายสีมีการใช้เส้นแบบแสดงลักษณะเฉพาะตัว เพราะแสดงถึงความเคลื่อนไหวภายในภาพ เส้นที่เกิดจากการตัดของเส้นเป็นสัญลักษณ์ของอารมณ์ที่เขามักจะแสดงถึงความเปลี่ยนแปลง และบุคคลิกของศิลปินที่แสดงถึงความรวดเร็วฉับไวเป็นการระบายสีแบบเสร็จทันทีในการระบายสีของภาพนี้จะเห็นได้ว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการแสดงจังหวะของการเคลื่อนไหวและสะท้อนถึงอารมณ์ของศิลปินในขณะนั้นซึ่งรวดเร็วและเรียบง่าย

การใช้เส้นผลงานชื่อ **Jean Dubuffet's last drawing, untitled, 1985: Colored crayons on writing paper 21 x 13.5 cm.**

จากการวิเคราะห์การใช้เส้นภายในผลงานนี้พบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้เส้นแบบแสดงลักษณะเฉพาะตัวเพราะแสดงถึงความเคลื่อนไหวภายในภาพ เส้นที่เกิดจากการตัดของพู่กัน มีการ ปาด ลาก เป็นสัญลักษณ์ของอารมณ์ที่เขามักจะแสดงถึงความเปลี่ยนแปลงบุคคลิกของศิลปิน และเป็นเส้นที่เกิดขึ้นจริง จึงทำให้ผลงานมีชีวิตชีวาและความเคลื่อนไหวการใช้เส้นในการสร้างสร้างมิติปรากฏว่ามีเส้นตรง แนวระนาบ มีเส้นโค้ง เส้นขีดแบบวนไปวนมาให้ความรู้สึกสับสนจากเส้นแบบอิสระต่างๆที่ขีดทับซ้อน ขวางไปมาส่วนใหญ่จะเป็นเส้นที่เกิดจากอารมณ์ความรู้สึกของผู้วาดในขณะนั้น

สรุปการวิเคราะห์ผลงาน ของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ตั้งแต่ปี 1962 -1985

จากการวิเคราะห์ผลงานของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ในปีค.ศ. 1962- 1985 ซึ่งเป็นปีที่เขาได้สร้างสรรค์ผลงานศิลปะในรูปแบบที่คิดค้นขึ้นเองซึ่งเรียกว่า ศิลปะแบบเฮวูลูว์ว (Hourloupe) จำนวนภาพที่นำมาวิเคราะห์มีจำนวน 17 ภาพ โดยคัดเลือกจากความสับสนเนื่องที่แตกต่างของการพัฒนาผลงานโดยจำแนกกลุ่มวิธีการและเทคนิคต่างๆ ซึ่งในการสร้างงานจึงสรุปได้ตามหัวข้อต่างๆดังนี้คือ

1. แนวคิดในการสร้างผลงาน และเนื้อหาภายในผลงานนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นการนำเสนอเนื้อหา แบบที่ 1 เนื้อหาส่วนตัวมากที่สุด ซึ่งมักจะสะท้อนอารมณ์ โกรธ เศร้า อิจฉา ด้วยการวาดภาพใบหน้าคน ตัวคน หรือตัวเองจะเป็นส่วนใหญ่มักมีความสนุกสนานล้อเลียน ตลกกลั่นแกล้ง และแสดงออกในความพอใจส่วนตัว ซึ่งต้องการแสดงออกอย่างเสรี ด้วยความนึกคิดของตนเอง จากจิตใต้สำนึก และความทรงจำในวัยเด็ก ไม่คำนึงถึงผลกระทบใดๆ และต่อต้านกฎระเบียบต่างๆ ของสังคม และ แบบที่ 2 มีเนื้อหาทางสังคม ในการแสดงออกแบบถากถางสังคม ในแบบศิลปะแฝงการประชดประชัน ดังจะเห็นได้จากตัวคนที่มีการวาดคล้ายเด็ก ภาพการ์ตูนและการใช้สีที่สนุกสนาน สดใส ต่อมาเป็นแบบที่ 3 สะท้อนเนื้อหาและคุณค่าทางเรื่องราวจะเป็นแบบเรื่องราวที่มนุษย์เกี่ยวข้องกับมนุษย์และสิ่งแวดล้อมเพราะ ฌอง ดูบอฟเฟต์ นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับเพศและสังคมมาใช้ ในการสร้างสรรค์ผลงาน

2. การจัดโครงสร้างภายในภาพและการสร้างรูปทรงส่วนใหญ่พบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ได้มีการจัดวางโครงสร้างหลักให้อยู่กึ่งกลางของภาพ โดยมีการนำรูปทรงอิสระที่สร้างขึ้นจากการจินตนาการและนำมาเรียงต่อกันและสร้างมิติภายในรูปทรงด้วยลวดลายจากเส้นต่างๆเพื่อให้เกิดมิติตามช่องที่ถูกแบ่งให้เป็นส่วนย่อยออกไปด้วยความละเอียดมีทั้งเล็กและใหญ่ที่ทับซ้อนกันด้วยสีและการตัดเส้น ส่วนการเคลื่อนไหวภายในภาพจะเห็นได้ว่าเป็นการเคลื่อนไหวแบบกระจายออกหรือไม่มีทิศทางโดยจากส่วน ในการสร้างดุลยภาพ ส่วนใหญ่นั้นเมื่อพิจารณาน้ำหนัก ของมวล และปริมาตรของภาพโดยการแบ่งครึ่งของภาพส่วนใหญ่มักจะมีน้ำหนักและสัดส่วนที่เท่ากันทั้งซ้ายและขวาหรือว่ามีโครงสร้างดุลยภาพแบบสมมาตร ดุลยภาพซ้ายขวาเท่ากัน เพราะ ฌอง ดูบอฟเฟต์ได้จัดวางองค์ประกอบและจัดรวมสายตาเอาไว้ตรงกลางมากที่สุด

3. จากการวิเคราะห์การใช้สีในผลงานทั้งหมดพบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้สีที่เป็นสีแท้ขั้นที่

1

มากที่สุดทั้งหมดมี 3 สี ได้แก่ สีขาว สีแดง สีน้ำเงิน และสีดำเป็นสีที่มีค่าต่ำ ด้วยการพลักระยะของน้ำหนักสี เอง ส่วนสีแท้ขั้นที่ 2 ได้แก่ สีเหลือง สีส้ม สีน้ำตาล และสีที่ถูกผสมด้วยสีขาวที่ทำให้มีค่า

อ่อนลงได้แก่ สีชมพูอ่อน สีเนื้อ สีเทา สีเหลืองอ่อน สีฟ้า จะถูกใช้เป็นสีในปริมาณที่รองลงมาในงานส่วนใหญ่

4. จากการวิเคราะห์เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงานส่วนใหญ่จะพบว่า ฌอง คูบุญเฟต์ มีการใช้เทคนิคการระบายสีแบบเรียบ ซึ่งระบายโดยใช้สีจากสีแท้และสีดำ จากภาพส่วนใหญ่นี้เห็นว่า เขา จะทำการลากเส้นรอบนอกหรือเส้นโครงสร้างเอาไว้ก่อน ทำการระบายสีลงในช่องเล็กที่เรียงประ กอบกัน ขึ้นมาเป็นรูปทรงด้วยสีทึบ และตัดกันของเนื้อสีนั้นเองจากการสร้างงานด้วยการลากแบบง่ายๆ คล้ายเด็ก และมีการระบายสีแบบง่ายๆ ด้วยการปาดสีลักษณะแบบ Scumbling นอกจากนั้นมีการระบายสีอย่างง่าย แต่เน้นรายละเอียดของการแบ่งช่องและน้ำหนักด้วยสี (Intensity) ซึ่งมีการระบายซ้ำๆสังเกตจากร่องรอย ของสีเพราะมีส่วนที่ใส และทึบและมีการนำเส้นต่างๆ มาใช้สร้างมิติและรายละเอียดให้ตัวงานใช้สีดำเป็น สีตัดขอบหรือเน้นเพื่อให้มีความกลมกลืนของน้ำหนักสีภายในภาพ

5. การใช้เส้นผลงานทั้งหมดพบว่า ฌอง คูบุญเฟต์ มีการใช้เส้นแบบแสดงลักษณะเฉพาะตัว เพราะ แสดงถึงความเคลื่อนไหวในภาพ เส้นที่เกิดจากการวาดของพู่กัน มีการ ปาด จุด ลาก เป็นสัญลักษณ์ของ อารมณ์ที่เขามักจะแสดงจังหวะความเปลี่ยนแปลง และบุคลิกของศิลปิน และเป็นเส้นที่เกิดขึ้นจริง จึงทำให้ ผลงานมีชีวิตชีวาและความเคลื่อนไหว การใช้เส้นในการสร้างลวดลายเพื่อสร้างมิตินั้นปรากฏว่ามีเส้นตรง ซึ่งเป็นเส้นตรงในแนวตั้ง, เส้นตรงแนวเฉียง, เส้นตรงแนวระนา มีเส้นโค้ง เส้นกากะบาท เส้นขีดแบบวน ไปวนมาให้ความรู้สึกสับสนเส้นแบบอิสระต่างๆ ซึ่งเส้นต่างๆยังสามารถสร้างพลัง ความรู้สึกกลับ เหมือนมีมนต์ขลัง สามารถสร้างให้เกิดความต่อเนื่องกันและกลมกลืนทั่วทั้งภาพให้ความรู้สึกลึกลับ ภาพ การ์ตูนหรืองาน pop art

บทที่ 4

การพัฒนาสร้างสรรค์ผลงาน

จากการศึกษาการศึกษาวเคราะห์กลุ่มตัวอย่างผลงานจิตรกรรมของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ปี ค.ศ.1962 - 1985 จำนวน 17 ภาพในประเด็นต่างๆผู้วิจัยได้พัฒนาสร้างสรรค์จากการวิเคราะห์ผลงานในรูปแบบศิลปะสื่อผสมในแบบของผู้วิจัยจำนวน 8 ภาพ ซึ่งได้แก่

1. ชื่อภาพ Social Climber
ขนาด 80 x 80 cm. Acrylic and Maker pen on canvas
2. ชื่อภาพ Social Assemble
ขนาด 80 x 80 cm. Acrylic and Maker pen on canvas
3. ชื่อภาพ Social Sexology
ขนาด 80 x 80 cm. Acrylic and Maker pen on canvas
4. ชื่อภาพ Social Blue party
ขนาด 55 x 73 cm. Acrylic and Maker pen on canvas
5. ชื่อภาพ Social Saxophone
ขนาด 55 x 73 cm. Acrylic and Maker pen on canvas
6. ชื่อภาพ Social music
ขนาด 20 x 20 x 60 cm. Acrylic and Maker pen on canvas
7. ชื่อภาพ Social Human
ขนาด 20 x 20 x 60 cm. Acrylic and Maker pen on canvas
8. ชื่อภาพ Social lady night
ขนาด 80 x 80 cm. Acrylic and Maker pen on canvas
9. ชื่อภาพ Social and love
ขนาด 50 x 50 cm. = 4 = ชั้น Acrylic and Maker pen on canvas
10. ชื่อภาพ Social on the World
ขนาด 80 x 80 cm. Acrylic and Maker pen on canvas
11. ชื่อภาพ Social Both to be
ขนาด 80 x 80 cm. Acrylic and Maker pen and Mixmedia
12. ชื่อภาพ Social Body
ขนาด 30 x 16 cm. Acrylic and Maker pen on papermix

1. ชื่อภาพ **Social Climber** ขนาด 80 x 80 cm. Acrylic and Maker pen on canvas

แนวคิดในการสร้างผลงาน และเนื้อหาภายในผลงานเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความวุ่นวายสะท้อนสังคมเมืองในขณะนี้ ซึ่งสืบเนื่องมาจากการเมืองที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของสภาวะจิตใจของคนทั่วไป อันเกิดจากความเครียด เศรษฐกิจตกต่ำ สภาพการเงินไม่คล่องตัว จึงการแข่งขันสูงมีเนื้อหาทางสังคม ในการแสดงออกแบบถากถางสังคม

การจัดโครงสร้างภายในภาพและการสร้างรูปทรงภายในผลงานนั้น การจัดวางโครงสร้างภายในภาพ มีการนำรูปทรงอิสระที่สร้างขึ้นจากการเลียนแบบธรรมชาติและนำมาเรียงต่อกันและสร้างมิติภายในรูปทรงด้วยลวดลายจากเส้นต่างๆ เพื่อให้เกิดมิติตามช่องที่ถูกแบ่งให้เป็นส่วนย่อยออกไปด้วยทั้งเล็กและใหญ่ที่ทับซ้อนกันด้วยสีและการตัดเส้น ส่วนการเคลื่อนไหวภายในภาพจะเห็นได้ว่าเป็นการเคลื่อนไหวแบบกระจายออกหรือไม่มีทิศทางโดยจากส่วน ในการสร้างดุลยภาพส่วนใหญ่้นเมื่อพิจารณาน้ำหนักของมวล และปริมาตรของภาพโดยการแบ่งครึ่งของภาพส่วนใหญ่่มักจะมีน้ำหนักและสัดส่วนที่เท่ากันทั้งซ้ายและขวา

การใช้สีในผลงาน มีการใช้สีที่เป็นสีแท้ขั้นที่ 1 ซึ่งทั้งหมดมี 3 สี ได้แก่ สีขาว สีแดง สีน้ำเงิน และสีดำเป็นสีที่มีค่าต่ำ และใช้ตัดเส้นเพื่อเน้น ด้วยการพลักระยะของน้ำหนักสี

การใช้เส้นมีการใช้เส้นแบบแสดงลักษณะเฉพาะตัว เพราะแสดงถึงความเคลื่อนไหวในภาพ เป็นเส้นที่เกิดขึ้นจริง จึงทำให้ผลงานมีชีวิตชีวาและมีความเคลื่อนไหวใช้เส้นในการสร้างลวดลายเพื่อสร้างมิติมีเส้นตรง ซึ่งเป็นเส้นตรงในแนวตั้ง, เส้นตรงแนวเฉียง, เส้นตรงแนวระนาบ สร้างให้เกิดความต่อเนื่องกัน

เทคนิคการระบายสี และกลวิธีการสร้างงาน เป็นเทคนิคการระบายแบบเรียบด้วยสีอะคริลิกบนแฟรม 80 x 80 cm. และตัดขอบด้วยสี Maker ดำ จากนั้นก็ปะติดด้วยเส้นไหมพรม สี แดง สีน้ำเงินและสีดำเพื่อสร้างพื้นผิว

2. ชื่อภาพ **Social Assemble** ขนาด 80 x 80 cm. **Acrylic and Maker pen on canvas**

แนวคิดในการสร้างผลงาน และเนื้อหาภายในผลงานเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความวุ่นวายสะท้อนสังคมเมืองในขณะนี้ ซึ่งสืบเนื่องมาจากการเมืองที่จนเกิดการชุมนุมของคนกลุ่มหนึ่งซึ่งต่อต้านรัฐบาลเป็นกระแสการเมือง

การจัดโครงสร้างภายในภาพและการสร้างรูปทรงภายในผลงานนั้น การจัดวางโครงสร้างภายในภาพมีการนำรูปทรงอิสระที่สร้างขึ้นจากการเลียนแบบธรรมชาติ และนำมาเรียงต่อกันและสร้างมิติภายในรูปทรงด้วยลวดลายจากเส้นต่างๆ เพื่อให้เกิดมิติตามช่องที่ถูกแบ่งให้เป็นส่วนย่อยออกไปด้วยทั้งเล็กและใหญ่ที่ทับซ้อนกันด้วยสีและการตัดเส้น ภายในภาพจะเห็นได้ว่าเป็นการเคลื่อนไหวแบบกระจายออกหรือไม่มีทิศทางโดยจากส่วน

การใช้สีในผลงาน ซึ่งทั้งหมดมี 8 สีได้แก่ สีขาว สีแดง สีน้ำเงิน สีส้ม สีเหลืองอ่อน สีน้ำ

ตาล สีเทา และสีดำ และใช้ตัดเส้นเพื่อเน้น ด้วยการพลักระยะของน้ำหนักสี

การใช้เส้นมีการใช้เส้นแบบแสดงถึงความเคลื่อนไหวในภาพ เป็นเส้นที่ใช้ในการสร้างลวดลายเพื่อสร้างมิติมีเส้นตรง ซึ่งเป็นเส้นตรงในแนวตั้ง เส้นตรงแนวเฉียง , เส้นตรงแนวระนาบ สร้างให้เกิดความต่อเนื่องกัน

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงาน เป็นเทคนิคการระบายแบบเรียบด้วยสีอะคริลิกบนแฟรม 80 x 80 cm. และตัดขอบด้วยสี Maker ดำ จากนั้นก็ประดิษฐ์ด้วยเส้นไหมพรม สีแดง สีน้ำเงินและสีดำเพื่อสร้างพื้นผิว

3. ชื่อภาพ **Social Sexology** ขนาด 80 x 80 cm. **Acrylic and Maker pen on canvas**

แนวคิดในการสร้างผลงาน และเนื้อหาภายในผลงานเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องเพศระหว่างเพศชายที่อยู่ในสังคมโดยเปรียบเสมือนเพศหญิงเป็นตัวแทนของสีต่างๆในสังคม และเปรียบเพศชายเป็นตัวแทนของสีชาวดำที่มีความแตกต่างทั้งร่างกาย และความคิด แต่ก็ยังสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้

การจัดโครงสร้างภายในภาพและการสร้างรูปทรงภายในผลงานนั้น การจัดวางโครงสร้างภายในภาพ มีการนำรูปทรงอิสระที่สร้างขึ้นจากการเลียนแบบธรรมชาติและนำมาเรียงต่อกันและสร้างมิติภายในรูปทรงด้วยลวดลายจากเส้นต่างๆ เพื่อให้เกิดมิติตามช่องที่ถูกแบ่งให้เป็นส่วนย่อยด้วยสีและการตัดเส้น จัดวางองค์ประกอบแบบกระจายทั่วทั้งภาพ และมีจุดเด่นอยู่ทางด้านซ้ายมือ

การใช้สีในผลงาน ซึ่งได้แก่ สีดำ สีแดง สีขาว สีน้ำเงิน สีเหลือง สีชมพูอมส้ม สีเทา โดยมีการใช้สีตัดเส้นเพื่อแสดงรูปร่าง โดยผลัดระยะของน้ำหนักสีให้เกิดมิติ

การใช้เส้น มีการใช้เส้นแบบอิสระแสดงถึงรูปร่างในภาพเป็นเส้นที่ใช้ในการสร้างลวดลายเพื่อสร้างมิติมีเส้นตรง ซึ่งเป็นเส้นตรงในแนวตั้ง, เส้นตรงแนวเฉียง, เส้นตรงแนวระนาบ สร้างให้เกิดความต่อเนื่องกันกลมกลืนกัน

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงาน เป็นเทคนิคการระบายแบบเรียบ และตัดเส้นเพื่อสร้างขอบเขตของงานของสีอะคริลิกบนเฟรม 80 x 80 cm. และผสมการใช้ Maker จากนั้นก็ปะติดด้วยเส้นไหมพรม เพื่อสร้างพื้นผิวให้เกิดมิติมากขึ้น

4. ชื่อภาพ **Social Blue party** ขนาด 55 x 78 cm. **Acrylic and Maker pen on Wood**

แนวคิดในการสร้างผลงาน และเนื้อหาภายในผลงานเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องของการสังสรรค์ การเลี้ยงฉลองมีทั้งเสียงเพลง มีการดื่มกินอย่างสนุกสนานในวงสังคมนั้นๆซึ่งมีอยู่ทุกชนชั้นไม่ว่าจะเป็น หญิงหรือชาย

การจัดโครงสร้างภายในภาพ และการสร้างรูปทรงภายในผลงานนั้น การจัดวางโครงสร้างภายในภาพมีการนำรูปทรงอิสระที่สร้างขึ้นจากการเลียนแบบธรรมชาติ และนำมาเรียงต่อกันและสร้างมิติภายในรูปทรงทับกันด้วยลวดลายจากเส้นต่างๆ เพื่อให้เกิดมิติตามช่องที่ถูกแบ่งให้เป็นส่วนย่อยด้วยสีและการตัดเส้น จัดวางองค์ประกอบแบบกระจายทั่วทั้งภาพ และมีจุดเด่นอยู่ตรงกลาง

การใช้สีในผลงาน ซึ่งได้แก่ สีดำ สีแดง สีขาว สีน้ำเงิน สีเหลือง สีชมพูอมส้ม สีเทา โดยมีการใช้สีดำตัดเส้นเพื่อแสดงรูปร่าง โดยผลักระยะของน้ำหนักสีให้เกิดมิติ

การใช้เส้น มีการใช้เส้นแบบอิสระแสดงถึงรูปร่างในภาพเป็นเส้นที่ใช้ในการสร้างลวดลายเพื่อสร้างมิติมีเส้นตรง ซึ่งเป็นเส้นตรงในแนวตั้ง, เส้นตรงแนวเฉียง, เส้นตรงแนวระนาบ สร้างให้เกิดความต่อเนื่องกันทั่วทั้งภาพ

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงาน เป็นเทคนิคการระบายแบบเรียบ และตัดเส้นเพื่อสร้างขอบเขตของงานของสีอะคริลิกบนไม้อัดไค้ด ขนาด 55 x 78 cm. และผสมการใช้ Maker จากนั้นก็ปะติดด้วยเส้นไหมพรม เพื่อสร้างพื้นผิวให้เกิดมิติมากขึ้น

5. ชื่อภาพ **Social Saxophone** ขนาด 55 x 73 cm. Acrylic and Maker pen on Wood

แนวคิดในการสร้างผลงานและเนื้อหาภายในผลงาน เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความประทับใจส่วนตัว เรื่องดนตรีเจ็ดด้วยความรู้สึกรักชอบและหลงใหลในเสียงของ SAXOPHONE ที่มีเสน่ห์ สามารถสะกดอารมณ์ทำให้เคลิ้ม โดยเฉพาะหน้าตาของผู้เล่นและผู้ฟังที่เต็มไปด้วยความสุขนั่นเอง

การจัดโครงสร้างภายในภาพ และการสร้างรูปทรงภายในผลงานนั้น การจัดวางโครงสร้างภายในภาพมีการนำรูปทรงอิสระที่สร้างขึ้นจากการเลียนแบบธรรมชาติ และนำมาเรียงต่อกันและสร้างมิติภายในรูปทรงแบบซ้อนทับเหมือนภาพปริศนา ด้วยลวดลายจากเส้นต่างๆ เพื่อให้เกิดมิติตามช่องที่ถูกแบ่งให้เป็นส่วนย่อยด้วยสีและการตัดเส้น จัดวางองค์ประกอบแบบกระจายทั่วทั้งภาพ และมีจุดเด่นอยู่ตรงกลาง

การใช้สีในผลงาน ซึ่งได้แก่ สีดำ สีแดง สีขาว สีน้ำเงิน สีเหลือง สีชมพูอมส้ม สีเทา โดยมีการใช้สีดำตัดเส้นเพื่อแสดงรูปร่าง โดยผลักระยะของน้ำหนักสีให้เกิดมิติ

การใช้เส้น มีการใช้เส้นแบบอิสระแสดงถึงรูปร่างในภาพเป็นเส้นที่ใช้ในการสร้างลวดลายเพื่อสร้างมิติมีเส้นตรง ซึ่งเป็นเส้นตรงในแนวตั้ง, เส้นตรงแนวเฉียง, เส้นตรงแนวระนาบ สร้างให้เกิดความต่อเนื่องกันอย่างกลมกลืน

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงาน เป็นเทคนิคการระบายแบบเรียบ และตัดเส้นเพื่อสร้างขอบเขตของงานของสีอะคริลิกบนไม้อัดไคคัต ขนาด 55 x 73 cm. และผสมการใช้ Maker จากนั้นก็ปะติดด้วยเส้นไหมพรม เพื่อสร้างพื้นผิวให้เกิดมิติมากขึ้น

6. ชื่อภาพ **Social music** ขนาด 20 x 20 x 60 cm. Acrylic and Maker pen on canvas

แนวคิดในการสร้างผลงานและเนื้อหาภายในผลงาน เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความประทับใจส่วนตัว เรื่องดนตรี ตัวโน้ต และสังคมหรือกลุ่มคนที่ชอบเล่นดนตรีซึ่งไม่มีการแบ่งเพศแบ่งชนชั้น เพราะดนตรีเป็น ภาษาเดียวที่ใช้เหมือนกันทั้งโลก สามารถเชื่อมต่อกันได้ในสังคมต่างๆ

การจัดโครงสร้างภายในภาพ และการสร้างรูปทรงภายในผลงานนั้น การจัดวางโครงสร้างภายใน ภาพมีการนำรูปทรงอิสระที่สร้างขึ้นจากการเลียนแบบธรรมชาติ และนำมาเรียงต่อกันและสร้างมิติภายใน รูปทรงแบบซ้อนทับเหมือนภาพปริศนา ด้วยลวดลายจากเส้นต่างๆ เพื่อให้เกิดมิติตามช่องที่ถูกแบ่งให้เป็น ส่วนย่อยด้วยสีและการตัดเส้น จัดวางองค์ประกอบแบบจัดวางให้เกิดความสมดุลของน้ำหนัก มีพื้นที่ว่าง เพื่อไม่ให้ดูอึดอัดเกินไป

การใช้สีในผลงาน ซึ่งได้แก่ สีดำ สีแดง สีขาว สีน้ำเงิน สีเหลือง สีชมพูอมส้ม สีฟ้า และสีเทา โดยมีการใช้สีดำตัดเส้นเพื่อแสดงรูปร่าง โดยผลักระยะของน้ำหนักสีให้เกิดมิติ

การใช้เส้น มีการใช้เส้นแบบอิสระแสดงถึงรูปร่างในภาพเป็นเส้นที่ใช้ในการสร้างลวดลายเพื่อ สร้างมิติมีเส้นตรง ซึ่งเป็นเส้นตรงในแนวตั้ง, เส้นตรงแนวเฉียง, เส้นตรงแนวระนาบ สร้างให้เกิดความ ต่อเนื่องกันภายในภาพ

5. เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงาน เป็นเทคนิคการระบายแบบเรียบ และตัดเส้นเพื่อสร้าง ขอบเขตของงานของสีอะคริลิกบนเฟรม 3 มิติ ขนาด 20 x 20 x 60 cm. และผสมการใช้ Maker จากนั้น ก็ปะติดด้วยเส้นไหมพรม เพื่อสร้างพื้นผิวให้เกิดมิติมากขึ้น

7. ชื่อภาพ **Social Human** ขนาด 20 x 20 x 60 cm. Acrylic and Maker pen on canvas

แนวคิดในการสร้างผลงานและเนื้อหาภายในผลงาน เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับสังคมของมนุษย์ที่มีความต้องการพื้นฐานที่ไม่แตกต่างกัน ต้องการกิน ต้องการนอน ต้องการเงิน ต้องการที่อยู่ ต้องการความรัก ฯลฯ ซึ่งในสังคมปัจจุบันต่างก็ต้องดิ้นรนเพื่อให้ได้มาด้วยการแข่งขันเป็นส่วนใหญ่

การจัดโครงสร้างภายในภาพและการสร้างรูปทรงภายในผลงานนั้น การจัดวางโครงสร้างภายในภาพมีการนำรูปทรงอิสระที่สร้างขึ้นจากการเลียนแบบธรรมชาติ โดยนำมาเรียงต่อกันและสร้างมิติภายในรูปทรงแบบซ้อนทับ ด้วยลวดลายจากเส้นต่างๆ เพื่อให้เกิดมิติตามช่องที่ถูกแบ่งให้เป็นส่วนย่อยด้วยสีและการตัดเส้น จัดวางองค์ประกอบแบบจัดวางไม่ให้เกิดความสมดุล มีการใช้รูปทรงทั้งเล็กและใหญ่ เพื่อให้มีจุดสนใจ เว้นพื้นที่ว่าง เพื่อไม่ให้ดูอึดอัดเกินไป

การใช้สีในผลงาน ซึ่งได้แก่ สีดำ สีแดง สีขาว สีน้ำเงิน สีเหลือง สีชมพูอมส้ม สีฟ้า และสีเทา โดยมีการใช้สีดำตัดเส้นเพื่อแสดงรูปร่าง โดยผลัดระยะของน้ำหนักสีให้เกิดมิติ

การใช้เส้น มีการใช้เส้นแบบอิสระแสดงถึงรูปร่างในภาพเป็นเส้นที่ใช้ในการสร้างลวดลายเพื่อสร้างมิติมีเส้นตรง ซึ่งเป็นเส้นตรงในแนวตั้ง, เส้นตรงแนวเฉียง, เส้นตรงแนวระนาบ สร้างให้เกิดความต่อเนื่องกัน

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงาน เป็นเทคนิคการระบายแบบเรียบ และตัดเส้นเพื่อสร้างขอบเขตของงานของสีอะคริลิกบนเฟรม 3 มิติ ขนาด 20 x 20 x 60 cm. และผสมการใช้ Maker จากนั้นก็ปะติดด้วยเส้นไหมพรม เพื่อสร้างพื้นผิวให้เกิดมิติมากขึ้น

8. ชื่อภาพ **Social lady night** ขนาด 80 x 80 cm. Acrylic and Maker pen on canvas

แนวคิดในการสร้างผลงาน และเนื้อหาภายในผลงานเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องของผู้หญิงหรือเพศหญิง ที่อยู่ในสังคมที่ทุกวันนี้ผู้หญิงสามารถทำอะไรได้เหมือนผู้ชายและอาจเหนือกว่า

การจัดโครงสร้างภายในภาพ และการสร้างรูปทรงภายในผลงานนั้น การจัดวางโครงสร้างภายในภาพมีการนำรูปทรงอิสระที่สร้างขึ้นจากการเลียนแบบธรรมชาติ และนำมาเรียงต่อกันและสร้างมิติภายในรูปทรงด้วยลวดลายจากเส้นต่างๆ เพื่อให้เกิดมิติตามช่องที่ถูกแบ่งให้เป็นส่วนย่อยด้วยสีและการตัดเส้น จัดวางองค์ประกอบตรงกลางภาพ

การใช้สีในผลงาน ซึ่งได้แก่ สีดำ สีแดง สีขาว สีเทา สีฟ้า สีเหลือง สีส้ม โดยมีการใช้สีขาวตัดเส้นเพื่อแสดงรูปร่าง โดยผลกระทบของน้ำหนักสีให้เกิดมิติ

การใช้เส้น มีการใช้เส้นแบบอิสระแสดงถึงรูปร่างในภาพเป็นเส้นที่ใช้ในการสร้างลวดลายเพื่อสร้างมิติมีเส้นตรง ซึ่งเป็นเส้นตรงในแนวตั้ง, เส้นตรงแนวเฉียง, เส้นตรงแนวระนาบ สร้างให้เกิดความต่อเนื่องกัน

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงาน เป็นเทคนิคการระบายแบบสร้างพื้นผิวด้วยการปาดตัวค วน ของสีอะคริลิกที่ทาบซ้อนไปมาบนแฟรม 80 x 80 cm. และผสมการใช้ Maker จากนั้นก็ปะติดด้วยเส้นไหมพรม สี แดง สีนํ้าเงินและสีดำเพื่อสร้างพื้นผิว

9. ชื่อภาพ **Social and love** ขนาด 50 x 50 cm. = 4 ชั้น **Acrylic and Maker pen on canvas**

แนวคิดในการสร้างผลงาน และเนื้อหาภายในผลงานเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องของมนุษย์กับสังคม ที่วนเวียนไปพร้อมความรักกับการดำเนินชีวิตที่อยู่รอบตัวของเรตลอดเวลา นั่นเอง

การจัดโครงสร้างภายในภาพและการสร้างรูปทรงภายในผลงานนั้น การจัดวางโครงสร้างภายในภาพมีการนำรูปทรงอิสระที่สร้างขึ้นจากการเลียนแบบธรรมชาติและนำมาเรียงต่อกันและสร้างมิติภายในรูปทรงด้วยลวดลายจากเส้นต่างๆ เพื่อให้เกิดมิติตามช่องที่ถูกแบ่งให้เป็นส่วนย่อยด้วยสีและการตัดเส้น จัดวางองค์ประกอบให้เกิดการกระจายออกเหมือนการเชื่อมโยงของสังคม

การใช้สีในผลงาน ซึ่งได้แก่ สีดำ สีแดง สีขาว สีเทา สีน้ำเงิน สีเหลือง สีส้ม โดยมีการใช้สีดำตัดเส้นเพื่อแสดงรูปร่าง โดยผลกระทบของน้ำหนักสีให้เกิดมิติ

การใช้เส้น มีการใช้เส้นแบบอิสระแสดงถึงรูปร่างในภาพเป็นเส้นที่ใช้ในการสร้างลวดลายเพื่อสร้างมิติ สร้างให้เกิดความต่อเนื่องกันโดยใช้เส้นลักษณะวนๆ ไปเพื่อให้เกิดพื้นผิวและผลกระทบงาน

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงาน เป็นเทคนิคการระบายแบบสร้างพื้นผิวด้วยการปาดตัววัด วน ของสีอะคริลิกที่ทับซ้อนไปมาบนแฟรม 100 x 100 cm. และผสมการใช้ Maker เพื่อสร้าง

พื้นผิว 10. ชื่อภาพ **Social on the world** ขนาด 80 x 80 cm. **Acrylic and Maker pen and collage on canvas**

แนวคิดในการสร้างผลงาน และเนื้อหาภายในผลงานเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องของมนุษย์ที่สัมพันธ์กับการดำเนินชีวิตที่อยู่บนโลกที่มีแต่ความวุ่นวายแอัดของคนในสังคมปัจจุบัน

การจัดโครงสร้างภายในภาพและการสร้างรูปทรงภายในผลงานนั้น การจัดวางโครงสร้างภายในภาพมีการนำรูปทรงอิสระที่สร้างขึ้นจากการเลียนแบบธรรมชาติและนำมาเรียงทับกันและสร้างมิติภายในรูปทรงด้วยลวดลายจากเส้นต่างๆ เพื่อให้เกิดมิติตามช่องที่ถูกแบ่งให้เป็นส่วนย่อยด้วยสีและการตัดเส้น จัดวางองค์ประกอบแบบซ้อนทับเพื่อสร้างมิติ

การใช้สีในผลงาน ซึ่งได้แก่ สีดำ สีแดง สีขาว สีเทา สีน้ำเงิน สีเหลือง สีส้ม โดยมีการใช้สีตัดเส้นเพื่อแสดงรูปร่าง โดยผลกระทบของน้ำหนักสีให้เกิดมิติ

การใช้เส้น มีการใช้เส้นแบบอิสระแสดงถึงรูปร่างในภาพเป็นเส้นที่ใช้ในการสร้างลวดลายเพื่อให้เกิดพื้นผิวในการผลกระทบเพื่อสร้างมิติ เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องกันโดยใช้เส้นลักษณะวนๆ ไปเพื่อให้เกิดพื้นผิวและผลกระทบงานขึ้นอีก

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงาน เป็นเทคนิคการระบายแบบสร้างพื้นผิวด้วยการปาด
ตัวด วน ของสีอะคริลิกที่ทับซ้อนไปมาบนแฟรม 100 x 100 cm. และผสมการใช้ Maker เพื่อสร้าง
พื้นผิวและทำการระบายสีลงพื้นไม้เทียมและทำการตัดเส้นจากนั้นก็ตัดที่ละรูปทรงแล้วนำมาปะติดกัน

11. ชื่องาน **Social Both to be** ขนาด 80 x 80 cm. **Acrylic and Maker pen and mixmedia**

แนวคิดในการสร้างผลงาน และเนื้อหาภายในผลงานเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องของการเกิดของมนุษย์ในสังคม เพื่อจะดำเนินชีวิตที่อยู่บนโลกที่ยังวนเวียนอย่างเป็นวัฏจักรที่มีการเกิดขึ้นมาทดแทนสิ่งที่สูญเสียไป

การจัดโครงสร้างภายใน และการสร้างรูปทรงภายในผลงานนั้น การจัดวางโครงสร้างภายในมีการนำรูปทรงอิสระที่สร้างขึ้นจากการเลียนแบบธรรมชาติและนำมาเรียงทับกันและสร้างมิติภายในรูปทรงด้วย ลวดลายจากเส้นต่างๆ เพื่อให้เกิดมิติตามช่องที่ถูกแบ่งให้เป็นส่วนย่อยด้วยสีและการตัดเส้น จัดวางองค์ประกอบแบบซ้อนทับเพื่อสร้างมิติ และลวดลาย

การใช้สีในผลงาน ซึ่งได้แก่ สีดำ สีแดง สีขาว สีน้ำเงิน สีน้ำตาล สีส้ม โดยมีการใช้สีดำตัดเส้น เพื่อแสดงรูปร่าง และใช้สีน้ำตาลขีดซ้อนทับโดยผลัดกระยะของน้ำหนักสีให้เกิดมิติ

การใช้เส้น มีการใช้เส้นแบบอิสระแสดงถึงรูปร่างในภาพเป็นเส้นที่ใช้ในการสร้างลวดลายเพื่อให้เกิดพื้นผิวในการผลัดกระยะเพื่อสร้างมิติ เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องกันโดยใช้เส้นลักษณะวนๆ ไปเพื่อให้เกิดพื้นผิวและผลัดกระยะงานขึ้นอีก

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงาน เป็นเทคนิคการระบายแบบสร้างพื้นผิวด้วยการปาด
ตัวด วน ของสีอะคริลิกที่ทับซ้อนไปมาบนงานประติมากรรมกระดาษ และผสมการใช้ Maker เพื่อสร้าง
พื้นผิว

12. ชื่องาน **Social Body and Emotion** ขนาด 30 x 16 cm. **Acrylic and Maker pen on papermix**

แนวคิดในการสร้างผลงาน และเนื้อหาภายในผลงานเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องของร่างกายหรือสังขารที่นับวันก็มีแต่ล่วงโรยไปตามกาลเวลา มีแต่จิตใจเท่านั้นที่นับวันจะแข็งแรงจากประสบ การณ์ต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาทำให้คนมีหลากหลายอารมณ์ เช่น กลัว เศร้า เหงา รัก นั่นเอง

การจัดโครงสร้างภายในภาพและการสร้างรูปทรงภายในผลงานนั้น การจัดวางโครงสร้างภายในภาพมีการนำรูปทรงอิสระที่สร้างขึ้นและนำเส้นมาเรียงทับกัน และสร้างมิติภายในรูปทรงด้วยลวดลายจากเส้นต่างๆ เพื่อให้เกิดมิติตามช่องที่ถูกแบ่งให้เป็นส่วนย่อยด้วยสีและเส้น

การใช้สีในผลงาน ซึ่งได้แก่ สีดำ สีแดง สีขาว สีน้ำเงิน สีเหลือง สีน้ำตาล โดยมีการใช้สีดำรองพื้นก่อน เพื่อผลัดกระยะของน้ำหนักสีอื่นให้เกิดมิติ

การใช้เส้น มีการใช้เส้นแบบอิสระแสดงถึงรูปร่างในภาพเป็นเส้นที่เกิดจากการวาด วนเพื่อให้เกิดพื้นผิวในการผลัดกระยะเพื่อสร้างมิติ เพื่อให้เกิดความทับซ้อนอย่างต่อเนื่องกันโดยใช้เส้นลักษณะวนๆ ไป เพื่อให้เกิดพื้นผิวและผลัดกระยะงานขึ้นอีก

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีการสร้างงาน เป็นเทคนิคการระบายแบบสร้างพื้นผิวด้วยการปาด ตวัด วน ของสีอะคริลิกที่ทับซ้อนไปมาบนงานประติมากรรมกระดาษ 30 x 16 cm. และผสมการใช้ Maker เพื่อสร้างพื้นผิว

สรุปผลการพัฒนาสร้างสรรค์ผลงาน

จากการที่ได้วิเคราะห์และศึกษาผลงานจิตรกรรมของ ชอง ดูบูฟเฟต์ ในปี ค.ศ 1962 -1985 จำนวน 17 ภาพ และได้ทำการพัฒนาสร้างสรรค์ผลงานของตนเอง ประกอบกับการใช้รูปทรง สี และเส้น รวมไปถึงกลวิธีการสร้างสรรค์ต่างๆ โดยที่การศึกษาศิลปินท่านนี้ทำให้ผู้วิจัยได้รู้จักที่จะนำแนวคิดและการนำเสนอด้วยวิธีใหม่ขึ้น เร่วขึ้นซึ่งไม่เหมือนกับศิลปินคนอื่น โดยเนื้อหาที่ ฌอง ดูบูฟเฟต์มักจะหยิบยกเอาเรื่องราวใกล้ตัว เกี่ยวกับสภาพทางจิตใจ ความเก็บกด จนกระทั่งสิ่งที่ไปพบเจอ

ซึ่งที่ทำให้ผลงานของ ฌอง ดูบูฟเฟต์เป็นไปในทิศทางนี้เพราะการใช้เส้น ที่เป็นเสมือนตัวกำหนดขอบเขตของรูปทรงต่างๆ ด้วยความอิสระมีความชัดเจนของการใช้สีดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำจุดเด่นต่างๆ เหล่านี้นำมาพัฒนา เพื่อทำให้เกิดความเชื่อมโยงกับสิ่งแวดล้อมของผู้วิจัยที่มีต่อการสร้างสรรค์และพัฒนาผลงานตามรูปแบบของผู้วิจัยเอง

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างผลงานจิตรกรรมของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ในปีค.ศ 1962 -1985 สามารถสรุปผลของการศึกษาวิจัยได้ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ผลงานจิตรกรรมตามแนวความคิดของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ในประเด็น
 - 1.1 แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพ
 - 1.2 การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรง
 - 1.3 การใช้สี
 - 1.4 เทคนิคการระบายสีและกลวิธีในการสร้างงาน
 - 1.5 การใช้เส้น
2. ศึกษากระบวนการแบบทางศิลปะ (Style)
3. ศึกษาผลกระทบและแรงบันดาลใจที่ศิลปินได้รับ และถ่ายทอดลงผลงาน (concept - and inspiration)
4. นำผลวิเคราะห์ที่ได้จากการค้นคว้ามาเป็นแนวทางในการพัฒนาสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบศิลปะสร้างสรรค์ของตนเอง

2. ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการศึกษาค้นคว้าจะก่อให้เกิดความรู้เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของศิลปิน รวมไปถึงผลกระทบจากเหตุการณ์ต่างๆที่มีอิทธิพลต่อแนวความคิด และกระบวนการการสร้างสรรค์งานของศิลปิน โดยปรับใช้และพัฒนาในรูปแบบของผู้ศึกษาเอง

3. ขอบเขตของการวิจัย

ในการจัดทำการศึกษาค้นคว้าวิเคราะห์ผลงานจิตรกรรมตามรูปแบบผลงานของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ โดยจะศึกษางานจิตรกรรมสร้างสรรค์ใน ปี ค.ศ.1962- 1985 ซึ่งเป็นปีที่เขาได้สร้างสรรค์ผลงานศิลปะในรูปแบบที่คิดค้นขึ้นเองซึ่งเรียกว่า ศิลปะแบบเฮวูลูบว (Hourloupe) และส่งผลในมีชื่อเสียงในระหว่างปี 1962 จนกระทั่งเสียชีวิตในปี 1985 นั้นเองจำนวนภาพที่นำมาวิเคราะห์มีจำนวน 18 ภาพ โดยคัดเลือกจากความสับสนเนื่องที่แตกต่างของการพัฒนาผลงานมีดังนี้

1. ผลงานชื่อ trios personages, 1962 : Gouach (Indian ink ground) on paper
29 x 23 cm.
2. ผลงานชื่อ Prepartory maquette for Gaya Scienza, 1963 : biro and gouache
27 x 35 cm.
3. ผลงาน Autorout a la route noire ,1963 : Oil on canvas 195 x 150 cm.
4. ผลงานชื่อ Etre et paraitre (To Be and to Seen) , 25 July 1963 : oil on
canvas 150 x 195 cm.
5. ผลงานชื่อ Le Train de pendules, 1965 : Vinyl on paper mounted on canvas
125 x 400 cm.
6. ผลงานชื่อ Le Verre d'eau v, 1967 : Vinyl on canvas 250 x 129 cm.
7. ผลงานชื่อ Site a l' oiseau (Site with bird) ,1974 : Vinyl on canvas
195x130 cm.
8. ผลงานชื่อ Paysage avec deux personages (Landscape with two characters)
1974 : Black felt tip pen and colored crayons on paper 32.5 x 25 cm.
9. ผลงานชื่อ Ontogenese , 1975 : Vinlyl on laminated panel 245 x 307 cm.
10. ผลงานชื่อ Mondanite'xxviii (Meeting xxviii) : Vinyl on paper mounted on
canvas 67 x 100 cm
11. ผลงานชื่อ Site a' trois personages don't l'un porte un gateau (Site with
three characters, one with a cake)1975 : Oil on canvas 92 x 73 cm
12. ผลงานชื่อ Tissu D'episode 1976 : Acryl on paper mounted on canvas 248 x
319 cm.
13. ผลงานชื่อ Avantage aux cravates (Advantage to Neckties)1978 : Acryl on
paper mounted on canvas 127x 215 cm.
14. ผลงานชื่อ Les Pas perdus (Killing Time) ,1979 : Acryl on paper (15 pasted
pieces added) 51 x 70 cm.
15. ผลงานชื่อ Mire G 131 (Kowloon) , 1983 : Acryl on paper mounted on
canvas 134 x 100 cm.
16. ผลงานชื่อ Mire G 180 (Bolero) , 1984 : Acryl on paper mounted on
canvas 134 x 200 cm.
17. ผลงานชื่อ Donnee (Non-lieux H 15) , 1984 : Acryl on paper mounted on
Canvas 67 x 100 cm.
18. ผลงานชื่อ Jean Dubuffet's last drawing, untitled, 1985: Colored crayons on
writing paper 21 x 13.5 cm.

วิเคราะห์ผลงานจิตรกรรมของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ จากที่มาเกี่ยวกับข้อมูลต่างๆ แนวความคิดเนื้อหาของภาพและกระบวนการสร้างสรรค์ โครงสร้าง รูปทรงและกลวิธีการระบายสี ส่วนผลที่ได้การผสมผสานงานปะติดด้วยวัสดุสื่อผสมในรูปแบบผลงานศิลปะสร้างสรรค์

4. สมมุติฐานทางการวิจัย

ผลงานจิตรกรรมของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ในปี ค.ศ. 1962- 1985 นั้นแสดงถึง

แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานและเนื้อหาภายในภาพ

- ทางชีวิตส่วนตัว ลักษณะนิสัย ทางสังคม สิ่งแวดล้อม สภาพเก็บกดทางด้านจิตใจ

การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรง

- การจัดองค์ประกอบ การสร้างรูปทรงต่างๆ การเคลื่อนไหวของทิศทาง

การใช้สี

- การใช้สีแท้ขั้นที่ 1
- การใช้สีแท้ขั้นที่ 2
- การใช้สีผสม

เทคนิคการระบายสีและกลวิธีในการสร้างงาน

- การระบายแบบเรียบ
- การระบายแบบสร้างพื้นผิว
- การปะติด

การใช้เส้น

- การใช้เส้นเป็นเส้นตรงในแนวดิ่ง, เส้นตรงแนวเฉียง, เส้นตรงแนวระนาบ
- การใช้เส้นอิสระ

5.สรุปผลการศึกษาวิจัย

การศึกษาการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ในปี ค.ศ. 1962- 1985 ได้

สรุปผล

การวิเคราะห์ได้ดังต่อไปนี้คือ

1.1 เรื่องราวของเนื้อหาที่มีความสอดคล้องหรือตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้คือเรื่องราวและแนวคิด ทางด้านชีวิตส่วนตัว ลักษณะนิสัย ทางสังคม สิ่งแวดล้อม สภาพเก็บกดทางด้านจิตใจ ได้จาก 17 ภาพที่ยกมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง

1.2 การจัดโครงสร้างของภาพ และการสร้างรูปทรงมีความสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้คือ มีการจัดโครงสร้างของภาพและการสร้างรูปทรงแบบลอกเลียนธรรมชาติ และอิสระมีการจัดวางองค์ประกอบภาพและทิศทางส่วนใหญ่จะเป็นแบบกระจายไม่มีทิศทาง หรือตรงกลางภาพนั่นเอง

1.3 การใช้สี ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้สีพื้นโดยมีการเลือกใช้สีแท้นที่ 1 มากที่สุดรองลงมาคือสีแท้นที่ 2 และสีที่ถูกผสมก็เป็นสีที่ถูกใช้รองลงมา

1.4 เทคนิคการระบายสีและกลวิธีในการสร้างงาน ฌอง ดูบอฟเฟต์ การใช้เทคนิคการระบายสีแบบเรียบและใช้การตัดเส้นเพื่อสร้างขอบเขตของรูปทรง ทั้งยังมีการระบายสีเพื่อสร้างพื้นผิวให้เกิดมิติด้วยน้ำหนักสี ส่วนกลวิธีในการสร้างงานก็นำการปะติดเข้ามาใช้ในการสร้างสรรค์งานด้วย

1.5 การใช้เส้น ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการใช้เส้นส่วนใหญ่คือเส้นแบบอิสระแสดงถึงรูปร่างในภาพเป็นเส้นที่ใช้ในการสร้างลวดลายเพื่อสร้างมิติมีเส้นตรง ซึ่งเป็นเส้นตรงในแนวตั้ง, เส้นตรงแนวเฉียง, เส้นตรงแนวระนาบ สร้างให้เกิดความต่อเนื่องกัน

จากการศึกษาวิจัยนั้นสรุปได้ว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีมุมมองในการนำเสนอเรื่องราวด้วยกลวิธีที่เป็นเอกลักษณ์ มีรูปแบบเฉพาะตัว ซึ่งสามารถนำไปพัฒนา สร้างสรรค์ผลงานศิลปะในยุคศิลปะหลังสมัยใหม่ได้เป็นอย่างดี

6.อภิปรายผล

จากผลสรุปของการวิจัยผลงานจิตรกรรมของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ในปี ค.ศ. 1962- 1985 จะได้เห็นว่ามี

ใกล้เคียงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัยนั้นทำให้ทราบว่า ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีความสามารถในการสร้างรูปทรง การใช้สี เส้น จึงทำให้ผลงานในแต่ละชิ้นมีความสวยงามดูสมบูรณ์และมีรูปแบบเฉพาะตัวซึ่งในเวลาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1962- 1985 นั้นผู้วิจัยเองจะทำการวิเคราะห์ตามเทคนิคการใช้สีซึ่งมีการพัฒนาจากสีชอล์กกับหมึกอินเดียอิงค์ ไปจนถึงสีน้ำมันบนผ้าใบและสุดท้ายก่อนการเสียชีวิตเขาจึงกลับมาใช้สีที่ง่ายคือสีชอล์กบนกระดาษ จึงนับว่าพัฒนาของเขานั้นมีการเปลี่ยนแปลงจากหนึ่งไปจนลิบแล้วกับไปหนึ่งเหมือนการค้นพบได้สิ้นสุดลงแล้วอย่างนั้น ความน่าสนใจในการพัฒนาสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ นั้นทำให้ผู้วิจัยได้มีแนวความคิดในการนำเสนอผ่านรูปทรง และเส้นพร้อมกับสีที่นำมาใช้สร้างสรรค์เพราะเป็นจุดเด่นแบบเฉพาะตัวของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ที่มีการผ่านกระบวนการทางความคิด ด้วยเหตุผลต่างๆ เช่น สภาพแวดล้อม สิ่งรอบด้าน ชีวิตประจำวัน แรงบันดาลใจ รวมไปถึงการศึกษาเล่าเรียนของ ฌอง ดูบอฟเฟต์เองด้วย มันสามารถสะท้อนออกมาสู่ผลงานในแต่ละช่วงเวลาได้เป็นอย่างดี

7.ข้อเสนอแนะ

จากผลของการวิจัยที่ได้ศึกษากลวิธีการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม ของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ ในปี ค.ศ. 1962- 1985 มีข้อเสนอแนะ 2 ข้อคือ

7.1 ข้อมูลทางเทคนิคการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม

การสร้างรูปทรง ฌอง ดูบอฟเฟต์ มีการสร้างรูปทรงจากเส้นที่ต่อกันทำให้รูปทรงมีความแปลกใหม่นอกจากนั้นยังมีความต่อเนื่องกันจากรูปทรงหนึ่งไปอีกรูปทรงหนึ่งและได้รูปทรงใหม่เขาปล่อยรูปทรง และเส้นให้มีความอิสระ จากความคิดที่มีบทสรุปมาแล้ว ก่อนทำการสร้างงาน

การใช้สีและการระบายสี ของ ฌอง ดูบอฟเฟต์ นั้นมีการใช้สีแท้นที่ 1 เป็นส่วนหลักและสีแท้นที่ 2 และสีที่ถูกผสมเป็นส่วนรอง ส่วนการระบายสีจะเป็นการระบายเรียบ มีการตัดเส้นของรูปทรงอย่างชัดเจน

การใช้เส้น มักเป็นเส้นที่เกิดจาก การลอกเลียนธรรมชาติผสมผสานกับเส้นที่เกิดโดยมิได้ตั้งใจ พร้อมกับการนำเส้น ตรง ต่างๆมาผสมผสานในการสร้างลวดลายเพื่อเพิ่มมิติให้กับภาพต่างๆ

7.2 ผลของการพัฒนาผลงานศิลปะสร้างสรรค์ตามรูปแบบของผู้วิจัย

จากการวิจัยสามารถสรุปได้ว่าการวิจัยนี้ ถือว่าเป็นการศึกษาและพัฒนาเรื่องผลงานศิลปะ เนื่องจากได้ทั้งความรู้และประสบการณ์ที่ได้ทำการทดลองและปฏิบัติในรูปแบบที่มีความชัดเจนให้ปรากฏออกมาตามที่ได้ทำการวิจัย ด้วยการนำรูปทรง เส้น และสี มาใช้โดยประกอบกับรูปแบบของ ทั้งนี้จึงนำวิธีการปะติด มาใช้ ประกอบกับผลงาน ใดก็ได้ 3 มิติด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กัจจกร สุนพงษ์ศรี. (2528). *ศิลปะสมัยใหม่*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- โกสุม สายใจ. (2540). *สีและการใช้สี*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อมรินทร์
- ชลูด นิ่มเสมอ.(2538). *องค์ประกอบของศิลปะ*. กรุงเทพฯ : เทพพิทักษ์.
- เด่นพงษ์ วังสาโรจน์. (2544). *จิตรกรรม*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เทียนชัย ตั้งพรประเสริฐ . (2540). *องค์ประกอบศิลป์1*. กรุงเทพฯ : เพ็ญฟ้า.
- ประเสริฐ ศรีรัตน. (2523). *ความเข้าใจในศิลปะ*. กรุงเทพฯ : โอ.เอส. พรินติ้งเฮาส์ .
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2530). *พจนานุกรมศัพท์ศิลปะอังกฤษ-ไทย*. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานคร
- วุฒิ วัฒนศิลป์. (2534). *องค์ประกอบศิลป์*. ปัตตานี. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- วิรัตน์ พิชญ์ไพญญ์. (2524). *ความเข้าใจศิลปะ*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- วิรุณ ตั้งเจริญ. (2527). *ศิลปะร่วมสมัย*. กรุงเทพฯ : วัฒนธรรม.
- . (2534). *ทัศนศิลป์*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- . (2535). *ทฤษฎีสีเพื่อการสร้างสรรค์ศิลปะ*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- . (2537). *มนุษย์กับความงาม*. กรุงเทพฯ : โอ.เอส. พรินติ้งเฮาส์
- . (2545). *การรับรู้และจิตภาพ*. กรุงเทพฯ : สันติสิริการพิมพ์.
- .(2545 ,มกราคม-มิถุนายน). “และกลวิธีการระบายสีน้ำมัน”, *วารสารศิลปกรรม*
ศาสตร์ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.1 (19) : 8
- สุชาติ สุทธิ. (2535). *เรียนรู้การเห็น พื้นฐานการวิจารณ์ทัศนศิลป์*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อารี สุทธิพันธุ์. (2532). *ทัศนศิลป์และความงาม*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- . (2535). *ศิลปะนิยม*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- . (2545,มกราคม-มิถุนายน). “การระบายสีตามการแสดงออกของรูปและพื้น”, *วารสาร*
ศิลปกรรมศาสตร์ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.1 (19) : 4-7
- Laurent Danchin . (2001). *Jean Dubuffet. Italy : Finest sa / Edition Pierre Terrail*.
- Hubert Damish. (1967). *Propectus et toue ecrits suivants*. Paris : Gallimarg
- URL:http://www.dubuffetfondation.com/oeuvre_menu_flash_ang.htm.
- URL:<http://www.artloft.com/bioal.htm>.
- URL:<http://www.artbrut.ch/artbrut/sansom.hthml>
- URL:<http://www.nga.gov.au>
- URL:<http://www.painterkeys.com>

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวทวิพร อัครเลิศเศรษฐ์
วันเดือนปีเกิด	14 กุมภาพันธ์ 2518
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	1274/171 จามจุรีแมนชั่น ชั้น 4 ซ. รามอินทรา 67 แขวงจระเข้บัว ลาดพร้าว กทม. 10230
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายการตลาด
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	บริษัท นัทชาเฮาส์ซิ่ง จำกัด

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2535 มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญ มหาวิทยาลัยบูรพา

พ.ศ. 2539 ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (ศป.บ.) มหาวิทยาลัยบูรพา

พ.ศ. 2539 ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (ศป.ม.) ทักษะศิลป์ : ศิลปสมัยใหม่
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

